Mireasă
pentru un crai
JULIA
LONDON

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „SURORILE CABOT"

Cândva aflate în centrul atenției lumii bune, Grace Cabot și surorile ei se pregătesc acum să înfrunte rușinea pierderii statutului lor și a traiului în lux, odată cu moartea tatălui vitreg, contele de Beckington. Situația nefericită nu poate fi evitată decât dacă Grace reușește să își pună în aplicare planul de a atrage în capcana căsătoriei un viconte bogat. Însă în momentul în care, din cauza unei încurcături, ea este descoperită într-o îmbrățișare pătimașă cu Jeffrey, contele de Merryton, un bărbat taciturn la care îi era groază și să se gândească, planul ei ia o turnură cu totul neașteptată – și nu neapărat de dorit.

Guvernat doar de simțul datoriei, Jeffrey Donovan nu și-a pus problema căsătoriei până să fie prins într-o situație compromițătoare cu tânăra Grace și nevoit să se însoare. Deși este adeptul rutinei și proaspăta lui soție este însăși întruchiparea haosului, el nu se poate abține să nu o dorească în toate modurile posibile. Secretele amândurora sunt atât de complicate încât toată lumea ar putea să creadă că viața lor este distrusă pentru totdeauna – dar Jeffrey începe să spere că, în sfârșit, și pentru el este posibil un început nou și promițător.

„Julia London dă din nou lovitura cu acest roman
cu siguranță fierbinte!"
Stephanie Laurens

Julia London este autoarea a peste 30 de bestselleruri *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost de șase ori finalistă la prestigiosul premiu RITA pentru excelență în ficțiunea romantică.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4653-8
9 786063 346538

Alma

Prolog

Toamna anului 1810

La sfârșitul sezonului de vânătoare, înainte ca iarna să-și intre complet în drepturi, contele de Clarendon organizase o serată la reședința lui din Londra pentru cei din înalta societate care reveniseră în oraș. Îi inclusese în mult râvnitele invitații pe cei mai apropiați prieteni, care, din întâmplare sau nu, aveau cele mai nobile titluri, precum și legături sociale impecabile. Contele de Beckington și soția lui, Lord Sommerfield, Augustine Devereaux și cele două fiice vitrege ale sale – domnișoara Honor Cabot și domnișoara Grace Cabot, toți erau așteptați la eveniment. Faptul că cele mai tinere fete vitrege ale lui Beckington, domnișoara Prudence Cabot și domnișoara Mercy Cabot, nu fuseseră invitate stârnise o mică furtună la reședința londoneză a familiei Beckington, scăldată în multe lacrimi. Cea mai tânără, Mercy Cabot, jurase să părăsească reședința în timp ce ceilalți participau la serată. Avea de gând să se furișeze la bordul unei nave care să o ducă pe cât de departe posibil de Londra. Domnișoara Prudence Cabot, care era cu trei ani mai mare decât Mercy și care de curând împlinise șaisprezece ani, îi spusese că ea nu avea de gând să i se alăture într-o asemenea aventură. Însă, dacă era considerată atât de neînsemnată încât să nu fie vrednică de o invitație, avea de gând să umble brambura pe străzile din Covent Garden, neînsoțită, și să-și vândă trupul și sufletul primei persoane care avea să-i ofere o guinee.

– Ce? strigă Grace, în vârstă de douăzeci de ani, când o auzi pe Prudence cum își înșiră intențiile. Prudence, draga mea, ți-ai pierdut mințile? Te-ai vinde pentru o guinee?

– Da, răspunse ea supărată, ridicându-și bărbia, provocându-i pe ceilalți să o contrazică.

– Nu ar trebui totuşi să aspiri la cel puţin o coroană, draga mea? Ce o să spună o guinee despre familia ta? Cred – şi trebuie să fii de acord – că o guinee nu este de ajuns pentru trupul *şi* sufletul tău.

– Mamă! ţipă Prudence. De ce îi permiţi să mă necăjească?

Nemulţumită de răspunsul indiferent a lui Lady Beckington, porni valvârtej către ieşire, trântind mai multe uşi în drumul ei. Surorile Cabot erau la fel de apropiate ca orice alte surori, şi nici măcar sentimentele rănite ale lui Prudence nu o puteau ţine departe de dorinţa de a le vedea pe surorile mai mari pregătindu-se pentru seară. Honor şi Grace erau printre cele mai elegante făpturi, fiind întotdeauna îmbrăcate în pas cu moda – şi asta pentru că tatăl lor vitreg era un om generos şi indulgent cu gusturile lor în ceea ce priveşte alegerea de materiale şi mătăsuri.

În toiul pregătirilor, în seara evenimentului, multe rochii fură considerate prea simple, prea vechi sau prea strâmte.

În cele din urmă, Honor, cea mai mare, de douăzeci şi unu de ani, îşi alese o rochie de un albastru-deschis, care i se potrivea minunat cu părul negru şi ochii albaştri. Grace îşi alese o rochie de un auriu-închis, cu filigran de argint, care părea să atragă lumina şi să strălucească atunci când păşea. Honor spuse că era rochia perfectă pentru a pune în evidenţă părul blond şi ochii căprui ai lui Grace. Când coborâră în foaier, fratele lor vitreg, Augustine, care trebuia să le însoţească, întrucât contele şi soţia lui refuzaseră invitaţia, preocupaţi de lupta contelui cu tuberculoza, miji ochii, holbându-se la ele. Apoi, se ridică, vorbindu-le pe un ton dramatic:

– Cu siguranţă, nu intenţionaţi să ieşiţi aşa.

– Aşa cum? îl întrebă Honor.

Augustine trase puternic aer în piept, umflându-şi obrajii, aşa cum făcea de obicei când se simţea ruşinat.

– *Aşa*, zise el în cele din urmă, evitând să le privească piepturile.

– Te referi la părul nostru? îl tachină Honor.

– Nu.

– Să fie rujul meu de vină? Nu-ţi place?

– Nu, nu mă refer la ruj.

– Atunci, sigur sunt perlele tale, zise Grace, făcându-i cu ochiul surorii sale.

Augustine se înroşi ca un rac.

Știți foarte bine la ce mă refer! Cred că rochiile voastre dezvăluie prea mult! Gata, am spus-o!

Așa e moda la Paris, îi explică Grace, în timp ce valetul îi așeza pelerina pe umeri.

Nu știu dacă a mai rămas vreo modă la Paris, că am impresia că tot Parisul s-a mutat la etaj, la noi în casă. Și nu știu cum de știi ce e la modă la Paris dat fiind că Marea Britanie e în război cu Franța.

Bărbații sunt în război, Augustine. Femeile nu, ripostă Grace, sărutându-l suav pe obraz. Nu vrei ca noi să fim în pas cu moda?

Păi, da, eu...

Bine, atunci, am rezolvat-o, interveni Honor veselă, prinzându-l de braț pe fratele ei. Plecăm?

Și, așa cum se întâmpla de obicei, Augustine fu copleșit de surorile lui vitrege. Trase cu putere de jachetă, forțând-o să coboare peste burta care-i crescuse cam mult, bombănind că nu-l interesa dacă ele voiau să iasă atât de provocator, însă le permisese să-l conducă afară din casă.

Salonul Clarendons era atât de aglomerat, încât cu greu te puteai mișca, însă toate privirile erau ațintite asupra surorilor Cabot.

– Așa cum se întâmplă mereu, spuse domnișoara Tamryn Collins, prietena lui Grace, toți bărbații sunt vrăjiți de surorile Cabot.

– Ce amuzantă ești! replică Grace. Pot să pun pariu că singurii domni care sunt vrăjiți sunt cei forțați de familiile lor să facă o ofertă unei debutante care aduce cu ea o zestre generoasă.

– Cred că subestimezi puterea unui decolteu frumos, răspunse sec Tamryn

Grace râse, dar Tamryn avea dreptate.

Honor și Grace, de douăzeci și douăzeci și unu de ani, își făcuseră debutul în societate de mai bine de un an. Până acum, ar fi trebuit să primească și să accepte o ofertă de căsătorie, că doar ăsta era scopul debutului, nu? Însă Honor și Grace erau femei frumoase, care descoperiseră rapid că le plăcea mult prea mult vânătoarea ca să renunțe la ea pentru căsătorie. Nu să fie ele cele care vânează, ci să fie vânate. Și erau deosebit de râvnite. Nu era nici un secret că atrăgătoarele surori Cabot erau o pereche de vis pentru orice domn – plăcute ochiului și istețe, susținute de averea contelui de Beckington.

– Oh, nu, zise Honor, prinzând-o pe Grace de braț. Grace, trebuie să vorbești cu el.

– Cu cine? întrebă Tamryn, așezându-se lângă Grace și cercetând mulțimea.

– Cu domnul Jett! șopti zgomotos Honor. Vine spre noi!

– Spre tine, vrei să spui, comentă Grace și o prinse de mână pe Tamryn. Noi trebuie să fugim, Tamryn, dacă nu vrem să fim blocate pentru tot restul serii într-o conversație plictisitoare. Să ai o seară frumoasă, Honor!

– *Grace!* exclamă Honor, dar Grace și Tamryn deja fugiseră, râzând și șușotind în voie, lăsând-o pe Honor să se bucure singură de atenția arzătoare a domnului Jett.

Tamryn se desprinse ca să meargă spre un prieten pentru a schimba câteva cuvinte, iar Grace își croi drum către sala de bal.

Grace dansă, melodie după melodie, nefiind lipsită de parteneri. Însă, când îl văzu pe odiosul domn Redmond aruncându-i un zâmbet sinistru și pornind în direcția ei, se simți ușurată să dea peste Lord Amherst, care păși în fața ei, făcând o plecăciune elegantă.

Vino repede! îi spuse el, întinzându-i mâna. Vreau să te salvez de Redmond.

– Eroul meu! îi răspunse Grace, râzând și permițându-i să o conducă pe ringul de dans.

Lui Grace îi plăcea de Lord Amherst. La fel ca tuturor debutantelor. Era frumos și întotdeauna îi zâmbea călduros. Avea darul de a vrăji și, de fapt, pentru asta era cunoscut; fermeca orice femeie cu flirtul lui deschis, năstrușnic și provocator. De aceea îi plăcea lui Grace – căreia flirtul și provocările năstrușnice nu-i erau străine.

El făcu o plecăciune la începutul dansului și apoi se apropie de ea.

– Am încercat toată noaptea să mă apropii de tine, luptându-mă cu această mulțime.

– Ce? Nu erau și alte partenere de dans pentru tine?

– Domnișoară Cabot, mă necăjești încontinuu, fără milă. Știi că nu există femeie în această încăpere care să se poată compara cu dumneata.

– Nici măcar una? întrebă ea, în timp ce se ridicară pe vârfuri, apoi coborâră, învârtindu-se ca mai apoi să ajungă din nou față-n față.

– Nici măcar una, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Milord, sunteți regele complimentelor.

Mă poți condamna? O femeia atât de frumoasă și așa isteață ca dumneata nu merită altceva decât să fie flatată încontinuu. Drept să spun, inima mea e înnebunită după dumneata.

Grace chicoti auzindu-l.

Mărturisește – ai zis același lucru tuturor fetelor prezente la această serată.

Domnișoară Cabot, mă rănești. Nu am spus acest lucru tuturor femeilor întâlnite în această seară, comentă el, apoi făcu o pauză și adăugă: Doar celor frumoase.

Grace râse. Se rotiră spre dreapta, apoi se reîntâlniră față în față în timp ce-și croiau drum către capătul șirului de dansatori.

Doamne, bombăni Amherst dintr-odată.

Se uita undeva peste umărul lui Grace. Când ea întoarse privirea, îl văzu pe fratele lui Amherst, Lord Merryton. Era surprins să-l vadă aici. Nu existaseră niciând doi frați mai diferiți. Amherst ieșea mereu în societate, pe când Merryton venea rar în oraș. Amherst era mereu vioi, cu zâmbetul pe buze, iar fratele lui părea visător, cu gândurile prinse-n altă parte, și posac.

Asta părea să facă și acum, stând cu spatele sprijinit de perete și cu mâinile la spate. Avea păr negru, creț și o mină întunecată. Grace se întoarse către Amherst.

– Nu cred că fratele tău se distrează.

– Nu, admise el. Nu-i place în societate cum îmi place mie.

– Nu-i place în societate? Grace râse. Ce altceva există în zilele în care ploaia nu se mai termină, așa cum se întâmplă acum?

– Da, păi, el nu e de acord, în general, cu prea multă veselie. Și cu balurile cu atât mai puțin. Nu le vede sau nu le înțelege scopul.

Grace nu putea să-și creadă urechilor. Să consideri că balurile nu sunt de folos... asta era ceva ce chiar nu putea să înțeleagă, ceva atât de șocant, încât se simți tentată să-l mai privească o dată, mai bine, pe straniul conte de Merryton. Amherst râse.

– Nu o să găsești nici un răspuns acolo, domnișoară Cabot. Îi place și și-a perfecționat abilitatea de a nu-și arăta sentimentele adevărate. Decență în toate cele.

Grace îi zâmbi partenerului ei.

– Nu se poate spune același lucru despre tine, milord.

–Cu siguranță, nu. Aș vrea ca toată lumea să știe despre sentimentele mele de afecțiune față de cea mai frumoasă fată dintre fetele Cabot. De fapt, cred că o să o anunț. Când ajungem la capătul liniei, pregătește-te pentru un șir de declarații.

Grace râse auzindu-i tachinările. Uită de Merryton după dans. Până la urmă, erau atât de mulți domni, atât de multe dansuri și atâtea oportunități de *flirt*. Uită aproape de tot de el, până optsprezece luni mai târziu, când norocul i se schimbă și soarta îi reaminti cât de dezagreabil era Lord Merryton.

Capitolul 1

Primăvara anului 1812

Surorile Franklin din Bath, Anglia – una văduvă, cealaltă fată bătrână, – aveau un magazin mic de ceaiuri în apropiere de băi și de mănăstire. Era plăcerea lor să servească ceai și produse de patiserie proaspete locuitorilor și vizitatorilor orășelului lor frumos. Îi cunoșteau pe mai toți după nume. Locuiau deasupra magazinului și îl deschideau ușile zilnic. Surorile considerau că apropierea de mănăstire le determina să își asume ideea de rugăciune într-o manieră mai oficială, așa că în fiecare seară la ora șase fix închideau magazinul. Toți cei ai locului le cunoșteau acest ritual într-atât de bine, încât se spunea că până și paznicul mănăstirii potrivise toate ceasurile după ele. După ce-și spuneau rugăciunile, surorile se întorceau la magazin, aprindeau câteva lumânări și serveau o cană de ceai sau de supă, pălăvrăgind despre ziua pe care tocmai o avuseseră și despre ce se întâmplase. La ocazii speciale, precum serile în care cânta corul la biserică, iar preotul Cumberhill le însoțea până la magazin, puneau și un pic de coniac în ceai.

Grace Cabot depindea de rutina surorilor. O rutină despre care avea încredere că trecea nedetectată de majoritatea oamenilor la modă din Bath, întrucât aceștia nu aveau obiceiul de a se prezenta la rugăciunile de seară. Ea știa asta pentru că și ea făcea parte din acea categorie de oameni și, mai ales, pentru că avea obiceiul de a lua parte la toate seratele posibile, seară după seară, la un loc cu toți ceilalți. Dacă soarta nu ar fi făcut să se întâlnească cu vechea ei prietenă, Diana Mortimer, care trăia în apropiere de mănăstire, nici ea nu ar fi știut despre rutina surorilor. Dar se întâlnise cu Diana, și ea îi povestise despre asta. Tot ea îi spusese despre faimoasa soprană de origine rusă care urma să cânte la mănăstire.

– Este una dintre preferatele prințului de Wales, zise Diana. Și știi prea bine că asta înseamnă că nu o să fie nici un scaun liber la concert.

Acesta fu momentul în care Grace găsi planul perfect pentru a-l ademeni pe Lord Amherst în capcana ei. Risca totul ca să-și pună planul în aplicare în seara în care soprana rusoaică avea să cânte. Totul se baza pe apariția surorilor Franklin în cel mai precis și inoportun moment posibil.

Grace nu crezuse niciodată despre ea că ar fi deranjant de mândră de realizările ei, dar această întâlnire cu Lord Amherst, în această seară, necesitase foarte multă viclenie pentru a fi stabilită. Venise la Bath acum o lună, după ce auzise că bărbatul venea aici pentru băi, cu singurul scop de a-l convinge că era sinceră cu privire la prețuirea pe care i-o purta, însă în același timp nu voia să pară prea doritoare sau disponibilă. Grace își făcuse debutul în societate la vârsta de optsprezece ani, și, în cei trei ani de atunci, învățase multe în cele mai elegante saloane ale Londrei și știa cum să atâțe un domn, în special unul ca Amherst. Și totuși, Amherst o surprinsese. În ciuda reputației lui de cuceritor și flușturatic, în ciuda faptului că-și declarase de mai multe ori afecțiunea față de ea, nu fusese convins să inițieze o întâlnire privată cu Grace.

Grace nu-i anticipase reticența când își concepuse planul. Cu fiecare prilej în care se întâlniseră în Londra, Amherst fusese grijuliu și înclinat – unii ar spune chiar dornic – să-i facă pe plac și să o farmece. Fusese foarte direct și deschis cu afecțiunea pe care i-o purta, iar Grace era sigură că tocmai sentimentele urmau să aibă rolul esențial în acceptarea acelei întâlniri clandestine. Într-adevăr, când Grace ajunsese în Bath și își făcuse cunoscută apariția prin diverse saloane, Lord Amherst nu ezitase să-i șoptească la ureche, la o serată dată la reședința Wickers. Și nici nu ezitase să se plimbe cu ea în parcul de lângă Royal Crescent sau să o țină de mână în timpul plimbării. Însă o refuzase în mod categoric prima dată când îi sugerase să se vadă în privat. Se întreba dacă nu cumva îi ghicise motivele sau dacă o suspectase, dar renunță la astfel de idei – fusese mult prea inteligentă pentru asta. Faptul că crescuse cu trei surori și un frate vitreg îi oferise mediul perfect pentru a se îndeletnici cu arta înșelătoriei. Și totuși, poate nu fusese suficient de șireată. În intimitatea camerei pe care o luase în casa prietenei dragi a mamei sale, verișoara

Beatrice, se gândi îndelung la ceea ce avea de făcut. Într-o seară, o lovi în final inspirația – nimeni nu putea să reziste unui secret. Nici măcar Amherst. Îi transmisese că avea ceva foarte important să-i spună, ceva ce nu-și permitea să mai audă și altcineva.

Grace avusese dreptate – Amherst cedase și fusese de acord să se vadă cu ea. Oricine altcineva ar fi presupus că Grace își dorea să-l seducă pe Amherst pentru propria ei plăcere. Nimic nu era mai departe de adevăr.

Toată această șaradă devenise necesară pentru că tatăl ei vitreg, contele de Beckington, murise recent. Grace, mama ei, Lady Beckington, și surorile Honor, Prudence și Mercy, fuseseră dependente de el. *Complet.* Acum, fratele ei, Augustine, era noul conte și, cu fiecare zi care trecea cu mama ei sub acoperișul acestuia, creștea pericolul ca teribilul secret al mamei ei să fie descoperit: Lady Beckington înnebunea. Acest secret le putea distruge viața surorilor Cabot, căci, dacă se răspândea în lumea bună zvonul că Lady Beckington înnebunea și că cele patru fete ale sale necăsătorite aveau acum doar o zestre modestă, nimeni nu le-ar mai fi vrut. Nimeni. Nici un domn din înalta societate londoneză nu ar fi riscat să introducă nebunia în arborele genealogic al familiei, mai ales fără impulsul oferit de o zestre generoasă. Mai important era că Grace avea două surori mai mici, care nici măcar nu apucaseră să-și facă debutul. Nu ar fi avut nici o șansă să-și găsească o pereche bună.

Ea și Honor se îngrijoraseră săptămâni bune cu privire la asta, și, deși lui Grace nu-i plăcea că se ajunsese la asta, că trebuia să conspire pentru ceva imoral, își dădea seama că nu exista o altă soluție viabilă și rapidă. Trebuia să se căsătorească cu Amherst înainte ca secretele lor să fie descoperite.

Totul era pregătit. Micuțul magazin de ceaiuri se închisese fix la ora șase. Se adunase multă lume la mănăstire în această seară, pentru a o asculta pe soprana rusoaică. Grace știa că surorile Franklin aveau să se întoarcă de la spectacol însoțite de preotul Cumberhill. Chiar le pândise de dincolo de stradă, ochind magazinul de ceaiuri, observându-le pe surorile Franklin pornind la șase fix către mănăstire. Apoi, ea însăși testase ușa. Era deschisă. Întotdeauna era deschisă – mănăstirea era la doar câțiva pași de magazin.

În această seară, viața lui Grace avea să se schimbe pentru totdeauna. Avea să treacă printr-un scandal odios, avea să devină

o paria în rândul celor din înalta societate... Era pregătită pentru asta – cel puțin, surorile ei urmau să aibă tot ce le trebuia.

În timpul spectacolului, surprinse privirea sclipitoare a lui Amherst. Așa cum plănuiseră, ea se ridică dintr-odată și ieși cu pași repezi din mănăstire înainte ca melodia să se termine. Știa că Amherst avea să o urmeze, fără a bănui că surorile Franklin și preotul aveau să fie în spatele lui. Începuse să plouă încet și mărunt, iar asta o îngrijora pe Grace. Câteva secunde prea devreme, câteva secunde prea târziu, și totul putea fi distrus. Își trase gluga peste cap și se grăbi să traverseze curtea mănăstirii pentru a ajunge la magazinul de ceaiuri. Își simți inima cât un purice, conștientizând că avea cu adevărat de gând să facă o asemenea nemernicie – până în acest moment nu fusese decât un plan –, și suspină disperată. Nu fusese niciodată în viața ei atât de disperată.

În fața ușii de la magazin, trase gluga de pe cap, privind de jur împrejur, înainte de a deschide ușa. Nu era nimeni – toată lumea era la mănăstire, ascultând ultimele acorduri ale corului. Grace întinse mâna spre clanță și apăsă. Simți cum o cuprinde panica văzând că ușa nu se deschide – dar se izbi cu umărul și o deschise făcând atâta zgomot, încât se aștepta ca tot orașul Bath să apară acolo și să o acuze de hoție. Grace se strecură în interior, lăsând ușa întredeschisă, astfel încât Amherst să știe că era deschisă. Făcu o pauză, ascultând, urmărind orice mișcare pentru a vedea dacă fusese văzută. Nu putea să audă nimic din cauza propriilor bătăi ale inimii.

Încăperea era foarte întunecată; cărbunii din șemineu ardeau așa mocnit, încât abia își putea vedea mâinile în fața ei. O lovi un nou val de panică – nu luase în calcul întunericul. Cum avea să o găsească Amherst? Îi era prea teamă să deschidă gura și să rostească vreun cuvânt. Avea să stea lângă ușă și să-l atingă când intra. Grace începu să pipăie piesele de mobilier din jurul ei. Fusese în acest magazinaș de atâtea ori, încât știa că se aflau două mese micuțe lângă ușă și un birou în dreapta. Bâjbâi încet în față și găsi spatele scaunului de la birou. Numai bine, știa pe unde era față de ușă. Grace își scoase pelerina și o aruncă pe undeva prin apropiere, apoi își netezi neliniștită părul. Îi tremurau mâinile; strânse pumnii, își încrucișă brațele și așteptă. Se auzea zgomotul unui ceas undeva, și, cu fiecare secundă punctată de orologiu, inima îi bătea și mai tare.

Auzi zgomotul pașilor lui Amherst în timp ce păși prin curtea mănăstirii. Păși repede, cu un scop clar, și dintr-odată Grace simți cum i se taie răsuflarea. Trase hulpav aer în piept și își încordă auzul. Îl auzi pe Amherst oprindu-se în fața ușii și înghiți un scâncet de panică. Părea că și el se mișca dintr-o parte în alta, iar Grace își imagină că Amherst începea să aibă îndoieli. Se îndepărtă ușor de ușă, iar ea suspină încet.

Dar se întoarse aproape în aceeași clipă. Tăcere. Grace nu se putea opri din tremurat. De ce nu deschidea ușa?

Când o deschise împingând-o larg, un val de aer rece, umed lovi chipul lui Grace. Respira așa superficial, încât credea că avea să leșine; strânse atât de tare brațele, încât nu conștientiză că unghiile îi străpungeau pielea. Amherst se opri precaut în pragul ușii. Părea mai înalt decât îl vedea ea de obicei, însă Grace puse asta pe seama luminii difuze de afară, care-l încadra atât de poetic în prag. Întoarse capul într-o parte, ca și cum ar fi încercat să o audă. Emoțiile aveau să o sufocă, să o stranguleze.

– Aici, rosti ea în cele din urmă.

El întoarse brusc capul. Într-un moment de panică, Grace se aruncă în brațele lui. Se așteptase ca el să spună ceva, dar el încremeni, ca și cum ea l-ar fi speriat. Ea își trecu brațele pe după gâtul lui, iar el o prinse de mijloc, suspinând ușor, și făcând un pas în spate pentru a se echilibra. Cumva, Grace îi găsi gura în întuneric. Era mult mai moale decât își imaginase. Era bogată, umedă și caldă și...

Dintr-odată, el îi devora buzele. Cu foame. Grace nu se așteptase la un sărut atât de pătrunzător. Nu putea să spună exact la ce se așteptase, dar cu siguranță nu la *asta*. Își simțea sângele fierbinte, arzând-o toată. Fierbea, și îi plăcea acest sentiment. El o penetră cu limba, iar ea fu zguduită de senzația aceea. Se simțea straniu de liberă și anonimă în acel întuneric, ca și cum era o altă persoană acolo, nu ea. Nu mai era o debutantă care trebuia să păstreze decența. Sărutul lui o incita uimitor de mult, iar Grace se lăsă purtată de val, lipindu-se și mai tare de el, fără a se mai gândi la reputația ei, simțindu-i mădularul excitat...

Dintr-odată, o ridică de mijloc, iar Grace scânci surprinsă. El se ciocni de un scaun de la birou, care căzu apoi pe podea. El o așeză pe birou, iar ceva de acolo o înțepa în spate, însă lui Grace nu-i păsa – limba lui îi dezmierda gura, înnebunind-o. Îi mușcă buzele

și i le supse, iar Grace înțelese acum de ce Amherst căpătase o reputație de cuceritor. Sărutul lui era cel mai incitant lucru care i se întâmplase vreodată.

Se lăsa purtată pe un drum extrem de senzual. Se simțea înfrigurată, înfierbântată, înnebunită de fiecare atingere a limbii lui, de fiecare mușcătură a buzelor. Dintr-odată, el se mișcă, iar gura lui ajunse în decolteul ei, în timp ce degetele lui apăsau pe materialul rochiei. Grace se gândi că trebuia să-l oprească înainte ca acest joc să ajungă prea departe, dar mâna lui găsi piciorul ei, pe sub fustă! Iar degetele lui trasau o cărare arzătoare pe pielea ei. „Oprește-l! Oprește-l acum!" Își dorise să fie descoperită într-o îmbrățișare arzătoare, *nu* făcând dragoste. Unde, Doamne, iartă-mă, erau surorile Franklin?

Grace nu putea vorbi – de fapt, *nu voia* să spună ceva. Prefera să închidă ochii și să se bucure de extraordinarele senzații. Lăsă capul pe spate și își permise să fie purtată de valurile dorinței lui carnale. Degetele lui îi strângeau partea de sus a coapsei, făcând-o să geamă, conștientă de senzația ademenitoare a mâinii unui bărbat între picioarele ei. Își afundă degetele în părul lui, iar buzele lui îi împresurară sfârcul întărit prin rochie. Nu-i venea să creadă că reușise! Avea să fie fericită cu el, mai ales dacă asta o aștepta de acum încolo.

El îi eliberă sânul, smulgând puternic materialul rochiei. Îl luă în gură, sugându-l, iar senzația i se păru atât de incitantă, de șocantă, de arzătoare, că-i făcea măruntaiele să fiarbă. Amherst gemu lângă sânul ei, un sunet de dorință gutural, animalic ce răsună prin corpul lui Grace. Când mâna lui se mișcă mai adânc între coapsele ei, Grace ridică fără rușine piciorul. Degetele lui alunecară printre faldurile ei. Ea suspină, arcuindu-se pe birou. Nu se recunoștea.

– Nu eram sigură că o să vii, îi șopti ea la ureche.

Ezitarea lui fu atât de scurtă, încât ea nu era sigură că nu i se păruse. El nu zise însă nimic, ci doar trecu la celălalt sân și își lipi din nou de ea mădularul, lucru care o alarmă și bucură în același timp.

Nu simțise niciodată dorința unui bărbat și nici nu o văzuse. I se părea misterios și tare așa cum îl simțea lipit de piciorul ei, și gândul la cum ar fi să îl simtă în interiorul ei îi trezi fiori pe șira spinării, copleșindu-i simțurile și făcând-o să se înfioare.

Totul începu să se cufunde în ceață. Grace uită de înșelătoria ei și chiar și de locul în care se afla. Uită de toate în afară de modul în care el o făcea să se simtă, de modul în care trupul ei răspundea,

dorindu-și mai mult, *tânjind* după mai mult. Așa că, în momentul în care lumina unui felinar învălui camera, ea țipă speriată. Amherst se întoarse, întinzând pelerina pentru a o acoperi pe Grace, care încerca disperată să se acopere.

Milord! strigă preotul Cumberhill alarmat, dar reținut. Doamne, Dumnezeule! Ce ați făcut?

Grace încercă înnebunită să-și aducă aminte rolul ei în această poveste.

Vă rog, zise ea.

Vă rog ce? Se uită în jos și își dădu seama că Amherst îi distrusese corsajul. Ținea materialul cu mâna și se uita înnebunită după pelerina ei.

Milord, așa ceva nu se poate! strigă preotul. Ați profitat cu cruzime de această fată!

Tânără domniță, sunteți bine? întrebă una dintre surori, și dintr-odată lumina se revărsa asupra lui Grace.

Le auzi pe surorile Franklin strigând la unison, șocate de cum arăta. Grace își văzu pelerina și se aplecă către ea.

– Domnișoară Cabot! strigă una dintre ele. Vino, draga mea, lasă-mă să te ajut, continuă, iar Grace îi simți mâinile pe umeri și simți cum trase de pelerină pentru a o așeza în jurul gâtului ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Merryton, nu aș fi crezut niciodată că ești capabil de viol! O să chem autoritățile!

Viol! *Merryton*? Inima lui Grace se opri și apoi porni din nou îndurerată. Nu, nu, nu, nu, nu – Merryton? Cum putuse face o asemenea greșeală înfiorătoare?

Era imposibil, iar Grace se roti pentru a-l privi pe bărbatul care o înnebunise de dorință...

Își simți inima nimicită. I se făcu rău și crezu că avea să leșine. *Nu* îl prinsese pe șarmantul și cuceritorul Lord Amherst într-o situație compromițătoare, așa cum planificase. Se aruncase în brațele fratelui său, Lord Merryton, cel mai dezagreabil om din Anglia. Trebuia să repare asta.

– Nu m-a rănit! strigă ea, panicată.

Era dornică să se sacrifice ca să-și salveze surorile, dar asta era de-a dreptul înspăimântător. Nu putea permite una ca asta. Pur și simplu, nu! Unde naiba era Amherst?

– Domnișoară, nu vorbiți, o avertiză preotul. Nu o să-l las să vă intimideze!

Ochii verzi plini de răceală ai lui Merryton o străfulgerară pe Grace. Avea chipul întunecat și părea tulburat. Ea simți un val neplăcut de fiori reci.

– Îmi asum toată responsabilitatea, zise el scurt.

– Așa și trebuie! îi zise preotul tăios și înaintă, ridicând felinarul pentru a o vedea pe Grace.

Grace își duse mâna la corsaj și abia atunci își dădu seama că o șuviță răvășită de păr îi atârna pe umăr.

– Dumnezeule! zise preotul, cu voce stinsă, privind oripilat. Îl privi cu groază pe Merryton. Așa ceva nu se poate! Ai distrus-o pe fata asta, ai distrus-o iremediabil, iar pentru asta va trebui să plătești! Doamnelor, vă rog, aveți grijă să o duceți la adăpost, zise el. Luați-o de aici și trimiteți-l de îndată pe domnul Botham la mine, adăugă el, referindu-se la judecătorul local.

Una dintre doamne trase gluga peste capul lui Grace.

Nu a fost nici o crimă, încercă ea din nou. A fost vina mea...

Liniște! zise preotul ultimit.

Surorile îi făcură semn să tacă, înconjurând-o, obligând-o să se îndrepte către ușă. Grace se împletici, cu respirația întretăiată și slabă. Ce greșeală îngrozitoare! Făcuse ceva cu totul grotesc! Mai îngrozitor de atât nu se putea! Simțea că-i venea să vomite și se îndoia că avea să se poată abține. Se întreba dacă și Amherst s-ar fi simțit la fel de neajutorat ca ea, în acel moment, dacă ar fi venit, dacă planul ei ar fi funcționat.

– Oh, draga de tine! Liniștește-te, domnișoară Cabot. Preotul o să se asigure că bărbatul acesta va fi judecat pentru ce a făcut.

– Nu a comis nici o crimă! strigă neajutorată Grace. Eu i-am făcut asta! L-am ademenit!

– Draga mea, este firesc ca tu să vrei să-ți asumi responsabilitatea pentru indiscreția ta, dar nu e cazul... îi zise una dintre doamne. El te-a folosit!

Asta nu avea nici un sens pentru Grace, dar femeile o trăgeau afară, către curtea mănăstirii, unde mulți oameni își făceau apariția.

Câteva capete se întoarseră în direcția lui Grace – nu vedeai prea des două femei trăgând de o a treia – și lumea începu să vorbească în jurul lor.

Grăbește-te, Agnes! șuieră una din surori, iar Grace se împletici încercând să țină pasul cu ele.

Nu avea să-și aducă aminte cum fusese adusă la reședința de pe Royal Crescent a verișoarei Beatrice. Își amintea doar vag că fusese acolo în clipa când veniră niște domni să-i pună întrebări despre ce se întâmplase cu adevărat în acel întunecat magazin de ceaiuri. Grace încercă disperată să le explice că era vina ei, dar, când fu pregătită să ofere un motiv pentru care ar face așa ceva, nu le putu spune adevărul. Bărbații presupuseră că motivul pentru care nu putea oferi explicații era pentru că mințea. Mințea, îi explicară ei, pentru că se temea de Merryton.

Grace *se temea* într-adevăr de Merryton. Nu auzise niciodată ceva de bine despre el. Se știa că era rece, distant și plin de dispreț.

Dar nu merita ce-i făcuse ea.

Capitolul 2

„Unul, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt."

Erau exact opt pași de la camera unde se lua micul dejun la bibliotecă și opt fâșii de tapet în cameră. Jeffrey știa asta pentru că număra în fiecare zi în momentele în care stătea în casa lui din Bath, câteodată chiar de mai multe ori pe zi. Și totuși, acum, nu era întru totul sigur de numărul de pași, nu în această dimineață, la atât de scurt timp după căderea lui spectaculoasă. Tot mergea dintr-o parte în alta, numărând pașii. Trebuia să o facă; trebuia să numere până era sigur sută la sută, până când avea să-și șteargă din minte imaginea trupului lui aruncându-se cu foame asupra acelei femei.

Acea imagine – nedorită, neinvitată, creată din greșeală în creierul lui – era nouă pentru el. În general, gândurile vulgare și lascive care-l bântuiau zilnic implicau două femei care își ofereau reciproc plăcere cu degetele și cu limba. Nu știa de ce avea aceste gânduri, ci doar își amintea că începuse să experimenteze asta de la vârsta de șaptesprezece ani. Începuse să acționeze pentru a-și îndeplini dorințele când făcuse douăzeci și unu de ani, căutând tot felul de partenere care erau dispuse să performeze pentru el și cu el. Dar, în societate, Jeffrey învățase să ascundă acele imagini întunecate în cele mai îndepărtate colțuri ale minții. Întotdeauna cuviincios, întotdeauna un model de bună creștere, exact cum îl învățase tatăl său să fie. Când Jeffrey se străduia să înăbușe acele imagini, reușea. Se întâmpla să aibă astfel de gânduri doar când era foarte obosit sau când simțea că-l apăsa prea tare presiunea titlului. Titlul de Lord Merryton și alte două titluri mai mici erau o povară destul de greu de cărat. Era capul unei familii mari, cu proprietăți impresionante. Era Jeffrey Donovan, bărbatul pe care toată lumea îl credea mai presus de scandal și incapabil de un comportament imoral, la fel ca tatăl lui.

Dar adevărul era că Jeffrey nu era deloc așa. Pur și simplu, găsise o metodă prin care să se abțină.

Asta până noaptea trecută.

Şi acum, o nouă imagine monstruoasă refuza să-i părăsească gân durile şi nu putea să o alunge. La naiba, nici nu-i ştia numele! Cabot, aşa spusese doamna Franklin. Jeffrey nu ştia nici un Cabot. Nu ştia nimic despre ea decât că avea gust de miere şi piele de mătase.

„Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt."

Opt. Opt. Opt.

Acest lucru, această obsesie demonică pentru cifra opt îl invadase pe Jeffrey cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu îşi mai amintea cum de se întâmplase. Când împlinise şaisprezece ani, iar tatăl lui decedase şi el devenise conte, responsabil de numele şi de renumele impecabil al acesteia, nevoit să aibă o conduită ireproşabilă, cifra opt îşi făcuse loc în inima şi în mintea lui. La fel ca imaginile destrăbălate de care nu putea scăpa, Jeffrey nu înţelegea de ce sau cum se întâmplase. Se considera nebun, realmente nebun, mai ales că cifra opt era vitală pentru el, dar în acelaşi timp o tortură de nedescris.

Necesitatea de a face referire la cifra opt în viaţa de zi cu zi apăruse când Jeffrey se culcase cu o femeie pentru prima dată. Câţi ani avea atunci, optsprezece? Se lăsase sedus de o femeie mai în vârstă. Îi arătase ce-şi dorea trupul lui folosindu-se de mâinile şi de gura ei, lucruri pe care nu le conştientizase şi nu şi le imaginase. Acele lucruri nu erau în concordanţă cu ceea ce însemna poziţia lui de lord, şi nu-şi putuse domoli jena decât numărând.

Însă imaginile reveniseră, teribile şi îngrozitor de apăsătoare, mult mai puternice decât şi-ar fi imaginat vreodată. Iar al optulea demon îl strânse de gât, aproape sufocându-l, obligându-l să pornească pe un drum alunecos – să aibă gânduri rele, care nu puteau fi îndepărtate decât cu cifra opt. Acum, la treizeci de ani, Jeffrey ştia că decăderea însemna să se lase pradă gândurilor haotice, să fie obsedat de trupurile femeilor şi de sexualitatea lor şi de cifra opt. Învăţase să controleze acea foame, să o ţină ascunsă. Foarte rar făcea greşeli.

Rar.

Şi totuşi, făcuse una colosală noaptea trecută. Şi doar fratele lui era de vină. John Donovan, vicontele Amherst, era otrava existenţei lui Jeffrey. Se părea că John nu se ferea să facă toate greşelile posibile. Trecuse fără ruşine şi regret dintr-un scandal într-altul. De când devenise major, adunase la jocurile de noroc datorii pe care nu le putea plăti, obligându-l pe Jeffrey să se descurce cu ele. Nu se putea hotărî la o femeie pe care să o ceară în căsătorie, dar îi plăcea

să se distreze cu orice debutantă care îi ieșea în cale, creând scandal în Londra și chiar într-unele dintre cele mai bune familii din înalta societate.

John era motivul pentru care Jeffrey se afla în Bath. Auzise că John era acolo și venise să discute cu el. Și asta și pentru că auzise diverse de la sora lui, Sylvia.

Sylvia era la casa ei, din apropiere de granița cu Scoția, și avea doi copii. Jeffrey nu o mai văzuse de ceva timp, căci copiii erau prea mici pentru a călători, dar țineau legătura prin scrisori. În ultima dintre ele, îi scrisese că John adunase noi datorii la jocuri și că era îndatorat la mai mulți domni din Londra, inclusiv față de un viconte foarte influent.

Veștile îl enervaseră pe Jeffrey. Nu doar o dată, îl rugase pe John să își găsească ceva de făcut, orice altceva ce l-ar fi putut ține departe de probleme și de ruină. I-ar fi plăcut ca John să accepte să lucreze pe o navă. Ar fi fost foarte încântat să aranjeze asta. Trebuia doar să-l facă pe John să vadă beneficiile, să-l facă să înțeleagă că trebuia să plece din Anglia și să scape de toate viciile de acolo pentru a își putea pune ordine în viață. Să se liniștească alături de o femeie care să-i ofere moștenitori și să se și îngrijească de ei, pentru numele lui Dumnezeu.

Iar apoi, noaptea trecută, când John cedase insistențelor prietenului lui, doctorul Linford, de a-i însoți pe el și soția lui pentru a o asculta pe soprana rusoaică, o văzuse pe tânăra femeie cu părul bălai ieșind în timpul concertului din mănăstire și pe John ieșind după ea, imediat după. Înnebunise de furie. Fratele lui urmărea o femeie în văzul lumii, oferind încă un subiect de scandal și de bârfă.

Jeffrey ieșise în curtea mănăstirii, căutându-l pe fratele lui. Nu îl zărise nicăieri, așa că dăduse să se întoarcă în mănăstire, când observase o mișcare, o umbră undeva în întunericul de dincolo de geamul magazinului cu ceaiuri.

Atunci, observase că ușa era ușor întredeschisă.

Jeffrey numărase optzeci de pași până la ușă. În magazin era beznă și nu putu auzi nici un zgomot. Dar fusese sigur că nu exista alt loc în care ar putea fi fratele lui. Se așteptase să își găsească fratele acolo cu vreo femeie, iar mintea i se umpluse cu acele imagini teribile. Putea vedea picioarele depărtate ale femeii și pe fratele lui

penetrând-o. Își lovise coapsa de opt ori în încercarea de a scăpa de acele imagini, dar fără folos.

În momentul în care intrase în acea cameră și-i simțise buzele peste ale lui, fusese pierdut.

Ce-i făcuse acelei tinere!

Jeffrey închise ochii, încercând să și-o șteargă din minte – rochia ei ruptă, părul bălai răvășit și căzut pe umeri, ochii ei căprui larg deschiși, uimiți –, însă nu reuși. O făcuse. Demonul din el se năpustise asupra acelei tinere. Avea un gust atât de bun și de dulce și o piele atât de fină, de ademenitoare, încât nu fusese capabil să se oprească. Fusese mult prea dur cu ea, îi făcuse un rău de nedescris.

Gemu și își apăsă tâmplele cu pumnii. Știa că era în stare de multe lucruri, dar niciodată nu se crezuse în stare să rănească o femeie, indiferent de circumstanțe. Când avea gânduri imorale, se ținea departe de lume, retrăgându-se la reședința lui de la țară, Blackwood. Acum, nu știa unde să se ducă pentru a scăpa de acele gânduri care-l torturau.

– Milord.

Jeffrey tresări auzindu-l pe valetul său, Tobias.

– Da?

– Domnul Botham, părintele Cumberhill, domnul Davis și doctorul Linford sunt aici.

Jeffrey trase aer în piept. Poate ei aveau să fie salvarea lui. Poate aveau să-l ducă în cine știe ce închisoare.

– Trimite-i înăuntru, zise el și se ridică, lovindu-și în tăcere coapsa de opt ori.

Încă o dată. Din nou.

Părintele Cumberhill abia dacă se putea uita la el când intră, iar Jeffrey nu-l învinovăți pentru asta. Domnul Botham, magistratul, părea doar șocat. Domnul Davis, primarul, îl studia curios, de parcă ar fi analizat o cicatrice pe fața lui.

Dr. Linford îl privea cu un strop de compasiune. Era singura persoană din lume căruia Jeffrey îi povestise despre gândurile lui periculoase.

– Domnilor, zise el, făcându-le semn să se așeze. Tobias, adu ceai, te rog.

– Nu cred că este necesar, milord, începu domnul Botham. Nu am de gând să lungesc toată tărășenia asta mai mult decât este necesar.

Am mers la domnișoara Cabot și am discutat cu ea îndelung. Nu s-a întors împotriva ta și insistă că toata vina este a ei.

Jeffrey se întrebă dacă ea încerca să îl protejeze pe John. Sau poate era doar prostesc de sinceră?

– Însă a fost de acord, așa cum a fost și soțul verișoarei ei, domnul Frederick Brumley, că, din cauza întâmplărilor teribile, singura opțiune este să te acuze de viol...

Jeffrey simți cum i se strânge stomacul. Era un conte puternic, dar nici el nu putea să scape de o asemenea acuzație.

– Sau, reluă domnul Botham privind țintă la covor, să se căsătorească cu tine pentru a evita un scandal teribil pentru amândoi.

Jeffrey înghiți în sec. Numără butonii de la jacheta lui Botham. Erau doar șase. *Șase.*

– I-am spus că a se căsători cu o brută înseamnă o viață de chin, interveni tăios preotul Cumberhill.

Jeffrey nu vorbi. În mintea lui musteau deja imagini cu trupul ei, cu picioarele larg depărtate și cu mădularul lui afundându-se în ea.

– I-am spus, confirmă domnul Botham, aruncându-i o privire cu subînțeles preotului, dar a insistat să-și asume acest risc decât să-ți mânjească numele și pe al familiei ei.

Jeffrey nu voia să se căsătorească cu ea, pentru numele lui Dumnezeu! Nu voia să aibă de-a face cu ea! Și totuși, nu exista altă opțiune.

– Cine... cine e familia ei?

Observă schimbul de priviri dintre bărbați, dezgustul dat de faptul că el nici măcar nu știa al cui nume pătase.

– Este sora vitregă a contelui de Beckington.

„Dumnezeule!" Jeffrey încercă să-și aducă aminte de Beckington, dar nu reuși. Nici nu conta. Omul era un conte. Dacă nu ar fi luat-o pe sora lui de soție, cu siguranță avea să fie spânzurat pentru viol; ceea ce pe bună dreptate ar fi făcut și Jeffrey în locul lui. Își ridică bărbia.

– Sunt conte, zise el ferm. Am datoria de a produce un moștenitor legitim. Îl privi pe doctorul Linford. Ai examinat-o?

– Ca să văd dacă a fost rănită, da, zise el. Nu pare rănită.

Nu la asta se referise Jeffrey.

– Mă refer dacă este virgină, zise el direct.

Preotul scoase un sunet de disperare sau dezgust, iar Davis părea oripilat.

– Vorbim despre domnișoara Grace Cabot, zise Davis. Este fata vitregă a răposatului conte de Beckington și sora vitregă a noului conte. Vine dintr-o familie foarte bună, milord.

Jeffrey își încleștă și își descleștă pumnii de opt ori.

– Asta e minunat, dar știți foarte bine că o creștere bună nu înseamnă și o feciorie intactă.

Doctorul Linford și domnul Botham priviră în podea; preotul își acoperi fața cu mâinile. Erau îngroziți de el, da, dar Jeffrey observă că nici unul dintre ei nu-l contrazise.

– M-a asigurat că este... intactă, zise Linford tăios.

Domnul Davis își drese glasul.

– Să presupunem atunci că va avea loc o nuntă?

Jeffrey ezită. Se gândi la Mary Gastineau, fata lui Lord Wicking, verișoara de-a doua. Mary era cea de-a doua fiică a celui de-al doilea Lord Wicking și era cea de-a doua femeie pe care o curtase serios.

O curta pe domnișoara Gastineau de doi ani, pregătind-o pentru stilul lui de viață și obișnuind-o cu nevoia lui de perfecțiune. Deși Mary Gastineau nu stârnea nimic în el, Jeffrey credea că ea putea să fie soția de care avea el nevoie. Nu-și imagina trupul ei gol și pe el posedând-o. Femeia nu făcea greșeli și părea extrem de potrivită pentru a merge pe marginea prăpastiei cu el. Și totuși, amânase să-i ceară mâna cât de mult putuse. De dragul simetriei, își zicea el. De frică, urla conștiința la el. Cu toate acestea, Jeffrey se pregătise să facă propunerea în acest sezon.

– Milord, zise Botham cu voce stinsă, trezindu-l pe Jeffrey din reverie. Dacă nu spuneți da, o să vă acuzăm de viol. Nu vom ignora ce i-ați făcut acelei sărmane tinere, acelui suflet inocent.

Inocentă. Fără experiență, poate, dar inocentă cu siguranță nu.

Jeffrey ridică privirea și dădu peste patru perechi de ochi. Se hotărâseră – aveau să-l acuze dacă nu avea să rezolve problema foarte reală pe care le-o cauzase.

– Da, o să mă însor cu ea.

Nimeni nu spuse nimic; cei trei bărbați se uitară la preot, care era cel mai supărat din cauza celor întâmplate. Se ridică – era cu mult mai mic de înălțime decât era Jeffrey. Avea o expresie sumbră, ca și cum ar fi fost nemulțumit de decizia lui. Dar preotul Cumberhill

era un om perspicace şi ştia că nu avea cum să meargă împotriva unui conte atât de puternic precum contele de Merryton. Strânse din dinţi şi îl privi pe Jeffrey.

– O să faci nunta numaidecât?

– Nu doar că o să fac asta numaidecât, dar o să mă retrag de îndată cu această femeie la Blackwood.

– Atunci, ne-am înţeles, zise preotul rece.

Verişoara Beatrice nu mai era la fel din noaptea în care surorile Franklin o aduseseră pe Grace în acea stare. Ca toată lumea, Beatrice presupuse că Grace trecuse printr-o traumă. Plânse în timp ce o ajută pe Grace să se dezbrace.

– Mama ta nu o să mă ierte! se văită ea.

Mama ei, dacă ar fi fost în toate minţile, nu ar fi iertat-o niciodată pe Grace pentru ceea ce făcuse. Grace nu avea să se ierte pe sine. Da, suferise o traumă mare, dar nu fizică. Trauma era dată de adevărul brutal că-l prinsese în escrocheria ei pe bărbatul greşit. Mai mult, acum, că făcuse asta, Grace înţelese cât de îngrozitoare şi de deplorabilă era toată situaţia. Oare ar fi fost diferit dacă în locul lui era Amherst? Oare acesta nu s-ar fi uitat la ea cu aceeaşi ură pe care o văzuse în ochii lui Merryton? De ce crezuse că acest plan blestemat avea să funcţioneze?

Honor avusese dreptate când Grace îi împărtăşise planurile ei, înainte de a porni spre Bath – era ridicol, imposibil. Oare de ce asta fusese singura dată când Honor avusese dreptate? Nu putuse avea dreptate când deciseseră că era perfect normal ca două femei tinere să călărească pe Rotten Row? Nu putuse avea dreptate când deciseseră că mătasea corai la care Grace râvnise era cea mai bună culoare pentru ea? Nu, trebuia să aibă dreptate cu asta.

Verişoara Beatrice mergea dintr-o parte în alta în faţa lui Grace, frecându-şi mâinile. Grace nu o văzuse niciodată pe Beatrice aşa, însă nici nu mai fusese în situaţia de a-l aştepta pe contele de Merryton să vină la reşedinţa ei cu autorităţile. Trebuiau să ajungă pe la opt, adică peste câteva minute. Fapta fusese făcută, aranjamentul acceptat, iar acum Grace avea să se căsătorească cu el.

Ce altceva putea să facă? Era distrusă. Irevocabil. Se simţea teribil de mânioasă pe ea însăşi, dezamăgită şi îngrijorată cu privire la ceea ce o aştepta. Nu-şi salvase familia într-un mod miraculos, aşa cum

își imaginase. Ah, da, eroina care se sacrificase pentru a-și salva surorile dragi de la ruină! De fapt, nimic nu se schimbase! Singurul lucru nou era că Grace avea să poarte rușinea acestui scandal ridicol – și nu în compania fermecătorului Lord Amherst, așa cum plănuise, ci alături de dezagreabilul Lord Merryton.

– Mama ta o să fie *foarte* dezamăgită, zise Beatrice. De tine, de mine... Grace, așa ceva nu se cade! De ce ai refuzat să-i trimitem mesaj de îndată? De ce nu ai cerut ajutorul și sprijinul fratelui tău vitreg?

Grace nu avea cum să o facă pe Beatrice să înțeleagă.

– Un mesager nu avea cum să ajungă în timp util, și, așa cum ți-am explicat, nu am vrut să stric nunta fratelui meu vitreg. A așteptat atât de mult! Iar tatăl meu vitreg a murit de numai o lună! Îți poți imagina ce ar fi însemnat să adaug acest scandal la toate întâmplările pe care le-a îndurat familia asta? Gândește-te la surorile mele, care nu și-au făcut încă debutul. Nu, verișoară, nu există altă cale decât aceea de a-mi asuma responsabilitatea pentru indiscreția mea, așa cum a spus și domnul Brumley.

– Oh, domnul Brumley! se văită Beatrice, referindu-se la soțul ei. El nu înțelege lucrurile acestea Grace. Acei bărbați te-au împins în acest aranjament știind foarte bine că nu ai avut parte și de alte sfaturi.

Bineînțeles că Beatrice era îndreptățită să creadă așa ceva dat fiind că Grace nu-i spusese adevărul despre motivul real pentru care făcuse ce făcuse. Dar Beatrice nu-și văzuse prietena, pe Lady Beckington, de ceva timp, mai ales că se retrăsese pentru iarnă la Bath și nu mai venise în oraș pentru acest sezon. Beatrice nu avea de unde să știe că prietena ei veche înnebunise aproape complet și că abia își recunoștea propriile fete în unele zile. Faptul că ascundea aceste vești față de Beatrice era ceva ce Grace putea să adauge la lista lungă de lucruri odioase pe care le făcuse. Dar până când una din ele – Grace sau sora ei Honor – nu avea să fie măritată, până când nu reușeau să le asigure un loc surorilor mai mici și mamei lor nebune, Grace nu putea să spună nimănui nimic.

Timpul era un element important când Grace își asumase misiunea nefericită de a pune mâna pe un soț. Fratele ei, Augustine Devereaux, noul conte de Beckington, urma să se însoare cu Monica Hargrove în mai puțin de o lună. Monica era inamica lui Honor, iar

ea și mama ei știau despre problemele mentale ale lui Lady Beckington. Deja începuseră să vorbească despre un conac în Țara Galilor pentru fetele Cabot.

Țara Galilor! *Țara Galilor!* Era cât de departe de înalta societate le putea Monica trimite pe toate. Departe de orice posibilități pentru Prudence și Mary. Era intolerabil și, cum Honor deja eșuase cu propriul ei plan de a le salva prin încercarea penibilă de a-l face pe un domn să o seducă pe Monica, Grace simțea că toată responsabilitatea îi revenea ei. Așa că venise în Bath – să-l ademenească pe Lord Amherst. Reputația lui de crai era legendară, dar în același timp era blând și chiar amuzant, iar Grace se gândise că, dacă tot avea să facă asta, de ce să nu fie Lord Amherst cel ales? Se gândise că, după șocul inițial și după scandal, poate chiar aveau să fie fericiți.

„Copil fără minte", se gândi urmărind-o pe Beatrice foindu-se prin cameră. Ea și Honor se gândiseră îndelung că acum, în calitate de fete tinere fără averi mari care să le rezolve probleme, nu aveau altă opțiune decât să se folosească de modul în care arătau și de viclenie pentru a-și schimba cursul vieții. Din păcate, viclenia le lipsea. Planurile lor erau... nebunești.

Acum, înțelegea asta. Acum, înțelegea cât de naivă și stupidă fusese.

Întrebarea care o ardea, care o ținuse trează în ultimele două nopți era de ce nu venise Amherst. Cum, dintre toți oamenii, *Merryton* fusese cel care apăruse acolo? De fiecare dată când se gândea la asta, pe Grace o apuca tremurul. Momentele petrecute cu Merryton la adăpostul întunericului fuseseră cele mai incitante pe care le trăise vreodată. Trezise ceva sălbatic în ea, ceva care părea sortit să o consume. Dar, în clipa în care Grace înțelesese că acele pasiuni fuseseră trezite de el, se simțise dezgustată și intimidată. Doar gândul la asta o făcea să se cutremure. Umilință. Repulsie. Toate îi făceau capul să îi vuiască.

– Oh, draga de tine, te temi, îi zise Beatrice și se grăbi să o mângâie pe Grace pe brațele goale. Aș vrea să-ți pot spune că putem îndrepta situația asta, draga mea, dar nu pot. Nu pot să fac nimic, cred că vezi și înțelegi asta.

– Știu, îmi e clar ca lumina zilei, scumpă verișoară. Nimeni nu mă poate ajuta acum.

– Te rog lasă-mă să trimit după Beckington!

Se tot certaseră pe acest subiect în ultimele zile.

– Nu pot! exclamă Grace. Nu înțelegi? Nu se mai poate face nimic în această situație. Nu pot să scap de asta, verișoară – niciodată! Nu o să mă ia nimeni după cele întâmplate. Fără îndoială, deja s-a răspândit vorba și sunt ruinată. Și nici nu am apucat să mă gândesc la ce consecințe va avea asta asupra lui. Mă voi căsători astăzi. Nu mai este nimic de zis.

Cel puțin, presupunea că nunta urma să aibă loc astăzi, că toate cele necesare fuseseră rezolvate. După căderea ei spectaculoasă în dizgrație, lui Grace nu-i păsa de negocierile care avuseseră loc pentru căsătoria ei cu Merryton. Domnul Brumley se ocupase de asta în numele ei, emanând constant un aer amenințător de nemulțumire. Grace înțelesese că se stabilise ca Beatrice să ofere ca zestre zecii mii de lire pentru ea – bani pe care Grace își amintea că îi pusese mama ei deoparte –, așteptându-se ca noul conte de Beckington să plătească suma pentru a evita un scandal mai mare. Sarcina lui Grace era să-i trimită o scrisoare fratelui ei vitreg prin care să ceară zestrea.

Asta era scrisoarea ușor de scris. Grace își imagina că Augustine urma să se bucure că ea avea să se căsătorească – nu în acest mod, bineînțeles, dar ca idee – și că avea să-i dea banii de zestre pe care mama lui Grace îi adusese în căsnicie.

Scrisoarea către Honor era mai greu de scris. Grace se chinui mai bine de jumătate de zi să o scrie, imaginându-și groaza surorii ei când avea să citească despre ce se întâmplase, precum și suma pe care familia ei trebuia să o plătească acum. Poate că cel mai greu lucru de admis era faptul că Honor avusese dreptate. Honor o avertizase pe Grace că planul nu avea să funcționeze, dar aceasta fusese mult prea încăpățânată, susținând că planul ei era net superior celui al lui Honor. Fusese sigură că flirtul și atitudinea jucăușă a lui Amherst față de ea erau dovezi clare ale afecțiunii pe care i-o purta și că, până la urmă, după toate cele, avea să o accepte.

Mai rău era că Grace se gândise că era tare deșteaptă punând la cale această escrocherie. „Ce fraieră! O bleagă blestemată, naivă și pierdută!" Până la urmă, ea își așternuse drumul către pierzanie, nu? Iar acum era singură, aruncată în valurile mării învolburate fără vestă de salvare. Ce nu ar fi dat să audă acum sfaturile nesolicitate ale lui Honor! Să o audă pe Prudence cântând la pian sau pe Mercy

cu poveștile ei înfricoșătoare de groază despre mumii. Ce nu ar fi dat să stea la picioarele mamei ei, cu capul în poala acesteia, și să simtă mâna ei caldă mângâind-o pe creștet, așa cum făcea când era mică.

Ziua judecății venise. Grace avea să se mărite cu un om anost, fără umor. Doamne, dar nu se putea să fie mai nepotrivit pentru Grace, mai ales dacă se trezea în fiecare zi cu acea poftă. Grace nu auzise nimic din partea lui Merryton în zilele de după dezastru, nici măcar un cuvânt blând sau aspru. Nu că se aștepta la așa ceva. Ce ar fi avut să-i spună? „Draga mea domnișoară Cabot, îți mulțumesc pentru că mi-ai distrus viața." Nu, nu se aștepta la nimic. Încerca să-și alunge gândurile înfiorătoare aranjându-și sistematic lucrurile în cufăr. Își împăturise ciorapii în pătrate mici și rochiile în pătrate mai mari. Astăzi, se îmbrăcase pentru nuntă, însă nu-i păsa aproape deloc că încălca tradiția prin faptul că-și scosese hainele de doliu. Nu era negrul prea macabru în ciuda acestei zile care îi părea atât de sobră? Oare rochia argintie nu era prea veselă pentru un eveniment atât de insuportabil? Alesese rochia de un albastru pal despre care Mercy spusese cândva că se potrivea cu ochii căprui ai lui Grace și cu nuanțele de alamă din părul ei. Era răpusă, dar nu arăta de parcă tocmai se târâse afară dintr-un mormânt pentru a se căsători.

Grace adăugă o cămășuță cu guler, în așa fel încât nici o bucățică de piele să nu fie vizibilă pentru viitorul ei soț. Știa că era absurd să mimeze modestia acum, dar pur și simplu asta i se părea potrivit. Își strânse părul într-un coc, la baza gâtului și își puse un colier din perle. Fusese un dar de la mama ei cu ocazia împlinirii vârstei de șaisprezece ani și o făcea să o simtă aproape. Un ciocănit slab în ușă îi semnală că venise timpul.

– Oh, draga mea. Cred că e timpul, îi zise Beatrice agitată.

Măcar un lucru era bun pe ziua de astăzi – avea să scape de privirea înlăcrimată a lui Beatrice. Dacă exista ceva ce nu putea să suporte era înclinația verișoarei ei de a scrâșni din dinți înlăcrimată. Prea mult efort și timp investite în plâns! Grace nu avea să plângă. Ea crease toată această harababură, și, pentru numele lui Dumnezeu, avea să înfrunte consecințele cu capul sus. Și, dacă nu reușea asta, avea oricum să plângă în privat.

Deschise ușa și dădu peste valetul lui Brumley.

– Trebuie să iau cufărul dumneavoastră, domnișoară, zise el.

Grace îi făcu semn către el; nu putea să vorbească. În timp ce valetul și slujitorul îi cărau cufărul la parter, Grace își puse o pelerină și își ridică boneta. Se întoarse către Beatrice și zâmbi.

– Mulțumesc, verișoară, pentru tot.

Beatrice avea ochii plini de lacrimi.

– Cât de frumos arăți, draga mea. Mi-aș dori ca mama ta să fie aici să te vadă.

Grace îi zâmbi tristă.

– Eu nu.

– Șșștt, zise Beatrice. Nici măcar această zi nu-ți poate lua frumusețea. Ești fata mamei tale, o frumusețe rară. Omul acela este foarte norocos, dacă mă întrebi pe mine.

Lui Grace aproape că-i veni să râdă.

Era atât de norocos că viața îi fusese distrusă. Beatrice o îmbrățișă pe Grace.

– Eu și domnul Brumley o să fim acolo în calitate de martori, bineînțeles.

Grace îi zâmbi slab. Nu-i mai păsa cine o vedea acum. Nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să se mărite și că apoi avea să fie dusă la reședința Blackwood, care suna le fel de întunecat și de rece ca restul zilelor care o așteptau. Își tot imagina că, atunci când scandalul avea să se domolească și să fie dat uitării, avea să fugă departe de el, de societate, supraviețuind prin iscusința ei în sălbăticie.

– Oh! Aproape că am uitat! A ajuns o scrisoare pentru tine în această dimineață! îi spuse Beatrice.

– O scrisoare? întrebă Grace, înseninându-se.

Beatrice scoase scrisoarea din buzunar și i-o întinse. Grace recunoscu de îndată scrisul lui Honor.

– E de la Honor! exclamă Grace. Cum de a primit scrisoarea mea atât de repede? Am trimis-o abia ieri.

– Asta a venit aseară, îi zise Beatrice. A ajuns înainte de cea trimisă de tine.

Încântarea lui Grace păli instant. Nu avea să fie nici o cale de scăpare, nici o promisiune de ajutor. Vârî scrisoarea în gentuță.

– Fruntea sus, draga mea, spuse Beatrice, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri și începând să meargă la pas cu ea. Am auzit că Blackwood este o reședință foarte mare, cu foarte multe încăperi. Poate, după ce se liniștesc lucrurile, o să ajungă să-ți placă.

Grace era sigură că nu avea să-i placă vreodată. În foaier, Grace își așeză boneta pe cap, o împinse peste ochi, în așa fel încât să nu vadă nici un chip fericit și îl urmă pe lacheu către o trăsură mică.

– Eu și domnul Brumley vom fi în urma ta, draga mea! strigă verișoara Beatrice după ce Grace urcă și flutură din batistă de parcă ar fi plecat în vacanță.

În trăsură, Grace scoase scrisoarea lui Honor și rupse sigiliul.

Dragă Grace,

Mă rog ca această scrisoare să te găsească bine. Trebuie să mă ierți, draga mea, pentru că mi-am încălcat promisiunea de a-ți scrie des. Am fost foarte ocupată în Londra. Mama nu se simte mai bine, ci, dimpotrivă, pare că se închide în lumea ei tot mai mult cu fiecare săptămână. Este dificil să o ținem calmă. Hannah a primit o tinctură de la o femeie din Covent Garden, lucru cu care eu nu am fost de acord. Pare că o ajută pe mama în momentele în care este foarte agitată, și totuși nu-mi pasă de asta, căci nu știm ce conține.

Prudence și Mercy sunt bine. Au fost foarte încântate când au primit invitația de a cina la Lady Chatham. Le-a invitat pe toate fetele care nu și-au făcut debutul. Cred că vrea să vadă care vor fi debutantele sezonului următor, ca să aibă timp să-și țeasă intrigile înaintea tuturor. Am și niște vești bune, și sper să nu fii supărată pe mine. Eu și Easton ne-am căsătorit! Îmi pare rău că nu te-am putut anunța la timp, căci mi-ar fi plăcut enorm să o am pe sora mea iubită alături. Cu toate acestea, din cauza unui posibil scandal, a trebuit să ne grăbim.

Grace icni.

– Nu pot să cred! zise ea. Când?

Ne-am căsătorit acum două săptămâni, la insistențele lui Augustine. Stăm la reședința Easton din Audley Street, dar trebuie să te informez că dragul meu soț este sărac lipit pământului, dat fiind că și-a pierdut barca, și insistă să ne mutăm într-o locuință mai modestă. Mi-a dat cuvântul că va exista un loc pentru fetele Cabot, oriunde vom ajunge. Când te întorci din Bath, trebuie să ni te alături! Nu suport să nu te am alături, și cu siguranță

ți-ai dat seama până acum că planul tău este o nebunie. Vino acasă, Grace, te rog! Ne este dor de tine, și avem nevoie disperată de tine. Știu că nu o să-ți pese prea tare de aceste vești, dar eu îl iubesc cu adevărat pe Easton și nu aș putea fi mai fericită nici măcar dacă el era vreun rege.

În scrisoare mai spunea și cât de teribil de fericită era cu domnul Easton și că s-ar putea să ajungă la urechile ei niște vorbe despre ce se întâmplase într-o sală de jocuri din Southwark, dar Honor ar prefera să-i explice în persoană, dat fiind că era mult prea complicat de scris. Lui Grace nu-i păsa de ceea ce făcuse Honor, nici de faptul că era săracă și împăcată cu asta. Dacă Grace ar fi știut acum două săptămâni că scandalul ajunsese în familia Cabot și că nu mai exista vreo șansă pentru a-l evita, nu ar mai fi pus niciodată în mișcare planul ei nebunesc. O apăsa gândul că Honor ar fi putut să o scape de această soartă.

– Oh! strigă Grace și lovi banca din fața ei.

Gestul nu o ajută. Și se părea că își rănise și unul dintre degetele de la picioare.

Capitolul 3

Trăsura începu să încetinească, iar Grace se aplecă, privind afară prin fereastra mică. Ajunseseră la o clădire simplă, dar mai pe deal putea vedea o capelă micuță, în apropierea unui câmp pe care păşteau oi. Când trăsura se opri, valetul lui Brumley deschise uşa şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

Ea coborî şi cercetă împrejurimile.

– Unde suntem? întrebă ea, ridicând ochii către clădire.

– La oficiul magistratului, domnişoară, îi zise el şi închise portiera trăsurii.

Uşa de la clădire se deschise şi un domn masiv ieşi.

– Pe aici, vă rog, zise el, făcându-i semn lui Grace.

Grace ascunse scrisoarea lui Honor în geantă, îşi săltă uşor fustele şi porni pe drumul pietros către uşă. Bărbatul o conduse într-un birou mic şi întunecat şi îi făcu semn cu mâna către o bancă din lemn de lângă perete.

– Vă rog să luaţi loc, domnişoară. Va veni cineva să va ia când e timpul.

– Ce să...

Bărbatul deja închisese uşa.

Grace privi de jur împrejur şi se aşeză fără tragere de inimă. Câteva minute mai târziu, ţâşni în picioare când uşa se deschise larg.

Merryton ieşi. Părea surprins să o vadă; încă purta pelerină – la fel ca ea – şi ghete murdărite de cât călărise. Se întreba de unde venise. Ochii lui verzi o analizară din cap până în picioare. Grace simţi fiori pe şira spinării; se gândi la magazinul de ceaiuri şi la ce se petrecuse la adăpostul întunericului, la senzaţia trupului lui peste al ei, la buzele lui moi, dar poruncitoare. Privi în jos, neştiind ce să facă într-o asemenea situaţie şi temându-se că el avea să citească amintirea aceea în ochii ei.

De ce nu *vorbea*?

Abia dacă mai putea suporta liniștea; ridică privirea. Omul pe care-l dezonorase o privea, cu ochii întunecați și sfârtecători. Nu înțelegea pe deplin ce îi transmiteau ochii lui, dar simți intensitatea lor și duse involuntar mâna la gât. El își împreună mâinile la spate. Dar nu îi vorbi.

– Numele meu este Grace, zise ea, vocea răsunând cu ecou. Grace Cabot.

În momentul în care spuse asta, conștientiză cât de absurdă era. De parcă el nu s-ar fi obosit să afle cu cine se căsătorea. Dar ea nu avea să știe ce gândea Merryton. El nu schiță nici un gest.

Inima lui Grace începu să bată puternic. Dintr-odată își imagină cum el o ia pe sus și o trântește pe biroul aglomerat. Oare nu asta spunea privirea lui?

– Eu, ah, îmi dau seama că nu am făcut cunoștință așa cum trebuie, continuă ea, tușind nervos pentru a-și drege glasul. Mi-aș dori să știu cum să... să-mi cer scuze așa cum trebuie, zise ea nesigură.

El ridică dintr-o sprânceană, ceea ce ea presupuse că însemna că nu îl impresiona efortul ei de a-și cere scuze.

– Nu știu cum să încep să-mi cer iertare, milord, se corectă ea, încercând să-i transmită regretul ei sincer. Dar chiar îmi pare rău pentru ce am făcut.

Tot nu-i vorbea. Avea ochi pătrunzători, și ea se întreba dacă el putea vedea cât se simțea de inconfortabil și cât de nesigură era. Nu voia ca el să vadă asta – știa că a-și arăta slăbiciunea în fața acestui bărbat era ca și cum ar fi scuturat o bucată de carne în fața unui leu. Încercă să-i zâmbească.

– Deci... iată-ne, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri și așezându-se înapoi. Cum să vă spun?

El aproape că păru surprins de întrebare.

– Milord, zise el, de parcă ar fi fost evident. Scuză-mă, adăugă și se întoarse, pelerina fluturând în spatele lui. Ieși din încăperea mică, închizând ușa ferm în urmă și lăsând-o pe Grace în acel spațiu întunecat, zgâindu-se la locul în care tocmai stătuse el.

Grace trase adânc aer în piept, înțelegând abia acum câtă nevoie avea de asta, și apoi se prăbuși pe banca din lemn.

– Milord? repetă ea către ușa închisă. Așa trebuie să-ți spun? Milord?

Oare avea să o urască întotdeauna? Oare avea să-i vorbească vreodată? Simți cum mintea și inima îi goniră în același ritm timp de câteva minute. Sau ore – cine știe? Așteptarea părea interminabilă, și ea nu se mișcă de pe bancă. O dureau picioarele și capul. Își dorea să tragă cineva draperiile ca să intre mai multă lumină, dar totul era la fel de șters și de întunecat ca starea ei. Nu se simțea în măsură să le tragă ea.

Din când în când, Grace scotea scrisoarea de la Honor, o netezea și o citea din nou, dar cuvintele surorii ei o umpleau de o dorință nebună de a înfige un pix în biroul din lemn masiv din fața ei sau de a-l lovi cu picioarele până se rupea. Cât de diferită ar fi fost această zi dacă ar fi știut! Cât de diferită ar fi fost *viața* ei dacă Honor i-ar fi scris mai devreme!

Grace aproape că suspină de ușurare când ușa se deschise larg, iar Merryton intră. Stătea la ușă, cu un pumn strâns în lateral, lovind ușor în cadru. „Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt." Lăsă mâna.

– E timpul, domnișoară Cabot, zise el simplu.

– Da, a venit, spuse ea resemnată.

În timpul în care se ridică de pe bancă, Grace își văzu viața trecând prin fața ochilor. O copilărie privilegiată, trei surori pe care le iubea mai presus de orice, o mamă elegantă și sofisticată. O viață în centrul elitei din societatea londoneză. Merryton, observă ea, lovi cadrul de încă opt ori. Grace puse scrisoarea lui Honor în geantă. Încercă să-i evite ochii verzi mistuitori. El avea maxilarul încleștat și o expresie rece.

Sentimentul era reciproc, presupuse ea și înghiți nodul de emoție care o gâtuia.

Merryton se uită către ceasul din lemn.

– Haide! îi zise de parcă ar fi fost o servitoare.

– Vin cât de repede mă pot forța să o fac.

– Ar fi bine să te poți forța mai repede.

Abia dacă-l privi în timp ce trecu pe lângă el, fiind foarte atentă să nu-l atingă. Ieși din acea cameră și tresări auzind zgomotul scos de ușa trântită în spatele ei. Își împreună mâinile în față și începu să meargă lângă el, conștientă de prezența lui impunătoare și masivă comparativ cu a ei. O cuprinseră noi valuri de fiori, iar Grace nu putea spune sincer dacă era din cauza fricii, a repulsiei sau – dacă era sinceră

cu ea – a excitării. Oricât de îndurerată era de această nuntă, acea noaptea din magazinul de ceaiuri era încă vie în mintea ei. Cum naiba reușise să facă o asemenea harababură din viața ei într-un timp atât de scurt? Avea să-i scrie lui Honor de îndată ce își spuneau jurămintele și avea să o implore să vină. Asta dacă avea să i se permită să trimită scrisori. Grace nu știa la ce să se aștepte.

Merryton se opri lângă o nouă ușă. Și, în timp ce așteptau, lovi cadrul cu pumnul. Grace privi în față și se rugă să aibă curaj. Ușa se deschise, și un preot îi aștepta de partea cealaltă. Avea aceeași înălțime ca Grace, iar privirea lui plină de dispreț o cercetă din cap până în picioare.

– Pe aici, milord, îi zise lui Merryton și îi făcu semn lui Grace către ușa principală a biroului.

Merryton ridică mâna, indicând că Grace ar trebui să treacă în fața lui. Ea îl urmă pe preot afară din încăpere și înainte, pe drumul către micuța capelă. Îl putea auzi pe Merryton mergând în urma ei, dar nu-l putea vedea. Se uită în urmă, peste umăr, către el. Privirea lui o întâlni pe a ei.

De ce nu-i vorbea? Cel puțin, ar fi putut să-i spună că era atât de supărat pe ea încât nu avea să-i vorbească vreodată. Merita măcar așa o explicație. Grace încetini pasul astfel încât el să fie forțat să meargă lângă ea. Îl privi cu coada ochiului, gândindu-se ce ar putea spune pentru a reduce din tensiunea acestei situații blestemate.

– Poate că, zise ea cu prudență, acest aranjament... nu o să fie atât de rău pe cât s-ar crede.

Îl privi cu speranță. Citi ceva întunecat în ochii lui.

– Mă refer că sunt momente când e mai bine să cauți speranță decât vină, explică ea.

Oh, cât de ridicol suna asta! Probabil așa credea și el, întrucât nu-i răspunse. Grace începea să creadă că tăcerea lui avea să fie cel mai rău lucru – că nu avea să îi vorbească vreodată. Verișoara Beatrice și soțul ei insuportabil îi așteptau în interiorul capelei, iar Beatrice părea gata să izbucnească din nou în lacrimi. Grace spera din tot sufletul să nu facă asta. Nu era nimeni din partea lui Merryton, observă ea. Nici măcar Amherst. Inima îi bătea cu putere pe măsură ce înainta către altar. Nu se simțise niciodată atât de singură – ar fi putut la fel de bine să o trimită la spânzurătoare.

Preotul îi vorbi în şoaptă lui Merryton, ca şi cum Grace nici măcar nu era acolo. Anunţă că aveau să înceapă. Trase aer în piept şi îşi fixă privirea asupra lui Grace.

– Ne-am adunat astăzi aici, în ochii Domnului, zise el, de parcă Grace nu ar fi fost conştientă că Dumnezeu îi privea. De parcă avea nevoie să-i readucă cineva aminte. De parcă nu era conştientă de cât de mult îşi dezamăgise creatorul. Îşi lipi palmele umede de fustă. Se simţea uşor ameţită în vreme ce conştientiza cu adevărat greutatea celor petrecute şi îşi aţinti privirea asupra vitraliilor de deasupra capului preotului, care-l reprezentau pe Iisus pe cruce. Fără să vrea, gândurile îi alunecară către îndatoririle pe care le avea în calitate de soţie a acestui bărbat. Deveni conştientă de prezenţa lui Merryton când acesta se mişcă lângă ea, simţi căldura mâinii lui când el îi ridică forţat palma – practic ridicând-o atunci când Grace nu dădu curs instrucţiunilor preotului. Acesta începu să citească responsabilităţile unui cuplu căsătorit, printre care şi fidelitatea şi onoare. Observă că Merryton mijì ochii pe măsură ce preotul vorbea.

– Milord, zise vicarul, cu voce caldă şi blândă, o iei pe această femeie...

Începu să turuie îndatoririle faţă de ea. Să-i fie alături din această zi înainte. Să o cinstească şi să o preţuiască, să-i fie alături la bine şi la rău...

Acum, asta chiar era amuzant. Nu era nici urmă de cinstire şi preţuire la acest altar. Faptul că el trebuia să jure aşa ceva era atât de absurd, încât Grace se simţi uşor isterică, neputându-şi controla zâmbetul care începu să-i apară pe buze. Când vicarul continuă, Merryton o privi curios, apoi se încruntă către ea. Fără îndoială, nimic nu i se părea amuzant şi, în ciuda încercărilor de a-şi ascunde zâmbetul isteric, Grace nu reuşi. Cu cât vicarul vorbea mai mult, cu atât totul i se părea mai absurd, iar râsetul creştea în interiorul lui Grace ca o furtună, ameninţând să se reverse pe domnul care stătea în faţa ei. Îşi muşcă buza, dar nu putea să-şi şteargă rânjetul de pe buze.

– Da, zise Merryton scurt.

Grace nici nu observă că întrebarea se terminase.

– Domnişoară Cabot, zise vicarul, îl iei pe Jeffrey Thomas Creighton Donovan drept soţ, să-l ai şi să-l preţuieşti din această zi înainte, la bine şi la rău, la bogăţie şi la sărăcie, la boală şi la sănătate, pentru

a-l iubi, a-l cinsti și a-l asculta până când moartea vă va despărți? întrebă el repede, cu ochii în cartea pe care o ținea.

Oh, Doamne! Până când moartea avea să îi despartă părea un timp *groaznic* de lung. Grace se gândi la fantezia ei de a scăpa, de a fugi departe. Avea de gând să facă asta cu mult înainte ca moartea să-i despartă. Ceea ce o făcea să se întrebe...

Merryton o strânse de mână. Ezitarea ei îi făcu atât pe vicar, cât și pe Merryton să-i arunce priviri reci și tăioase.

– Oh, da, zise ea repede, privindu-l pe preot. Da, îl iau.

Vocea ei era surprinzător de puternică, la cât de agitată se simțea. Îl privi pe Merryton. Expresia lui era fie devoratoare, fie foarte înfierbântată – îi era greu să își dea seama. Ridică din nou privirea spre vitralii, rugându-se pentru înțelepciune, îngăduință și speranță. Vicarul le reaminti amândurora că depuseseră aceste jurăminte în prezența lui Dumnezeu.

– Vă declar soț și soție, zise el.

În momentul în care rosti acele cuvinte, Merryton îi eliberă mâna.

– Vă rog, milord, să semnați în registrul parohiei, spuse preotul, cu mâna pe cotul lui Merryton, îndrumându-l către registru.

Grace nu se mișcă de la locul ei de lângă altar, simțindu-se confuză. Vicarul făcu o pauză și privi în spate.

– Doamnă Donovan! zise el, de parcă ar fi vorbit cu un copil răzgâiat, întinzându-i un toc.

Asta era, soarta îi era pecetluită. Dacă i se adresa cu „doamnă Donovan", era clar că era căsătorită. Grace semnă în registru, mâna ei tremurând când scrise mai jos de semnătura lui fermă. *Merryton*, așa scrisese. Verișoara Beatrice semnă în calitate de martor, ștergându-și lacrimile de pe obraz. Soțul ei semnă lângă ea și, după ce lăsă tocul, îl privi pe Merryton.

– Aveți compasiunea mea, milord.

Grace icni, nevenindu-i să creadă, și se holbă la Brumley, dar era atât de insignifiantă pentru el, încât nici măcar nu privi în direcția ei. Merryton se uită însă. Întoarse acea privire întunecată și rece către ea.

– Vino, îi zise simplu.

Se răsuci pe călcâie, plecând din capelă, cu pelerina fluturând în urma lui. Nici măcar nu și-o scosese.

Un bocet se auzi de undeva din spatele ei, iar, în clipa următoare, mâinile lui Beatrice o trăgeau pe Grace, întorcând-o, cuibărind-o la pieptul ei.

– Biata de tine, şopti ea. Lasă-mă să-i scriu mamei tale! O să-ţi ofere confort alinările ei.

Grace fu obligată să o împingă pe Beatrice pentru a respira.

– I-am trimis deja o scrisoare, minţi ea.

– Da, ai dreptate, aşa ai făcut, zise Beatrice, cuprinzându-i faţa lui Grace între palme. Fii curajoasă, fata mea! Nu te ajută să plângi când tu însăţi ai făcut asta.

Grace clipi. Îi zâmbi scurt şi râse cu amărăciune.

– Nu, bineînţeles că nu, fu de acord.

– Lady Merryton, o strigă Merryton din uşă.

Grace avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că vorbea cu ea. Se desprinse din mâinile lui Beatrice şi porni înainte. Încă putea auzi lamentările lui Beatrice în timp ce se îndrepta către razele de soare ce se revărsau prin uşa deschisă. Soarele vesel şi luminos, de parcă era cea mai minunată zi posibilă.

Grace ieşi în lumina soarelui şi ridică gluga pelerinei ei. La capătul dealului, Merryton stătea lângă o trăsură neagră trasă de patru cai. Lipsei de ornamente te inducea în eroare. Grace ştia că era una dintre trăsurile noi şi scumpe. Singurul semn că trăsura îi aparţinea unui om de rang înalt era mănunchiul de pene roşii vizibil de o parte şi de alta a caprei vizitiului. Patru vizitii în uniformă aşteptau, iar ea putu să observe cum cufărul ei era prins în spate. Cu un semn scurt din cap, Merryton comandă deschiderea uşii de la trăsură şi aşezarea scării pentru urcare. O privi pe Grace. Ea trase aer în piept şi nu expiră până nu se văzu urcată. Şi, chiar şi când expiră, abia dacă ieşi ceva aer din ea, totul părând a fi absorbit de neliniştea ei. Merryton întinse mâna pentru a o ajuta să urce. Ea ezită, dar apoi aşeză mâna într-a lui. El nu o privi în timp ce o sprijini. Când ea se aşeză, el făcu un pas în spate.

– Doamne ajută, doamnă!

– Aşteaptă... Poftim? zise ea, repezindu-se în faţă, oprindu-se în uşa deschisă a trăsurii. Nu vii?

– Eu o să călăresc.

– Dar eu...

Ea ce? Ce putea să spună? Că voia ca el să meargă cu ea? Nu, nu voia asta. Ore bune de tăcere glacială erau mai îngrozitoare decât să stea singură în ziua nunții. Înainte ca Grace să-și dea seama de ceea ce voia să spună, el închise ușa. Ea se așeză la fereastră, trăgând perdeaua. Trebuia să-și întindă gâtul pentru a-l putea vedea, dar îl zări mergând către un cal pe care îl ținea un băiat. Urcă în șa cu lejeritate. Arăta ca un rege pe cal, puternic și musculos, cu umerii lați și cu privirea pătrunzătoare. Se întoarse să vorbească cu vizitiul și apoi porni galopând departe de capelă, de parcă era urmărit de diavol.

Câteva momente mai târziu, trăsura porni, aruncând-o pe Grace pe bancheta de piele. Ea privi la tavanul acoperit de mătase. Gata. Era căsătorită cu el, până la moarte, iar el o detesta. Își mușcă buza de jos pentru a-și opri lacrimile. Era de acord cu verișoara Beatrice – nu avea rost să plângă când ea singură își făcuse asta.

Nu avea să plângă, drăcia naibii, *nu* avea să facă asta.

Capitolul 4

În scurt timp, casele deveniră tot mai îndepărtate, și în curând nu se mai vedea altceva în afară de păduri întrerupte ocazional de pajiști presărate de oi sau de vaci – și chiar de câțiva porci, la un moment dat. Din când în când, zărea pe deasupra copacilor fum de la câte un conac, dar acesta era singurul semn că mai existau și alți oameni pe aici. Îi era foame; se întreba dacă era acceptabil să-l roage pe vizitiu să oprească în vreun sătuc ca să-i permită să mănânce, să se odihnească și să se spele înainte de a ajunge la reședința Blackwood. Reciti scrisoarea lui Honor în încercarea de a-și mai domoli disconfortul, dar cuvintele fericite și frumos înșiruite ale surorii ei îi sporiră neliniștea. Grace lăsă scrisoarea, își încrucișă brațele și se sprijini cu spatele de perne, închise ochii și își imagină viața care o aștepta la capătul acestui drum. Zdruncinăturile constante ale trăsurii o făceau să își simtă trupul și pleoapele grele; Grace se simțea copleșită de oboseală, dar nu-și amintea să se fi întins pe banchetă. Dintr-odată, trăsura trecu peste un dâmb, iar Grace se lovi cu capul de margine, trezindu-se.

– Auuu, zise ea, schimonosindu-se și ducând o mână la cap.

Se ridică și trase perdelele. Cerul era întunecat și tocmai treceră pe lângă niște stânci. Drumul coti, și intrară din nou în pădure. Trăsura încetini și o luă spre nord, afundându-se în pădurea deasă. Copacii erau atât de deși, că nu permiteau luminii să treacă – *black wood*[1], într-adevăr.

Trăsura încetini. Trecură printr-o poartă mare de piatră, atât de înaltă, încât, din locul în care Grace privea, prin acea fereastră mică, nu se vedea capătul. Înăuntru, copacii fuseseră rărițți, și o lumină cenușie scălda gazonul. Grace suspină încet când văzu casa – era destul de mare, cel puțin la fel de mare ca Longmeadow, moșia Beckington

[1] În limba engleză, în original, *black wood* înseamnă „pădure neagră"; joc de cuvinte cu referire la moșia lui. (n.red.)

unde își petrecuse tinerețea. Însă Longmeadow era luminos și vesel, pe când casa Blackwood era întunecată și apăsătoare. Zidurile erau gri, iar ferestrele – ochiuri negre. Hornurile erau acoperite de funingine și nicăieri nu se vedea vreo pată de culoare, în afara iederii verzi care acoperea unul dintre colțurile casei.

Casa era o reflexie a stăpânului ei – mohorât, întunecat și prevestitor de rău, singura culoare de pe chipul său fiind dată de acei ochi verzi pătrunzători. Pe măsură ce trăsura înainta, servitorii reședinței apăreau pe ușă, așezându-se în ordinea rangului lor. Erau cincisprezece în total, cu majordomul și menajera în frunte. Trăsura se opri, iar portiera se deschise. Scărița fu pusă. Vizitiul întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Grace înghiți în sec de frică și ieși. Servitorii priveau înainte, dar mai multe perechi de ochi alunecară spre ea. Își dădu jos gluga de pe cap și privi în jur după Merryton. Venea pe alee, lovindu-și piciorul cu mâna. De opt ori. Făcu o pauză. Din nou de opt ori.

– Domnule Cox, doamnă Garland, v-o prezint pe Lady Merryton, zise el direct.

O spuse într-un mod atât de simplu, încât cineva ar fi putut să presupună cu ușurință că trimisese din timp vestea despre căsătoria lui. Dar Grace înțelese că nu făcuse asta când văzu expresia de pe chipurile celor doi servitori care încremeniră și apoi auzi valurile de șușoteli dintre ceilalți servitori. Nimeni nu știa.

– Milady, zise doamna Garland, revenindu-și prima din șoc și făcând o mică plecăciune.

Îl privi pe domnul Cox pentru îndrumare, dar majordomul înalt și slab încă nu-și revenise. Nu că i-ar fi păsat lui Merryton, care o privi pe Grace, strânse din dinți și porni spre intrare, încă lovindu-și piciorul. De opt ori.

– Ah...

Grace privi peste umăr. Vizitiii îi scoteau cufărul. Se întoarse către grupul de servitori.

– Bună ziua, zise ea, forțându-se să zâmbească și înclinând din cap. Cred că asta e o surpriză pentru toți.

Se auzi un murmur, toată lumea fiind de acord cu această afirmație. Foșnete dintr-o parte în alta.

– Da, păi... am vrut să fie o... surpriză, zise ea ezitând, căutând orice mijloc prin care să-şi îmbuneze sosirea în calitate de femeie decăzută.

– Sunteţi bine-venită, milady, zise Cox, revenindu-şi în cele din urmă din şoc. Înghionti două servitoare şi înaintă repede, făcând o plecăciune în faţa lui Grace, apoi îi făcu semn să-l urmeze în casă. Dacă îmi permiteţi, aş dori să vă arăt casa. Doamnă Garland, poţi să te asiguri, te rog, că sunt pregătite camerele doamnei? Faceţi loc, zise el, iar servitorii se aşezară imediat în două şiruri, făcându-i loc lui Grace să treacă.

Ea le zâmbi şi înălţă capul de parcă ar fi intrat în camera de relaxare a lui Lady Chatham, făcu un semn cu capul şi murmură un bun găsit către servitori în timp ce trecea pe lângă ei. Intră în foaierul reşedinţei Blackwood. Se aşteptase la ceva grandios, şi, deşi casa era cu siguranţă mare – cu podele de marmură, scări de urcare largi, cu coloane greceşti –, nu existau tablourile şi armura care, din experienţa lui Grace, erau omniprezente la intrarea într-o casă grandioasă. Foaierul acesta era gol, de parcă proprietarul se mutase aici recent. Domnul Cox o conduse pe holurile lungi, arătându-i saloane mici şi mari, saloane mai formale, sala pentru micul dejun, mai multe încăperi de servit cina şi o cameră mare în care ar fi încăput cu uşurinţă şaizeci de persoane. Erau şi o sală de bal şi atât de multe camere pentru invitaţi, încât Grace le pierdu numărul. Casa era magnific construită, dar sobră ca decor. Nu existau tablouri pe pereţi, nu erau însemne cu familia sau cu istoria familiei, nici o etalare a arborelui genealogic. Erau doar vaze identice cu flori identice – trandafiri – tăiate la aceeaşi înălţime.

În salonul principal, Grace se opri înaintea şemineului masiv şi privi către oglinda care era aşezată deasupra lui.

– Am observat că nu sunt tablouri, îi zise ea lui Cox.

– Nu, milady. Excelenţa Sa preferă ca toate ramele să fie uniforme, şi, dacă nu pot fi uniforme, preferă să nu fie.

– Poftim? zise Grace, uitându-se peste umăr către majordom.

Deşi părul lui Cox era rar, bărbatul era neaşteptat de tânăr pentru poziţia pe care o avea.

– Excelenţa Sa preferă uniformitatea, repetă el.

Ce naiba însemna asta? Privi către oglindă, singurul obiect din cameră care înfrumuseţa pereţii. Mai mult, erau patru scaune în faţa

şemineului, două aşezate în faţa celorlalte două, toate la exact aceeaşi distanţă unul de altul. Cât de ciudat!

– Să vă prezint camerele domniei voastre?

– Te rog, zise Grace.

Era încântată să vadă că încăperile ei erau orientate spre sud şi vest, ceea ce însemna că urma să aibă parte de lumina soarelui, care putea să mai alunge din întunecimea acestei case. Camerele erau decorate cu gust, vopsite într-un roz pal, cu perdele albe şi draperii brodate. Podeaua de lemn fusese acoperită cu un covor gros. Totul părea foarte primitor. Doar că, din nou, nu era nimic pe pereţi pentru a înveseli camera.

– Aveţi nevoie de ceva? întrebă Cox.

– Da, zise ea, ducându-şi mâinile la burtă. Sunt înfometată. Aţi putea să-mi daţi ceva de mâncare?

Domnul Cox o privi ciudat de stânjenit de cererea ei.

– Îmi cer scuze, milady, dar cina este servită la ora opt fix.

Se uită la ceasul din cameră. Era cinci fără un sfert.

– Adică, vrei să spui că nu pot să mănânc nimic până la ora opt?

Cox înghiţi în sec, iar obrajii i se înroşiră.

– Excelenţa Sa preferă ca mâncarea să fie servită la acea oră. Micul dejun este servit la ora opt, iar prânzul – la ora douăsprezece; ceaiul – la patru.

Grace îl privi pe majordom, gândindu-se că acesta avea să zâmbească şi să-i spună că era o glumă, dar asta nu se întâmplă. Cox stătea, aşteptând indicaţiile ei.

– Nu se poate face o excepţie astăzi? întrebă ea.

– Dacă Excelenţa Sa este de acord, bineînţeles.

Însă nu se mişcă, ceea ce-i dădu lui Grace de înţeles că ea era cea care trebuia să ceară asta. Dacă aşa stăteau lucrurile, prefera să moară de foame.

– Dar baie pot să fac? întrebă ea. Sau... este şi pentru asta un anume moment potrivit?

– Nu, milady. O să cer să fie totul pregătit numaidecât.

Domnul Cox încuviinţă scurt şi ieşi repede din cameră. După ce plecă, Grace lăsă gentuţa să-i cadă pe podea. Nu era sigură ce avea să facă – stomacul îi chiorăia de foame şi era obosită. O baie avea să o ajute, şi apoi avea să numere minutele până la cină şi până la momentul în care avea să i se permită să mănânce ceva. După asta, păi...

orice se întâmpla după aceea... nu se putea gândi la asta fără să i se facă rău.

Dar se simțea și un pic intrigată.

Până la urmă, nu toate momentele din magazinul de ceaiuri fuseseră îngrozitoare.

Camera privată a lui Jeffrey era situată la primul etaj, orientată către intrarea în reședința Blackwood. Avea o lungime de douăzeci și patru de pași și o lățime de șaisprezece. Dormitorul principal, pe care domnul Cox îl aducea des în discuție în speranța că el avea să îl ocupe la un moment dat, era în colțul de sud al primului etaj. Avea doi pereți numai din sticlă, cu câte trei ferestre fiecare, prin care se vedeau peisajele mai pitorești ale proprietății. Avea treizeci și unu de pași în lungime și douăzeci și trei în lățime.

Domnul Cox credea că Jeffrey nu voia să doarmă unde murise tatăl lui, iar Jeffrey era mulțumit să-l lase să creadă asta. De fapt, îi plăcea aici, în confortul oferit de opt. Îl mulțumea, îl liniștea.

Până astăzi. Această cameră era insuportabil de aproape de cele ale noii doamne Merryton. Se refugiase în camerele lui când veniseră din Bath, turnându-și o porție generoasă de whisky și scoțându-și cizmele. Se așezase pe scaunul din fața șemineului, își proptise capul și închisese ochii, cu mintea oscilând în jurul gândului că se căsătorise cu o femeie pe care nu o știa.

Cum stătea în tăcere, îi auzi pe servitori pe hol.

– Ai grijă, Willie, să nu faci zgomot, zise un servitor pe un ton dur către un altul. Ți-am zis să iei câte o găleată în fiecare mână. Dacă doamna Garland vede că ai făcut dâre de apă pe jos, o să te trimită la grajduri.

Jeffrey deschise încet ochii. Își dădu seama că ei cărau găleți cu apă ca Lady Merryton să se spele. Înghiți restul de whisky, strânse din dinți și închise din nou ochii. Încercă din toate puterile să nu-și imagineze trupul ei gol alunecând în apa caldă și sânii ei plutind deasupra. Dar, cu cât încerca mai mult să alunge imaginile, cu atât mai în forță veneau. Putea să vadă apa cum îi dezmiardă zona intimă, așa cum își dorea el să facă. O văzu ridicând unul din picioarele lungi și subțiri deasupra apei, curățându-l cu mâinile, apoi mâinile i se mutară la sâni, după care își sprijini capul și mâinile îi alunecară către zona intimă, acolo unde voia să fie și mâinile lui...

Jeffrey tresări.

Se ridică și se duse către ferestre. Deschise una, scoase capul și trase aer în piept. Trebuia să se controleze – pe el și gândurile lui murdare. Trebuia să învețe să trăiască de acum cu acea femeie în casă – acea femeie înșelătoare și *frumoasă*.

Se retrase de la fereastră și își înșfăcă ghetele. Numără încet până la opt, apoi se lovi peste picior. Și iar, peste celălalt. Ieși din camerele lui, mergând către bibliotecă, lovindu-se cu pumnul în încercarea inutilă de a-și domoli gândurile. Rămase acolo, îngropându-și gândurile într-o avalanșă de treburi. Revăzu documente de plată, cercetă registre, își scrise corespondența. La șapte și zece, domnul Cox intră.

– Vă veți îmbrăca pentru cină, milord?

– Nu, zise Jeffrey, fără a ridica privirea.

Răspunsul lui îl nedumeri pe Cox, căci Jeffrey nu era genul care să sară peste obiceiurile deja bine împământenite.

– Sunt multe de făcut, zise el vag și privi la documentele din fața lui. Te rog să o informezi pe Excelența Sa unde și când vom cina.

– Prea bine, milord.

Jeffrey privi pierdut pagina din fața lui până când Cox ieși și numără pașii majordomului. Șase. Doar șase. Totul în jurul lui era în dezechilibru, iar Jeffrey nu știa cum să repare asta. Nu putea să evite prezența feminină din această casă. Deja simțea cum se insinua prin pereți, înconjurându-l precum aerul. Își petrecuse majoritatea vieții de adult construind atent limitele din jurul lui, așa că nu știa ce să facă dacă aceste limite aveau să fie încălcate. Cu siguranță, nu știa ce să facă acum, așa că nu se opri din lucrat, umplându-și până la ora cinei mintea cu cifre și cu problemele date de administrarea unei proprietăți largi. Oricât de mult i-ar fi plăcut să mănânce singur, în camerele lui, nevoia de ordine și obișnuința erau mai puternice. Înaintă pe hol – șaisprezece pași – către sala în care se servea cina. Intră, iar femeia, *soția* lui, era la bufet.

Prezența lui o făcu să tresară, așa că se întoarse, lovindu-se de bufet și făcând farfuriile să se ciocnească una de alta. Duse repede mâinile peste farfurii și îi zâmbi cu subînțeles. Avea mâini subțiri și elegante, observă el. Degete lungi, ascuțite. Privi în jos, alungând din minte imaginea acelor degete strecurându-se în diverse zone ale trupului.

– Bună seara, milord, zise ea pe cât de vesel se putea dată fiind acea zi.

Vocea ei părea melodioasă.

– Bună seara, Lady Merryton.

– Ah... Grace, zise ea, de parcă el nu și-ar fi amintit, de parcă nu ar fi semnat în registrul de căsătorii, unde numele ei era scris în clar, pentru eternitate: Grace Elizabeth Diana Cabot. Douăzeci și patru de litere.

– Te rog să mă ierți dacă nu simt deocamdată familiaritatea de a-ți vorbi folosind numele mic.

Credea că mențiunea asta era de ajutor. Nu-i putea zice pur și simplu că anumite lucruri trebuiau să se întâmple înainte ca el să-i spună pe numele mic – nici nu știa dacă avea să poată face asta –, dar nu-i putea vorbi de parcă se cunoșteau. De parcă el ar fi curtat-o și i-ar fi cerut permisiunea să-i spună pe nume, să i se adreseze mai familiar. În mod clar, explicația lui nu avu efectul dorit; o văzu înghițind în sec, apoi strângând din buze și încuviințând politicos. Aparent, renunțase la orice pretenție de a-l jeli pe tatăl ei vitreg, dat fiind că era îmbrăcată cu o rochie strălucitoare aurie cu broderii și cristale. Cristalele absorbeau lumina și străluceau. Rochia îi îmbrățișa trupul mic și îi evidenția sânii, cerurile să-l ajute, care erau ca două movile cremoase, ce păreau gata să sară din decolteul ei în orice moment. Părul ei blond era prins într-un coc simplu, la ceafă. Bijuterii asortate cu cele care îi străluceau la gât îi atârnau de urechi.

Era, într-un cuvânt, *superbă*.

Jeffrey îi făcu semn spre un scaun; un servitor se repezi să-i țină scaunul.

Ea se așeză cu eleganță, cu mâinile în poală, privind țintă înainte. Jeffrey îi admira gâtul lung, șuvițele rebele care îi ieșiseră din coc. Grace trase aer în piept, și sânii ei se ridicară, apoi coborâră când expiră fără zgomot.

Jeffrey stătea îngândurat în capul mesei, pregătit pentru ceea ce părea să fie o seară dificilă. Încercă să nu se uite la această străină, la această frumusețe, soția lui. Să o privească însemna să își imagineze cum o revendică și cum îi stăpânește trupul. Era dreptul lui, dar Jeffrey nu putea suporta asta. Se temea de lucrurile pe care putea să le facă, se temea că avea să piardă controlul, că avea, Doamne ferește, să o rănească. Una era să fie în compania femeilor care

îi împărtășeau apetitul sau care puteau fi convinse să-l accepte contra unei sume generoase de bani, și alta era ca obiectul poftei lui să fie vaginul unei debutante; lovi cu arătătorul de opt ori în masă, cât putu de detașat.

– Putem să servim, milord? întrebă Cox din spatele lui.

„Da, servește! Să se termine ziua asta odată!"

– Da, te rog, răspunse el, sprijinindu-se pe spătar, cu pumnii pe coapse și maxilarul încleștat.

Totul fusese aranjat perfect – paharul cu apă la patru centimetri de farfurie, iar cel cu vin la patru centimetri spre dreapta. Porțelanurile, cumpărate de la un aristocrat francez cam disperat, aveau o floare de crin în mijloc. Vârful florii era îndreptat către centrul paharului cu apă. Jeffrey nu se uită la marginea farfuriei, unde era o amestecătură teribilă de verdeață și crini mai mici care nu avea nici un sens și care-l deranja.

– Ai o casă frumoasă, zise ea, vocea ei dulce ajungând și trecând prin Jeffrey; el riscă și o privi.

Primul lucru pe care-l observase cu adevărat la ea – prima dată când o văzuse în lumină, în acel birou când merseseră să se căsătorească – erau ochii ei. Erau căprui-verzui, mai mult verzi decât maro, și îi reaminteau de culorile unei veri târzii. Avea genele șatene și lungi și sprâncene dese și arcuite. Fusese fermecat de frumusețea ei, pe care nu apucase să o remarce în acea seară în magazinul de ceaiuri.

În seara asta observă că degetul ei lovea ușor în paharul umplut cu vin. Îl trăsese mai aproape de ea, iar acest lucru îl neliniștea.

– Mulțumesc, zise el și privi în altă parte.

– Întotdeauna ai locuit aici?

Drăcia naibii, conversația nu putea fi evitată. Se întoarse către ea, cercetând-o. Avea un colier de chihlimbar în jurul gâtului, și deja se imagina scoțându-i-l, trecându-și mâinile peste umerii ei, bijuteriile alunecându-i în decolteu, urmate de degetele lui. Imaginea fu inexplicabil și inevitabil urmată de o imagine cu el cuprinzându-i un sân cu gura și urcând către vârf, limba jucându-se pe sfârcul întărit. Vorbea. Ea îi vorbea, constată el. Jeffrey apăsă cu tocul pantofului în podea, încercând să se liniștească.

– Poftim?

– Întrebam dacă familia ta e de mult la reședința Blackwood.

– De generații, îi răspunse el. Acesta a fost locul Merryton de când familia noastră a primit titlul. Eu sunt al cincilea conte.

Avea buzele pline, într-o nuanță superbă de corai.

– Locuiești singur aici?

El se foi pe scaun.

– În majoritatea timpului.

Ea părea că voia să întrebe mai multe, dar, slavă Domnului, servirea mesei puse punct conversației pentru moment. Când Cox le umplu farfuriile cu miel și cartofi și le turnă vin, Jeffrey le făcu lui și lacheului semn să iasă. Ridică furculița și începu să mănânce. Era conștient că soția lui plimba mâncarea prin farfurie de parcă nu ar fi fost înfometată, dar își bău vinul cu mai mult entuziasm. Când termină, el puse șervetul lângă farfurie, pe masă. Observă că ea abia mâncase.

– Nu îți place mâncarea?

– Ce? Nu, e foarte bună.

Atunci, de ce nu mâncase? Privi către bufet. Opt sertare, patru și patru.

– Dacă îmi permiți, zise ea. Aș vrea să spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Îi cerea scuze. El nu știa ce credea ea că putea rezolva cerându-și scuze din nou.

– Magazinul de ceaiuri, continuă ea, simțind nevoia să îi explice la ce se referea.

De parcă se mai întâmplase și altceva între ei, de parcă mai făcuse vreo gafă catastrofală în viața ei.

El nu voia să se gândească la acea noapte și la cum își pierduse controlul.

– Nu este necesar.

– Dar eu...

– Doamnă, după cum am spus, nu este necesar, îi zise el și se foi din nou pe scaun. Trebuia să te vezi cu Amherst. M-ai confundat cu el. Amândoi am făcut o greșeală teribilă, care ne-a legat irevocabil, pentru eternitate. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Ai terminat de mâncat?

Ea ridică din sprâncene, încruntându-se.

– Da.

– Atunci, te rog să mă scuzi.

El se ridică. Soția lui părea surprinsă. Dădu să se ridice și ea, iar gentlemanul din Jeffrey, cultivat în el de mic, se grăbi să-i țină scaunul. Ea se îndreptă, la doar câțiva centimetri de el. Clipi. Ochii ei străluceau în lumina lumânării. Jeffrey simți cum îl cuprinde un val de căldură. Simțea nevoia insuportabilă să o ia de mână, să-i sărute buzele cărnoase și moi, să-și coboare gura spre pieptul ei și să-și strecoare mâna între picioarele ei... Făcu un pas în spate și o plecăciune scurtă.

– Nu o să vin în această noapte la tine, Lady Merryton. Duse mâinile la spate ca ea să nu vadă că strânsese pumnii, încercând să-și controleze dorința. O să-ți permit să te instalezi confortabil la reședința Blackwood.

Ea făcu ochii mari. Se înroși într-un mod ademenitor, privind în jur, pe parcă era în căutare de ceva. O ieșire, probabil.

– Poți să-l întrebi pe domnul Cox despre vreo cameristă disponibilă.

Asta o făcu să se uite la el, dar acum nu mai era uimită, ci iritată. Își încrucișă mâinile și își lăsă capul într-o parte, iar Jeffrey nu se putu abține să nu-i admire gâtul.

– Sunt curioasă dacă ești la fel de poruncitor cu toată lumea sau dacă ai adoptat acest comportament doar de dragul meu. Pentru că, dacă vrei să mă pedepsești, nu trebuie să te obosești. Mă pedepsesc în fiecare moment al fiecărei zile.

Îndrăzneala ei îl surprinse. Nu o pedepsea. El era mai vinovat decât ea.

– Înțeleg că ești supărat. Și eu aș fi în locul tău. Mi-am cerut scuze...

– Nu este nevoie să-ți mai ceri scuze, zise el brusc.

Ea mijii ochii.

– Bine, pentru că nu mai am de gând să fac asta. Până la urmă, nu sunt prea multe moduri în care cineva poate cere iertare, iar eu cred că le-am epuizate. Dar suntem în situația în care suntem, milord, și trebuie să găsim o cale prin care să îndurăm totul.

Jeffrey era luat prin surprindere. Trăise o viață solitară – cei mai mulți oameni se fereau de el. Și cu siguranță nu-l provocau.

– Îmi cer iertare, doamnă, dacă nu am fost suficient de vorbăreț pentru dumneata. Mă plictisește pălăvrăgeala și nu mă pricep la ea.

– Da, asta mi-ai demonstrat, milord. Dar eu nu consider că e simplă pălăvrăgeală. Încercam să te cunosc.

Replica ei îl făcea să se simtă inconfortabil. Se întreba ce ar fi spus și ar fi gândit ea dacă ar fi știut că era prinsă într-o căsătorie cu un om nebun.

– Sincer, nu vreau să fiu cunoscut, zise el direct. Noapte bună!

Se întoarse să iasă. Dar, când ajunse la ușă, o auzi spunând ceva pe un ton jos. Făcu o pauză și o privi din nou.

– Poftim?

– Am zis noapte bună, milord, spuse ea cu o veselie prefăcută.

Arăta superb stând acolo, îmbujorată și cu mânia lucindu-i în ochi. Imaginile reveneau la el... imagini cu acei ochi plini de pasiune... El se întoarse și porni pe coridor. Coti spre stânga. Șaisprezece pași către coridorul principal, apoi treizeci și doi către foaier, ceea ce însemna că trebuie să meargă cu pași mai mici. În foaier, începu să numere din nou, urcând treptele. Era singurul lucru pe care-l putea face pentru a alunga acele imagini cu soția lui dezmierdându-și trupul gol în timp ce el privea.

Capitolul 5

Grace încuie ușa de la camera ei. Zăbovi în fața ei, cu brațele încrucișate, privind-o. Se întrebă dacă să pună un scaun sprijinit de ușă pentru a se asigura că el nu avea să intre. Nu avea de gând să-i mai permită acelui bărbat afurisit să o atingă, așa cum nu avea de gând să-și mănânce propriii pantofi. De fapt, în anumite circumstanțe, ar putea fi convinsă să-și mănânce pantofii. Cercetă ușa și și-l imagină doborând-o, intrând cu forța. Îi spusese că nu avea să vină la ea... dar avusese o privire atât de înfometată, încât Grace nu-l crezuse. Credea că era un truc. Nu, nu, era ridicolă. Îi spusese că nu avea să vină. Iar dacă acel bărbat zicea ceva... era dureros de adevărat.

– Mă plictisește pălăvrăgeala și nu mă pricep la ea, îl imită ea. Sincer, nu vreau să fiu cunoscut, continuă Grace, dându-și ochii peste cap.

Ce om mizerabil! Iar ea, o femeie obișnuită cu bărbați înnebuniți după ea și cu înalta societate, era căsătorită cu el.

– Oh! exclamă ea și ridică mâinile frustrată către tavan.

Da, încuietoarea era de ajuns, iar dacă el avea să vină la ușă, îl putea lovi cu vătraiul. Grace nu era genul de femeie care să se gândească la violență, dar deja făcuse asta de mai multe ori pe parcursul acestei zile, atât de exasperată era de întreaga situație.

– Vino la ușa *mea*, domnule, și vezi ce te așteaptă, bombăni ea.

Se îndepărtă de ușă, așteptând să vadă mânerul mișcându-se în orice moment, și se lovi de pat. Se așeză cu mâinile pe genunchi și trase aer în piept neliniștită. Ce era cu el? Era cunoscut ca fiind un om rece, distant, preocupat mai mult de locul lui în societate și de respectarea regulilor decât de propria familie. Dar era mai mult de atât. Era ceva foarte diferit la el, semnele unei lupte interne, de parcă el s-ar fi străduit să se izoleze de restul lumii. Nu doar că abia îi adresa câteva cuvinte, ci abia dacă se putea uita. Părea să îi vină foarte greu să se uite în ochii ei. Și totuși, când se uita, avea o privire atât de intensă, atât de flămândă, că o înspăimânta chiar și acum.

– Îți imaginezi lucruri, zise ea obosită.

O fi fost el distant, dar era un conte, un gentleman. Spusese că nu intenționa să vină la ea în seara asta și avea să se țină de cuvânt. Grace suspină din pricina epuizării date de îngrijorare și se ridică. Forțase o căsătorie cu acest bărbat și nu putea evita patul matrimonial. O parte din ea era dezgustată de el, de răceala lui, dar o alta se înfierbânta de fiecare dată când se gândea la modul în care se întâlniseră. „Trebuia să te vezi cu Amherst. M-ai încurcat cu el." De unde știa el ce făcuse? Și, dacă știa, de ce o sărutase așa în acea seară? Grace se tot gândea la asta în vreme ce întinse mâna să se descheie la rochie, dar tresări auzind un ciocănit la ușă. Suspină și sări în picioare, alergând la șemineu să se înarmeze.

– Cine e?

– Hattie Crump, doamnă. M-a trimis doamna Garland să vă ajut.

Grace se simți ușurată, dar și copleșită de moleșeală. Trase aer în piept pentru a-și reveni, lăsă vătraiul și porni către ușă.

Deschise ușa și dădu cu ochii de o femeie micuță, cu părul roșu, strâns într-un coc. Purta o rochie austeră, de un albastru-închis, cu un guler alb, la fel ca toate servitoarele pe care le văzuse Grace astăzi. Avea niște pete vinețiii mari sub ochi, de parcă nu mai dormise de ani buni. Hattie Crump făcu o reverență.

– Doamna Garland a spus să vă ajut până când o să angajați o cameristă.

Instinctul primar a lui Grace fu să o trimită de acolo, dar era recunoscătoare pentru orice fel de companie, oricine în afară de acel bărbat odios, așa că o trase pe femeie înăuntru.

– Mulțumesc.

– Cum vă pot ajuta?

– Ah... Grace privi prin cameră. Cufărul meu. Poți să mă ajuți cu lucrurile mele?

– Bine, zise Hattie și porni repede către dulap.

Grace o urmări. Stătea în ușă, jucându-se nervoasă cu manșeta, în timp ce Hattie începu să-i scoată rochiile și lenjeria, deschizând ușile de la dulap și așezând totul ordonat în interior.

– Ești de mult la reședința Blackwood? o întrebă Grace

– Da, doamnă, aproape toată viața. La fel ca mama, înaintea mea.

Hattie părea să fie de o seamă cu Merryton.

– Atunci, presupun că-l cunoşti de mult pe Excelenţa Sa, zise Grace, urmărind-o pe femeie şi căutând măcar un semn de repulsie.

– Oh, da. E un pic mai tânăr decât mine. Era un băiat deosebit. Întotdeauna avea o vorbă bună pentru servitori.

Grace crezu că ea se gândea la Amherst.

– Mă refeream la Lord Merryton.

Hattie ridică privirea, surprinsă.

– Da, Lord Merryton.

Grace se albi – Merryton amabil?

Dintr-odată, voia să ştie mai multe, să se înarmeze contra diavolului.

– E o casă frumoasă, continuă ea, ferindu-se de privirea lui Hattie. Cam departe de oraş însă. Presupun că Excelenţa Sa e plecat mult, nu-i aşa?

– Nu, doamnă. Lord Amherst dă rar pe aici, dar Merryton stă aici aproape tot anul. Mai puţin când merge la Bath. Familia se duce în vacanţă acolo, la băi.

După cum se temea, avea să fie întemniţată în această sălbăticie, departe de mama şi de surorile ei, mergând doar ocazional la Bath. Grace se duse către fereastră. Încercă să privească afară, dar nu se vedea decât întunericul ca smoala.

– Probabil sunt mulţi arendaşi, zise ea obosită.

– Presupun, doamnă. Băncile bisericii sunt pline în fiecare sâmbătă, asta ştiu sigur.

În oglindă, Grace o văzu pe Hattie ridicând rochia ei neagră şi privind-o încurcată. Grace se gândi că poate era mai bine să o cunoască pe femeia asta înainte de a-i spune că se căsătorise cât timp era în doliu. Să facă o impresie bună înainte.

– E vreun oraş prin apropiere? întrebă ea.

– Da, Ashton Down. La vreo trei kilometri prin pădure.

Grace nu-şi imagina că ar putea face măcar un pas prin acele păduri întunecate.

– Poate că o să fac o plimbare pe acolo mâine, zise ea, surprinzându-se.

Se părea că îşi putea imagina o plimbare pe acolo dacă asta însemna că avea să scape de această casă mohorâtă şi de stăpânul ei morocănos. Hattie termină de aranjat hainele, închise uşile dulapului şi se întoarse.

– Doamna Garland m-a rugat să vă întreb dacă aveţi nevoie de mine dimineaţa, zise ea.

– Nu, mulţumesc. Mă descurc singură, zise Grace zâmbind.

– Prea bine. Oricum domnul Cox o să vă aducă o cameristă. Excelenţa Sa a zis că trebuie să aveţi una.

– De ce nu poţi să fii tu? o întrebă pe Hattie.

Săraca femeie părea atât de şocată, că Grace aproape că izbucni în râs.

– Eu? zise Hattie, uitându-se prin cameră. Nu sunt cameristă, doamnă. Eu fac curăţenie.

– Nu e mare lucru, Hattie. E chiar foarte simplu. Mă ajuţi să-mi închei hainele şi să-mi prind părul. Lucruri de genul ăsta.

– Eu... eu nu ştiu, doamnă, spuse Hattie, înroşindu-se.

– O să vorbesc cu domnul Cox, replică Grace încrezătoare.

Nu avea să lase stânjeneala lui Hattie să o descurajeze. Îi plăcea de acea femeie micuţă. Şi cu siguranţă nu voia o femeie din sat care să fie la fel de speriată de reşedinţa Blackwood pe cât era ea însăşi. Avea nevoie de cineva care înţelegea această casă şi pe stăpânul ei. Grace puse mâna peste umerii femeii şi o strânse uşor.

– O să fie bine, o să vezi. Mă pricep să-i fac pe domni să vadă lucrurile din punctul meu de vedere.

Zâmbi şi se gândi că tocmai asta o adusese în situaţia de faţă: iniţiativa ei de a convinge un domn să o întâlnească în întuneric. După plecarea lui Hattie, Grace încuie uşa din nou, se schimbă în haine de noapte şi îşi termină rutina de seară, apoi se urcă în patul generos. Nu putea dormi; fiecare sunet, fiecare suspin era Merryton venind să-şi ceară drepturile conjugale. Închise ochii, încercând să nu şi-l imagineze stând deasupra ei, cu o expresie rece pe chip şi cu ochii închişi. Încercă să nu-şi imagineze numărul de nopţi triste şi singure care aveau să o copleşească în casa asta, fără lumea bună, fără oameni cu care să vorbească sau care să-i dea sfaturi.

„În ce încurcături te-ai băgat, Grace Elizabeth! Mulţumesc, dar sunt perfect conştientă", îşi răspunse ea în tăcere.

Se trezi în dimineaţa următoare atât de obosită, de parcă nu ar fi dormit deloc.

Renunţase să se mai îmbrace de doliu – părea ridicol având în vedere ce se întâmplase. Şi nu era ca şi cum cineva din înalta

societate avea să o vadă aici. Erau lucruri mult mai bune despre care se putea bârfi acum, nu? Se îmbrăcă într-o rochie maro cu guler înalt și mâneci lungi, o culoare sobră pentru o dispoziție pe măsură. Se uită la ceas – se părea că inconștient ochii ei găseau ceasul la fiecare sfert de oră. Era prea devreme pentru micul dejun, prea devreme pentru o plimbare. Grace decisese să-i scrie lui Honor. Intră în salonul de lângă dormitorul ei, unde fotoliile și canapeaua erau tapițate cu același material. Lângă o fereastră lungă era biroul de scris pe care Grace îl văzuse în ziua anterioară. Deschise sertarele, găsi hârtie și toc și se așeză.

Draga mea doamnă Easton, presupun că această scrisoare te găsește bine. Ai reușit să mă șochezi, probabil la fel de mult pe cât te-am șocat și eu. Vreau să cred ai găsit fericirea în nebunia ta, pentru că eu în a mea am găsit numai nefericire. Excelența Sa este distant și sobru și nu-i place deloc conversația. Am ajuns la reședința Blackwood, unde totul e cenușiu. Nu există oameni din înalta societate și nimeni cu care aș putea să discut. Camerista îmi spune că Excelența Sa, contele, pleacă foarte rar din acest loc, iar eu mă tem că nu o să mai văd vreodată fața mamei și a surorilor mele. Nu m-am simțit niciodată atât de tristă, prostuță și singură ca acum. Am nevoie de sfaturile tale, Honor. Spune-mi cum să îndur asta.

Fără să-și dea seama, Grace umplu două pagini, pe o parte și pe cealaltă. Le împături, puse sigiliu și scrise adresa pe ele. Apoi, le așeză în buzunar pentru a i le da domnului Cox. Se uită la ceas și văzu că era timpul pentru micul dejun. Începu să coboare, cu neliniște în suflet. Cox era pe culoarul de la etajul principal. Făcu o plecăciune când o văzu.

– Să vă conduc către sala de mic dejun?

– Dacă ești drăguț, zise Grace.

Îl urmă într-o nouă direcție, trecând de mai mulți pereți goi și de mai multe spații goale. El deschise ușa către o cameră și apoi se dădu la o parte ca să-i permită să intre.

Camera era mică, iar draperiile – trase, dezvăluind o zi însorită. La o masă mică din centrul camerei, ea văzu un singur scaun, o vază cu niște trandafiri și o cană de ceai. Nu era nici urmă de Merryton,

nici un indiciu că altcineva în afară de ea avea să mănânce aici. Îl privi pe domnul Cox.

– Unde este Excelența Sa?

– Nu a luat micul dejun în dimineața asta. Ceai?

– Îmi torn eu, mulțumesc, zise Grace, ușor iritată că Merryton nici măcar nu se sinchisise să o salute.

– Clopoțelul este aici, zise Cox, apoi ieși.

Grace privi către bufet, umplut cu suficientă mâncare cât să hrănească patru oameni. Înaintă către fereastră și privi afară. Încăperea avea vedere către grădină. Gardurile vii fuseseră plantate în serii de câte patru, iar în centrul fiecăruia erau trandafiri în floare. În mijlocul grădinii era o fântână mare. Dincolo de grădină, se zărea un lac mic, aleea către el fiind mărginită cu și mai mulți trandafiri. Se servi cu niște pâine prăjită și cu ouă, însă, în ciuda faptului că abia mâncase în ultimele douăzeci și patru de ore, nici măcar aceste înghițituri nu intrau. Asta o exaspera pe Grace. Întotdeauna avusese un apetit sănătos. *Nu* avea să trăiască așa – refuza asta. O lovi un gând iscat de un val de determinare. Nu avea să umble dintr-o cameră în alta căutându-și ceva care să îi ocupe timpul. Merryton putea să o deteste cât voia, dar ea nu avea de gând să devină o străină în propria viață, în ciuda celor întâmplate. Ce îi spusese mama ei cândva? Omul este fericit când învață să facă față vieții. Bineînțeles că mama ei se referea atunci la o ceartă dintre Grace și Prudence, al cărei motiv nu și-l mai amintea nimeni. Dar ideea era că fiecare om este responsabil de fericirea lui. Iar Grace avea să-și facă propria fericire, pentru că refuza să trăiască altfel. Nu mai avea să se plângă de asta. Nu mai avea să trăiască cu teamă.

Când Cox se întoarse să ia vasele pentru a le spăla – pâinea prăjită și ouăle încă erau pe farfurie, iar ceaiul era doar pe jumătate băut –, Grace se ridică.

– Domnule Cox, aș vrea ca Hattie să fie camerista mea, dacă nu te deranjează.

Domnul Cox se holbă la ea; duse mâinile sub farfurie, ca și cum s-ar fi temut să nu spargă porțelanul la auzul veștii.

– Dar Hattie e o slujitoare, milady. V-ar trebui o adevărată cameristă, aș zice.

– Nu-mi pot imagina că există o asemenea persoană în Ashton Down. Hattie e inteligentă și familiarizată cu reședința Blackwood, și o prefer pe ea.

Îl văzu pe domnul Cox înghițind în sec.

– O să discut cu Excelența Sa.

– Oh, e aici? întrebă ea, uitându-se spre ușă.

– Nu, milady. Este plecat astăzi.

Merryton plecase și o lăsase aici? Singură? La o zi după ce se căsătorise cu el? Grace nu-și imagina de ce asta ar fi trebuit să o surprindă, dar i se păru un pic nepoliticos.

– Prea bine, zise ea, ridicând bărbia. Atunci, presupun că o să-mi petrec ziua obișnuindu-mă cu casa. E în regulă pentru dumneata, domnule Cox?

– Pentru mine? întrebă el neliniștit. Da, bineînțeles, milady, orice doriți.

– Asta îmi doresc, zise ea. A, și aș aprecia dacă te-ai putea ocupa să trimiți această scrisoare, zise ea și scoase din buzunar scrisoarea pe care i-o scrisese lui Honor.

– Mai este și altceva, milady? întrebă Cox.

Da. Ar fi vrut să reia ultimele două săptămâni și să facă toate lucrurile diferit, dar asta nu depindea de abilitățile lui Cox, așa că-i spusese că nu, îi zâmbi cu bunăvoință și ieși. Porni pe coridorul principal spre foaier, unde se opri și privi în jurul ei. Zăbovi cu privirea asupra vazelor de cristal pline cu trandafiri. Vazele erau așezate pe suporturi în formă de semilună. Erau patru, două câte două, fiecare așezată ca o copie fidelă a celeilalte de-a lungul foaierului, toate identice. Fiecare vază cu opt trandafiri.

Grace puse absentă degetul pe unul dintre trandafiri. Era ușor ofilit, iar ea presupuse că fusese tăiat și lăsat fără apă prea mult timp. Luă vaza, scoase trandafirul și îl duse la nas. Puse vaza înapoi și își continuă drumul, luând trandafirul după ea, hotărâtă să se cerceteze în continuare.

Jeffrey observă că una dintre vazele de cristal din foaier nu era la locul ei imediat ce se întoarse la Blackwood, târziu în acea după-amiază. Fusese împinsă neglijent către perete. Abia se abținu să nu-i spună ceva lui Cox, care tocmai îi lua pelerina, mănușile și pălăria, precum și biciul de călărie. Nu voia să vorbească, temându-se

că fiecare cuvânt rostit i-ar putea trăda boala. Se chinuia să ascundă aceste lucruri de toată lumea, deși credea că eșuase lamentabil față de domnul Cox și față de doamna Garland.

– Dacă-mi permiteți, milord, zise Cox, cu brațele pline de lucrurile lui Jeffrey.

Acesta își mută privirea de la vaza jignitoare la majordom.

– Lady Merryton a cerut ca Hattie Crump să-i fie cameristă.

Hattie, micuță, cu părul roșu-închis, era o femeie simplă, cu un chip care lui Jeffrey îi amintea de o gâscă. Nu își dorea să fie atât de necruțător, dar, când era vorba despre femei, era spre binele sănătății lui să fie atent la chipurile lor. Hattie era la reședința Blackwood din copilărie, și o cunoștea dintotdeauna. Era singura căreia îi permitea să-i îngrijească biroul și camerele private. Hattie era foarte eficientă în ceea ce făcea, și, mai mult, atât de simplă încât nu-i stârnea imaginația.

– I-am spus Excelenței Sale că nu este potrivită, dar mi-a zis că o preferă pe Hattie decât pe oricine altcineva din sat.

Imaginea lui Lady Merryton stând întinsă și goală în baie în timp ce Hattie îi pieptăna părul bălai îl lovi pe neașteptate.

– O să mă gândesc, zise el, dând să plece. Se opri lângă vază și o îndreptă. Lipsește un trandafir, domnule Cox, zise el, cu spatele către bătrân, apoi își continuă drumul.

Știa că domnul Cox avea să se grăbească să îndrepte situația, certându-l pe sărmanul servitor care nu numărase bine. Se îmbrăcă pentru cină, așa cum îi era obiceiul, pieptănându-se de opt ori, desfăcându-și și legându-și lavaliera de opt ori. Când termină, se privi atent în oglinda aflată deasupra lavoarului, căutând semnele nebuniei, ale obsesiei care nu-i dădeau pace. Dar arăta ca de fiecare dată – plictisit. Fără nici o emoție. Își petrecuse mai bine de jumătate din viață exersând această atitudine, astfel încât nimeni să nu-i pătrundă în gânduri. Chiar și acum, în ciuda calmului afișat, abia dacă putea suporta gândul că trebuia să se uite la soția lui, la gâtul ei de lebădă, la părul ei blond, la ochii ei căprui. Era bărbat, pentru numele lui Dumnezeu. Era puternic și viril – își dorea soția și nu avea să lase această boală să-l țină ostatic.

Ieși din cameră, mânat de hotărâre. Ea ajunsese în salon înaintea lui, așa cum fusese și noaptea trecută. În această seară, se îmbrăcase destul de simplu, într-o rochie maro de zi, cu guler înalt, care nu-i

ascundea însă frumusețea, ci i-o accentua. Acum, nimic nu-i mai distrăgea atenția de la ochii ei, de la culoarea sublimă a pielii sau de la buzele ei. Ea ținea un pahar de vin în mână și făcu o plecăciune când el intră, apoi sorbi o gură în timp ce-l privi curioasă. Nu mai părea atât de neliniștită ca în ziua anterioară. În această seară, părea agitată. Jeffrey strânse puternic mâinile la spate.

– Bună seara, Lady Merryton.

– Bună seara, dar numele meu este Grace.

– Sunt conștient de asta, zise el, uitându-se la paharul ei. Îți place vinul.

Nu voia să spună nimic cu asta; era doar o observație, spusese ceva doar pentru a-și demonstra că putea să facă conversație. Dar imediat văzu – de fapt, intui – faptul aproape imperceptibil că o deranjase și că ea ridicase foarte ușor bărbia, de parcă ar fi crezut că el nu era de acord cu acest lucru, când, în realitate, el nu era nici pro, dar nici împotrivă.

– Da, câteodată, îmi place mult mai mult decât în alte ocazii, zise ea, după care bău intenționat, privindu-l țintă.

– Milord, cina e servită, anunță Cox și așează un pahar de vin lângă Jeffrey.

Jeffrey îl privi imediat pe lacheu. Ewan era un bărbat tânăr, frumos, după părerea lui Jeffrey – nu că ar fi fost el în măsură să aprecieze asta. Ewan se mișcă imediat să o ajute pe Lady Merryton să se așeze, întinzându-i mână acoperită de mănușa albă pentru a o sprijini. Jeffrey o privi punând mâna peste palma lui Ewan, și dintr-odată se gândi la ea, la mâna lui pe pielea ei, pe sânii ei. Acea imagine îl îngrozi în timp ce el se așeză și domnul Cox le umplu farfuriile. Jeffrey răsuflă ușurat când Cox termină și îi făcu semn lui Ewan, apoi ieșiră amândoi în tăcere. Ridică furculița. La fel și soția lui. Mâncă un pic din friptura de vită, conștient de liniștea din încăpere.

– Am înțeles că ai cerut ca Hattie să-ți fie cameristă, zise el.

Ea îl privi cu precauție.

– Da. Îmi place de ea și cred că mi se potrivește.

– Chiar de e așa, nu pot să permit asta.

– Poftim? zise ea, lăsând furculița jos. De ce nu?

Jeffrey intenționase să sugereze că nu-i pasă de cheltuieli și că poate ea ar putea să scrie cuiva din familia ei și să ceară o recomandare. Nu se așteptase să se certe și, sincer, nici nu știa să se certe.

Ce era să spună? Adevărul? Că exista riscul să fie înlocuită cu vreo fătucă ademenitoare, iar el nu avea să se mai gândească la altceva decât la trupul ei, la cum avea să o aplece peste lavoar și să o posede iar și iar... Înghiți în sec și privi către farfurie.

– E menajeră, zise el, nu cameristă.

I se păru o explicație evidentă. Dar soția lui nu era satisfăcută, în mod evident. Se foise pe scaun, astfel că acum era îndreptată direct către el.

– De ce au impresia bărbații că pentru a fi cameristă ai nevoie de cine știe ce talente misterioase? Asta nu e adevărat, să știi... Hattie e perfect capabilă să mă ajute să mă îmbrac și dezbrac. Am încredere că a mai văzut corsete și că se pricepe la aranjat lenjerii.

Jeffrey ridică paharul și sorbi o gură zdravănă.

– Nu vreau o altă cameristă. Îmi place Hattie.

Putea să vadă focul din privirea soției lui, dar nu o putea ajuta cu asta. Voia – avea *nevoie* – ca Hattie să fie doar a lui. Când el nu vorbi, ea scoase sunete de exasperare.

– Mi se pare un lucru atât de mărunt, continuă ea.

– Îmi cer scuze, dar tu ești obișnuită să te certi? o întrebă el.

Soția lui clipi. Apoi, zâmbi în mod neașteptat. Zâmbetul îi lumină fața și ochii, iar Jeffrey fu surprinzător de mișcat.

– Nici nu-ți poți imagina *cât* de obișnuită sunt să mă cert, Excelență, zise ea veselă. Am trei surori și un frate vitreg. Ne certăm cam pentru orice.

– Înțeleg, zise el.

Acum, începu să râdă, un râs care trezi fiori pe șira spinării lui Jeffrey.

– Oh, sunt destul de sigură că nu înțelegi deloc, continuă ea și ridică furculița. Cred că ai fi foarte șocat de toate certurile la care am asistat la cină. Odată, sora mea mai tânără, Mercy – are treisprezece ani – a apărut la masă purtând rochia nouă a surorii mele Pru, rochie care tocmai venise de la croitoreasă. Prudence a fost foarte supărată, iar sora mea Honor a încercat să o pedepsească pe Mercy pentru gestul ei. Dar, în mijlocul certei, Mercy, abilă și inteligentă, a deturnat subiectul de la ea și rochie către faptul că o văzuse pe Honor în Hyde Park în compania lui Lord Rowley. Grace zâmbi larg. Nu le cunoști pe surorile mele, așa că, poate, îți este dificil să înțelegi ce discuții

au avut loc la masă în acea seară, dar te asigur că au fost îngrozitoare. Așadar, milord, da, sunt obișnuită cu cearta.

Părea mulțumită de ea din motive misterioase pe care Jeffrey nu le înțelegea deloc. Nici măcar nu era sigur despre ce vorbea acum și se chinuia să-și găsească locul în această ceartă, discuție, ce naiba era ce se întâmpla la această masă.

– În ciuda înclinației tale pentru ceartă, nu o poți avea pe Hattie drept cameristă, zise el. Poți alege orice altă femeie din ținut, dar nu pe ea.

Ea își pierdu brusc veselia.

– Ah, zise ea, încuviințând. Înțeleg.

– Înțelegi? Judecând după tonul vocii tale, crezi că ai descoperit ceva. Nu este nimic de descoperit în afară de faptul că eu decid care e rolul servitorilor.

– Bineînțeles, zise ea înțelegătoare și își îndreptă atenția asupra farfuriei. Dar înțeleg și că bărbații de rangul tău caută... confortul.

Îl privi lung, cu sfială.

Asta îl năuci pe Jeffrey – sugera că o păstra pe Hattie în calitate de amantă? Dacă nu ar fi fost atât de surprins, ar fi râs.

– Ești foarte departe de adevăr, zise el.

– Oh, cred că nu, răspunse ea cu o seriozitate prefăcută ce trăda că nu considera că nu avea dreptate.

Grace tăie o bucată generoasă de friptură și o vârî în gură. Această femeie, soția lui, nu era ca orice altă femeie din anturajul lui. Mary Gastineau i s-ar fi potrivit mult mai bine – abia dacă vorbea. Dar ea? Jeffrey nu putea să spună exact cum era ea.

Ea își păstră restul remarcilor pentru a lăuda mâncarea, spunând că fusese cea mai bună friptură pe care o mâncase. Mâncă mult și cu poftă, semn că-i revenise apetitul. Jeffrey își termină masa și începu să numere minutele până când putea să se ridice fără a jigni și să părăsească încăperea. Când termină, ea se sprijini de spătar și duse o mână la burtă.

– Mă simt destul de plină.

Era o minune că nu explodase. Jeffrey așeză pe masă șervetul.

– Dacă ai terminat de mâncat, te poți retrage.

Soția lui își mută privirea de la masă la el.

– Atunci, o să fac întocmai.

Grace se ridică brusc, prinzând scaunul cu mâna înainte să se răstoarne. Jeffrey se ridică și el repede. Ea veni în dreptul lui, înclină capul pe spate și îl privi. Era atât de aproape de el, încât îi putea vedea furtuna din ochi, îi putea mirosi parfumul dulce. Era insuportabil; inima lui începu să bată, iar mintea îi fu asaltată de gândul de a-și îngropa fața în părul ei, de a-și cufunda trupul în căldura ei primitoare. Își imagină arcuirea spatelui ei în timp ce simțea orgasmul, curbura gâtului pe care l-ar fi lăsat pe spate, în extaz. Strânse pumnul și se lovi de opt ori în picior.

– Te-ai descurcat admirabil în a-mi transmite disprețul, și, sincer nu pot să te judec, zise ea, părând aproape veselă. Apoi, se încruntă. Cu toate acestea, la bine și la rău, suntem legați iremediabil unul de celălalt, iar numele meu este Grace.

Surprins din nou, Jeffrey arcui o sprânceană, fascinat de ea, de la nasul ei mic la pomeții înalți și pielea fină. Cât de inocentă era, cât de inconștientă de gândurile lui, de modul în care o vedea, cu picioarele întinse larg, cu buzele ei roz strălucind. Dorința pulsa acum în el, făcându-l să nu mai judece.

– Noapte bună, îi zise ea iritată și îl ocoli, pornind către ușă.

– Ai dreptate, îi zise el și simți o oarecare plăcere în faptul că o tulburase, judecând după modul în care se întoarse spre el. Suntem legați unul de celălalt pentru eternitate, așa că nu văd de ce să mai amânăm inevitabilul.

Ea păli.

– Prin asta te referi la conversație? întrebă ea plină de speranță.

– Nu, îi zise el apropiindu-se și uitându-se la gura ei. O să vin la tine în această seară în calitate de soț, așa cum am dreptul... *Grace*.

Se chinui să-i rostească numele. Nu fusese capabil să-l spună, să fie atât de familiar cu ea, iar sunetele ieșite păreau dure de pe buzele lui. Îi vorbise cu atâta asprime, încât părea că voia să o necăjească.

Ea părea cu adevărat îngrozită. Dădu să-i vorbească, iar el era sigur că expresia lui îi trădase gândurile îngrozitoare pe care le avea în acel moment. Ea însă se opri, pur și simplu încuviință din cap și ieși.

Jeffrey așteptă până când nu-i mai auzi pașii, strângând și deschizând mâna, iar și iar, cu ochii închiși, încercând să-și alunge din minte imaginile arzătoare. Trebuia să-și vină în fire, trebuia *să respire*. Avea să-și îndrepte atenția asupra datoriei și privilegiului său. *Nimic altceva*.

Capitolul 6

Jeffrey aşteptă destul de mult pentru a-i permite ei să se pregătească. Sorbi mai multe înghiţituri de whisky, plimbându-se dintr-o parte în alta. Teama lui era nefondată şi ştia asta, însă nu putea să scape de sub apăsarea ei. Se culcase cu atâtea femei – din fericire pentru el, erau destule femei în lumea asta cărora păreau să le placă bărbaţii fermi şi ciudăţeniile lor sexuale. Însă nici una dintre ele nu fusese o lady, o inocentă sau o debutantă. Jeffrey îşi scoase haina şi lavaliera, apoi vesta. Îşi scoase cămaşa din pantaloni. Se temea să nu-i facă rău, se temea să nu fie orbit de dorinţă, incapabil să se oprească. Se simţea mizerabil. Dar era ceva ce trebuia făcut. Nu putea să aibă soţie şi să nu facă un copil. Era datoria lui, era ceva aşteptat de la el, ceva necesar. Porni pe hol către camerele ei şi bătu de două ori la uşă. Abia se abţinu să nu bată de încă şase ori. Deschise uşa abrupt. Ea stătea în picioare la capătul patului. Îşi desfăcuse părul, care îi ajungea până la talie, în valuri aurii. Purta o rochie din mătase, iar Jeffrey fu străfulgerat de imaginea trupului ei de sub materialul alunecos – picioare lungi şi subţiri, un petic negru între picioare, sâni voluptuoşi.

Observă că pieptul i se ridica şi cobora, semn că emoţiile o copleşeau. Jeffrey închise uşa şi o încuie. Nu vorbi la început, convins că vocea avea să-i trădeze dorinţa care urla în el. Cum să se abţină? Îi privi intens corpul, corpul de femeie, sursa tuturor dorinţelor lui nesăbuite şi distrugătoare. Era o femeie frumoasă, chiar extraordinar de frumoasă, iar formele acestei femei, trupul ei îi aparţineau lui şi doar lui.

Trebuia să termine cu asta cât mai repede, căci altfel risca să îşi piardă controlul.

– Scoate-ţi rochia, îi zise el.

– Poftim?

El îi făcu semn către rochie.

– Scoate-o!

Ea nu se mișcă; își încrucișă brațele. Era ca un miel la tăiere, asta era. Jeffrey își fixă privirea asupra ei, se întinse către unul din capetele șnurului care îi ținea rochia și trase de el.

Ea închise ochii pentru câteva clipe, ca și cum se temea de asta mai mult decât de orice altceva, și totuși singurul lucru la care Jeffrey se putea gândi era modul în care genele ei aveau să se închidă în momentele de extaz... Nu. Nu conta cum ajunseseră aici, ea era inocentă, iar el era o bestie. Dintr-odată, o luă brusc de cot și o întoarse, astfel încât să fie cu spatele la el. Își trecu mâna în jurul taliei ei, își plecă ușor capul și îi atinse gâtul cu buzele. Avea pielea atât de moale și de plăcut mirositoare; dorința se strecură în el și începu să se târască un fir translucid de căldură. Soția lui încremeni; Jeffrey o strânse mai puternic și coborî buzele către umărul ei. Mușcă încet pielea încinsă și simți noi valuri de căldură emanând din interior și crescând în intensitate, culcușindu-i-se în vintre și făcându-i mădularul să se întărească.

Senzațiile erau chinuitoare; o întoarse cu fața către el. Gura lui o întâlni pe a ei. Avea buzele moi, umede, ceea ce-l făcu să-și aducă aminte de acea noaptea din magazinul de ceaiuri, de modul în care se simțise atunci cu ea în brațe, de cât de repede se lăsase pradă senzațiilor, incapabil să se controleze, alunecând în groapa dorinței și a foamei carnale. Dorința risca să-l înghită cu totul – ea era atât de încinsă, de moale. Jeffrey îi cuprinse fața între palme și își strecură limba printre buzele ei. Ea începea să fie mai relaxată. El adânci sărutul, trupul lui dorindu-și mai mult, dorindu-și tot, iar mintea încercând să riposteze. Când soția lui începu să-i răspundă la sărut, simți cum hățurile controlului începeau să slăbească. Dorința ieșea la suprafață; voia să-i rupă rochia, să o întindă pe pat, să-i desfacă picioarele și să o penetreze cu un răcnet animalic. O prinse de un sân și strânse. Coborî mâna către șoldul ei și o trase spre mădularul lui. Ea se smuci, dar el o trase înapoi, o făcu să-i simtă excitarea, să simtă ce trezise în acea noaptea în magazinul de ceaiuri.

Ea începu să se zvârcolească. Oare îi făcea rău? Trebuia să se miște repede, să termine cu toate, înainte să fie amândoi distruși. Împinse rochia de pe umerii ei goi, dar ea se agăță de ea, încercând cu disperare să o țină pe trupul ei gol. Rochia nu avea să-l oprească. Cu o mână în jurul taliei ei, o ridică și o așeză pe pat. Se sui pe ea și o privi în ochi. Era înspăimântată de el sau poate dezgustată, dar dezgustul

ei nu se putea compara cu ceea ce simțea el pentru sine. Puse un genunchi între picioarele ei și le depărtă, apoi se descheie la pantaloni. Soția lui suspină și întoarse capul, părul acoperindu-i ochii.

– Stai liniștită, îi zise el.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să liniștească o virgină. Știa doar cum să incite femeile la pofte. Îi depărtă picioarele și mai mult. Ea strânse de rochie și mai tare, abia respirând acum, ca și cum plămânii ei erau plini cu aer deja. El își luă mădularul în mână și apăsă încet spre sexul ei. Avea carnea atât de caldă, făcându-l să se cutremure de dorință. Picioarele ei încordate tremurau în jurul lui.

– Stai liniștită, îi zise din nou. Nu vreau să te rănesc.

Cum să stăpânești un inocent? Își simțea mușchii încordați, încercând să se abțină să se avânte în ea. Împinse vârful mădularului în despicătura ei. Ea suspină; încordându-se mai tare. Fiecare mușchi din el era încordat, ținându-i dorința în frâu. Împinse din nou, mișcându-i piciorul, încercând să alunece în interiorul ei. Dar, fără ajutor din partea ei, era aproape imposibil. Se mișcă din nou și îi simți himenul. Îi spusese doctorului Linford adevărul. Jeffrey se prinse strâns de speteaza patului. Își încordă șoldurile și străpunse bariera ei. Soția lui icni ușor. El își încleștă maxilarul și alunecă mai adânc, retrăgându-se apoi până la vârf și penetrând-o din nou încet, astfel încât să nu o rănească și să nu o sperie. Era o muncă extenuantă, teama de a nu o răni și ritmul mișcărilor lui făcând ca actul în sine să nu-i ofere nici o plăcere. Dar, când se apropie de final, începu să se miște mai repede, dorindu-și ca totul să se termine. Când eliberarea veni, în sfârșit, se retrase repede. Era conștient că ea nu simțise nici urmă de plăcere. Nu știa cum ar putea bestia din el să ofere plăcere unei asemenea femei. Era dezgustat de sine pentru că nu fusese în stare să o introducă mai cu delicatețe în lumea plăcerilor trupești. Poate, în timp, după ce avea să-i ofere un moștenitor, avea, în mod discret, să-și găsească un bărbat blând care ar putea să o satisfacă. Se ridică și o văzu răsucindu-se pe o parte, trăgând rochia peste ea. Părul încă îi acoperea fața, așa că nu-l vedea. Jeffrey se încheie la pantaloni.

– Ai nevoie de... ceva? întrebă el nesigur.

– Te rog, pleacă, îi răspunse ea.

Se detesta în acel moment. Făcuse tocmai ce nu-și dorise. O rănise.

Opt bucăți de sticlă în fereastră. Opt pași până la garderobă. Șaisprezece grajduri în locul destinat căruțelor, patruzeci și opt de ore de când era căsătorit. Jeffrey porni către ușă și o descuie, apoi ieși, închizând-o în urma lui. Închise ochii și își apăsă tâmplele cu pumnii. Șaizeci și patru de kilometri până la Londra, opt plăci în baia lui, opt cai în grajd.

Era prima dată când Grace plângea de la momentul în care făcuse acea teribilă greșeală în Bath. Plângea cu adevărat, cu lacrimi calde și mari. Își îngropă fața în pernă ca să nu o audă nimeni, pentru că nu-și putea imagina umilință mai mare decât să fie descoperită suspinând în noaptea în care tocmai devenise soție. Era oripilată de ceea ce se întâmplase în acest pat. Oripilată.

Dar *nu* rănită.

Lovi cu pumnii în pernă de mai multe ori, frustrată. Experiența în sine nu fusese deloc așa cum le șoptise Ellen Pendleton ei și lui Honor, în acea seară, la petrecere. Ellen insistase că durerea teribilă era însoțită de tandrețe. Grace simțise o împunsătură și disconfortul cauzat de un obiect străin în interiorul ei, dar nu ar fi numit asta durere. Și totuși, fusese lucrul cel mai îngrozitor prin care trecuse. Oare asta o aștepta pentru tot restul vieții? Oare despre asta le auzise pe femei vorbind și chicotind toată viața? Nu era nimic de chicotit!

Simplul fapt de a-și aștepta soțul o extenuase. Fusese gentil cu ea la început, iar ea se gândise că poate avea să fie plăcut. Sperase asta când îi simțise sărutul... exotic. Dar, dintr-odată, ceva se schimbase, iar el devenise rece și distant. Și, când se avântase în ea, abia dacă o privise.

Grace presupunea că merita acea lipsă de atașament dat fiind că ea forțase această căsătorie. Și totuși, nu mai putea să facă asta vreodată. Nu putea suporta gândul ca el avea să fie tare și gros în ea, ca mâinile sau gura lui să o atingă, indiferent de cât de incitant i se părea. Aceste acțiuni erau desfrânate. Desfrânarea era ceea ce bărbații făceau cu femeile ușoare. Nu cu soțiile. Nu că ar fi avut ea cine știe ce cunoștințe despre asta, dar totuși se aștepta la un pic de afecțiune.

Dar, oare, ce era de așteptat? Își făcuse asta cu mâna ei.

Dormi în reprize toată noaptea. În dimineața următoare, în timp ce se privea în oglindă, observându-și cearcănele, se hotărî că nu, nu așa avea să fie viața ei. Era căsătorită cu un bărbat indiferent,

dar *nu* avea să se transforme în femeia tensionată și asuprită cu care începea să semene. Nu era sigură cum avea să împiedice asta, dar nu avea să se chircească în fiecare seară în pat și să plângă până avea să adoarmă.

Se îmbrăcă și coborî la parter să ia micul dejun, evident de una singură. Nopți reci cu un străin și zile singuratice fără nimic de făcut? Nu, nu avea să accepte asta. Era clar că uniunea lor nu era una din dragoste. Dar ea era soția lui și avea să-și asume privilegiile care veneau cu acest lucru. Împinse farfuria.

Lacheul păru descumpănit, neștiind ce să facă.

– Te rog să o iei, îi zise Grace și se ridică.

Ieși din cameră hotărâtă să găsească ceva, orice, cu care să-și ocupe timpul. În foaier se opri, așa cum făcuse și în ziua anterioară, și privi la vazele de cristal așezate cu precizie la locul lor. Găsi această simetrie perfectă destul de iritantă. Înainte ca mama ei să o ia razna, Grace avea obiceiul de a aduce în casă flori mari și generoase din seră, pe care le trântea în vaze fără a se gândi la un aranjament anume. Totul arăta precum o fântână de flori ce se revărsa. Grace prefera asta în locul acestei perfecțiuni. Continuă plimbarea, făcând din când în când o pauză pentru a privi în diferite camere, așa cum făcuse și în ziua precedentă, dar nu văzu nimic nou, nimic care să o distragă. Trecu mai departe. La capătul holului, văzu că ușa de la biroul lui Merryton era deschisă. Domnul Cox îi arătase cu o zi în urmă ușa și îi explicase că Merryton nu voia să fie deranjat cât timp lucra. Presupuse că el nu era acolo dat fiind că ușa era deschisă, așa că grăbi pasul pentru a vârî capul în interior. Dar, când ajunse la ușă și privi, fu surprinsă să-l vadă pe Merryton așezat la biroul lui, absorbit de un document. Când o auzi, el tresări și se ridică. Strânse tocul din mână. Cu putere. Grace îl deranjase din greșeală, dar el nu făcea nimic pentru a o liniști.

Din acest motiv, nici nu avea de gând să plece.

Trecu pragul. Apoi, observă ceva curios: Merryton părea să fie rușinat. Un bărbat atât de nepăsător ca el nu ar fi trebuit să fie rușinat, nu? Ea ar fi trebuit să fie rușinată, mai ales după seară anterioară, dar trecuse peste asta – nu simțea decât o stare de iritare curgându-i și pulsându-i prin vene.

– Doamnă?

– Milord, zise ea, venindu-și în fire.

Privi în jurul ei la decorul auster și la pereții goi.

– Acesta este biroul tău?

Observă că el strânse tocul și mai tare. Privi la rându-i în jur.

– Da, în mod clar.

Totul era impecabil. Totul era așezat perfect, scaunele de lângă șemineu poziționate în unghiuri identice. Biroul lui, observă Grace, era de fapt o masă mică de scris, iar pe blat erau așezate patru tocuri, înșirate ordonat. Ridică absent unul, simțind nevoia de a-și ține degetele ocupate. Privirea lui Merryton se duse automat către toc. Îl așeză pe al lui. Ea îl privi, apoi se uită la tocul pe care-l ținea. Privirea lui era ațintită asupra ei; ea lăsă tocul jos. Ce făcuse?

– Ai nevoie de ceva în mod special...

– Da, zise ea, este ceva ce îmi doresc cu disperare. Vreau să știu ce pot să fac.

El clipi.

– Să faci?

– Da, să fac! spuse ea, apropiindu-se mai mult de biroul lui. Am nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul. Dacă nu, o să umblu pe aici ca o nebună.

El ieși de după birou.

– Doamnă, fă cum vrei. Tu ești stăpână aici.

– Simt că sunt stăpână pe nimic altceva decât ore lungi și goale. Trebuie să fie ceva...

– Poți să-l întrebi pe domnul Cox, zise el brusc și îi făcu semn către ușă.

Aștepta ca ea să plece. Luă tocul și îl mută un pic, astfel încât să fie perfect aliniat cu celelalte. Apoi, duse mâinile la spate.

– Acum, te rog să mă scuzi, am lucruri care îmi necesită atenția.

Da, dar și ea avea nevoie de atenția lui. O privi și apoi se uită la ușă. Voia ca ea să plece. Grace nu avea de gând să facă asta, nu așa. Își încrucișă brațele și îl privi.

– Așa o să fie de acum?

– Poftim?

– Această căsătorie, zise ea. Atât de formală și de distantă. Nu există ceva ce am putea să facem împreună, de care să ne bucurăm amândoi?

El o privi uimit, năucit de modul ei direct de a pune întrebări.

– Familia mea este lumea mea. Nu-mi plac oamenii din înalta societate şi nici nu mă simt confortabil printre ei.

– Dacă nu ieşi în lume, de unde ştii? Mie, uneia, îmi plac ieşirile din multe puncte de vedere.

Privirea lui se întunecă. Se aplecă mai mult, astfel că ea îi văzu cu adevărat verdele ochilor.

– Nu mi-ai dat suficient viaţa peste cap? întrebă el pe un ton jos. Judecând după modul în care această căsătorie a avut loc, ai fi zis că o să trăim fericiţi ca un cuplu, uniţi pe vecie, găzduind petreceri pentru a te satisface pe tine? Îţi sugerez să-ţi canalizezi atenţia către lucruri caritabile dacă vrei să îndrepţi din răul făcut.

Grace simţi veninul pe care acele cuvinte îl purtau. Se simţi copleşită de vinovăţie, iar asta o făcea să se simtă furioasă.

– Te rog să mergi să-l vezi pe domnul Cox, zise el scurt. Te rog să mă scuzi.

El părea încordat, dar totuşi în elementul lui. Însă Grace era nervoasă. Se întinse după toc şi, dintr-o întoarcere, îl mută. El încremeni.

– Acesta e un gest copilăresc, zise el.

– La fel cum e şi să crezi că toate lucrurile o să meargă aşa cum vrei tu, i-o trânti ea, răsucindu-se pentru a ieşi. O zi bună, Lord Merryton! strigă ea peste umăr.

– Doamnă.

– *Grace!* se răsti ea şi ieşi.

Capitolul 7

Grace căută peste tot precum un copoi, dar nu găsi nimic de făcut. Casa era întreținută prea bine, prea eficient; nu era nimic – nimic – lăsat de izbeliște. Așa că fu nevoită să petreacă încă o zi enervantă zgâindu-se pe ferestre și încercând să parcurgă cărțile seci din bibliotecă. Nu era nici măcar una de ficțiune.

După-amiază, domnul Cox îi prezentă două fete din sat pe care el le considera potrivite să-i fie cameriste. Ambele fete erau foarte vesele și dornice să-i facă pe plac. Grace era fericită că putea să discute cu altcineva în afară de domnul Cox, așa că le întrebă pe fete despre familiile lor și despre activitățile considerate interesante în Ashton Down. Prelungi conversația cât de mult putu, până când una din ele începu să dea din picior de parcă mai avea puțin și se scăpa pe ea. După ce fetele plecară, domnul Cox intră în salonul verde și făcu o plecăciune.

– Pot să întreb, doamnă, dacă v-a plăcut vreuna din fete?

Grace se juca absentă cu degetele pe brațul scaunului pe care era așezată, gândindu-se.

– Sunt fete bune, domnule Cox. Dar o prefer pe Hattie.

Cox, sărmanul om, părea complet uimit de acest lucru.

– Păi, da, atunci... eu... Să vorbesc cu Excelența Sa?

– Te rog, îi zise ea zâmbitoare.

Grace se pregăti îndelung pentru cină. Nu conta cu ce avea să se îmbrace, dat fiind că nu avea să o vadă nimeni în afară de el. Alese în final una dintre rochiile ei favorite, cea de un verde pal cu mărgeluțe cusute pe material. Își aranjă părul cât de bine putu, prinzându-l cu agrafe cu perlă, și își puse un colier lung de perle la gât. Ajunse în salon înaintea lui și îi făcu semn lacheului să-i toarne vin pentru că, da, soțule, chiar îi place vinul.

Merryton ajunse după câteva momente, și, oricât de supărată era Grace pe el, nu putu să nu observe că arăta splendid îmbrăcat în haine formale. Era un bărbat frumos în ciuda ochilor lui verzi atât

de pătrunzători. Era înalt, cu umerii laţi. Ea încercă să şi-l imagineze zâmbind, încercă să-şi imagineze cum ar arăta ochii lui cu bucurie în ei, dar era imposibil. El arăta distant şi stoic, dar ea era aproape convinsă că el nu zâmbea niciodată. El o cercetă cu privirea din cap până în picioare.

– Bună seara, zise ea, făcând o reverenţă aproape insesizabilă, încă ţinându-şi paharul cu vin în mână.

– Bună seara, răspunse el.

El privi către Cox şi încuviinţă, făcând semn că cina putea fi servită. Lacheul înaintă şi îi ţinu scaunul lui Grace. Ea se aşeză suspinând şi puse paharul de vin pe masă; domnul Cox sări imediat din spatele ei şi îl mută astfel încât să fie în oglindă cu al lui Merryton. Acel gest mărunt şi inofensiv o năuci pe Grace. Ea considera foarte obositor faptul că toate lucrurile în această casă aveau locul lor predestinat. Se întinse rapid după pahar pentru a-l muta, iar în graba ei de a avea măcar un pic de imperfecţiune vărsă un strop de vin peste faţa de masă de un alb imaculat. Privirea lui Merryton se concentră pe pată şi apoi pe ea. Grace zâmbi.

– Îmi cer scuze, am vărsat un pic, zise ea.

El privi în altă parte, în timp ce domnul Cox se repezi să acopere pata cu şervetul. Când termină, Grace îi zâmbi şi îi întinse paharul pentru a-l umple. Aproape că putea vedea, nu doar simţi valurile de nemulţumire venite din partea soţului ei, însă îl privi peste umăr, provocându-l în tăcere să-i vorbească, dar el nu spuse nimic. Ea petrecu încă o cină interminabilă urmărindu-l pe el cum mănâncă fără entuziasm, cu degetele lovind ritmic masa. *Poc, poc, poc, poc* – pauză. *Poc, poc, poc, poc* – pauză.

– Cox îmi spune că nu ţi-au plăcut fetele din sat pe care ţi le-a adus, zise el când terminară primul fel de mâncare.

Aşadar, căpcăunul putea vorbi.

– Nu, nu mi-au plăcut. O prefer pe Hattie. Îmi place de ea.

Privirea lui Merryton se aţinti asupra ei.

– După cum am spus, poţi să iei pe oricine vrei, dar nu pe Hattie.

– Atunci, nu pot să am pe cineva de care să-mi placă, nu?

Expresia lui nu se schimbă, dar se aplecă încet în faţă, aşezându-şi braţul pe masă.

– Tinzi să fii încăpățânată. Nu cred că pot fi mai clar – Hattie nu o să fie camerista ta. Alege pe altcineva sau nu alege pe nimeni. Pentru mine nu contează.

Grace îl ura. Nu-i mai păsa că ea era vinovată de această căsătorie – îl disprețuia.

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

– Tu tinzi să fii inflexibil.

El trase încet aer în piept.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ești neobrăzată.

– Mulțumesc.

– Nu era un compliment.

– Da, știu, zise ea, zâmbindu-i încântată. Apropo, astăzi mi-ai sugerat să repar din răul pe care l-am făcut prin acte caritabile, dar nu văd cum aș putea face asta dacă stau doar între pereții casei.

Avea o mână pe masă și o privea cu ochii ageri precum un șoim.

– Poți să-l întrebi pe vicar, Lady Merryton. El o să fie mai mult decât bucuros să te ajute să-ți ispășești păcatele.

Oh! Era înnebunitor, pur și simplu înnebunitor! Ea ridică furculița, dar abia dacă mai putea mânca la cât era de nervoasă. Așa că masa se încheie așa cum se încheiaseră toate cinele lor de până acum, de când ajunsese la reședința Blackwood – cu Merryton așteptând nerăbdător ca ea să termine ca să poată pleca. În această seară, după ce el se retrase, Grace lua un felinar și hoinări de una singură. Plimbarea ei o duse dincolo de biroul lui. Se opri înainte de ușa închisă. Privi pe hol pentru a se asigura că nimeni nu o urmărise și deschise ușa. Era întuneric, bineînțeles, și răcoare.

Grace păși în interior și văzu patru tocuri așezate perfect pe birou; trecu cu mâna peste ele, împrăștiindu-le care încotro, și zâmbi ca pentru sine, după care ieși din bibliotecă și închise ușa. Continuă în camera de muzică. O găsise în cursul zilei, ascunsă în partea din spate a casei, aproape de ușile care dădeau în grădină. Era o încăpere primitoare, cu mai multe cărți de muzică, cu un pian și o harpă. Grace se așeză la pian, căutând pierdută note pe portativ pentru a cânta. Prudence era cea care avea înclinații spre muzică în familia lor. Când ea cânta, Grace, Mercy și Honor dansau, repetând dansurile de societate. Bineînțeles că Grace fusese instruită în lumea muzicii, așa cum se cade pentru fetele bine-crescute, dar nu avea ureche muzicală ca Prudence. Puse mâinile pe clape și cântă, apoi zâmbi

auzind sunetele atât de vesele. Cel puțin, se putea distra cu asta. Poate că în după-amiezile singuratice avea să cânte și să-și perfecționeze abilitățile la pian. Își aducea aminte de o piesă, *Autumnal Melody*, și începu să o cânte. Interpretarea ei era plină de sunete discordante pe care intenționa să le corecteze. Urechile ei se simțiră ușor agresate, însă, dacă era cineva în acea casă deranjat de acele sunete oribile, nu interveni.

Când se sătură să încerce să exerseze, se întoarse în camerele ei. Cineva făcuse focul și îi aranjase patul. Făcu o grimasă uitându-se la pat și înaintă către dulap pentru a se îmbrăca în hainele de noapte. Se sprijini de perne, în așteptarea soțului ei.

Acesta nu apăru. Oare era vreo regulă legată de cât timp trebuia să aștepte? Oare soțul și soția discutau în general despre aceste lucruri, stabilind un loc și un moment convenabile pentru amândoi? Sau fiecare soție stătea în patul ei, așteptând?

Grace așteptă atât de mult, încât adormi. Se trezi brusc, alarmată de scârțâitul ușii, și se ridică dintr-odată. Lumânarea arsese; mai erau doar două degete de ceară. Îl putea vedea pe Merryton în prag, cu o mână pe mâner și cu cealaltă pe cadrul ușii, de parcă nu știa dacă să intre sau nu. Era îmbrăcat la fel ca noaptea trecută, cu pantaloni și cămașă. Când o văzu că se mișcă, intră și închise ușa după el. În timp ce el se apropia de pat, ea îi putu vedea ochii strălucind, făcând-o pe Grace să se gândească la demonii despre care îi plăcea lui Mercy să vorbească. Stătea deasupra patului, uitându-se la ea, și ceva în ochii lui se schimbă. O uimi pe Grace – credea că văzuse o urmă de tandrețe. Apoi, el îi atinse nonșalant fața cu dosul palmei. O surprinse pe Grace, așa că ea tratã gestul cu suspiciune, ferindu-se din calea lui. Era atât de neobișnuit, încât nu înțelegea ce făcea el și ce ar fi trebuit să facă ea în schimb. Îi mângâie obrazul și își fixă privirea asupra ei, apoi, încet și intenționat, se aplecă deasupra ei, proptindu-și mâinile de o parte și alta a trupului ei. Privirea îi alunecă asupra buzelor ei, și își coborî capul pentru a o săruta. Sărutul lui era tandru, și avea buzele de catifea, iar asta trimitea flăcări prin Grace – un val de căldură înșelător și delicios o cuprinse.

Buzele lui erau moi, iar limba lui – aproape ca o șoaptă pe buzele ei. Se mișcă, îi cuprinse bărbia cu o mână și îi sărută colțul gurii. Ea simți mii de fiori de plăcere curgând prin ea, înțepându-i pielea. Grace închise ochii și își întoarse ușor capul ca el să o poată săruta

pe gât. El trecu la pieptul ei, lăsând un șir lung de sărutări calde pe pielea ei. Plăcerea pe care o trezea în ea o făcea să se simtă ușoară. Mâinile și gura lui erau incredibil de provocatoare în timp ce se plimbau pe trupul ei, trezind scântei în adâncul ei, scântei care explodau și ajungeau la suprafață. Se mută la unul din sânii ei, cuprinzându-i vârful întărit cu gură, prin cămașă. Ea suspină încet și se ridică involuntar spre gura lui. El o necăji cu limba în timp ce mâna lui se juca pe abdomenul ei, pe piciorul ei. Mâna lui – caldă pe pielea ei goală – alunecă pe coapsa ei și apoi între picioare. Senzația degetelor lui pe carnea ei intimă trezi flăcări în trupul ei. Grace putea să simtă umezeala corpului ei, dorința urlând și ridicându-se în ea.

Merryton răsuflă lung. Atingerea lui deveni mai plină de dorință. Reveni la sânul ei, trăgând de cămașa ei până sări un nasture. Cu un icnet, îi luă sfârcul în gură, sugându-l și mușcându-l. Ea își afundă mâinile în părul lui, ținându-l aproape de ea în timp ce se pierdea în senzația încântătoare a gurii și a mâinilor lui. Era minunat. Un amestec perfect de sentimente. *Asta* trăise în acea seară în magazinul de ceaiuri.

El își scoase mădularul și se potrivi între picioarele ei. O prinse de talie și o trase spre el, în așa fel încât ea era pe spate, apoi se mișcă, frecându-și mădularul de sexul ei. Grace se apăsă spre el. Ea ridică un picior, pregătită pentru el, dornică – dintr-odată, Merryton își trecu brațul pe după spatele ei, o ridică și o întoarse brutal cu spatele și, fără să scoată un cuvânt îi depărtă picioarele și o penetră din spate, aproape ca și cum nu ar fi vrut ca ea să-l vadă. Începu să se miște în ea, ținându-și mâna pe talia ei și trăgând-o spre el, cu cealaltă mână sprijinindu-se de pat. Se mișca repede, intrând și ieșind, cu mișcări mai dese și mai repezi.

Totul era foarte confuz. Trupul lui Grace îi răspundea, dar mintea nu. Ea încercă din nou să se întoarcă, să se ridice, dar el o așeză la loc. Scoase un sunet animalic în timp ce ejaculă în ea. Se aplecă pe spatele ei, îi sărută gâtul și se retrase de pe ea. Grace era șocată. Se întoarse pe o parte și își trase cămașa de noapte în jos. Stătea cu spatele la el. El nu-i vorbi, dar îi mângâie părul. Ea închise ochii, dorindu-și în tăcere ca el să plece.

– Ești bine? întrebă el cu voce groasă.

– Bine, zise ea.

– Te-am... rănit?

Era rănită, dar nu în modul la care se referea el.

– Nu, zise ea ferm.

Îl auzi cum se ridică, apoi cum se îmbracă. Aşteptă un moment, presupuse ea, ca Grace să se întoarcă şi să se uite la el. Când nu făcu asta, el îi mângâie părul.

– Noapte bună, Grace, îi zise încet.

Grace! Îi folosea numele acum?

Grace nu mai plânse de această dată. Se rostogoli pe spate după ce el plecă, cu braţele larg deschise, şi privi către tavan.

Se gândi la crimă. Mercy era pasionată de poveşti teribile, iar acum ea îşi imagina cum sora ei mai mică i-ar găsi sfârşitul acestui om. Lui Grace îi plăcu imaginea cu el căzând de pe cal într-o prăpastie. Sau poate o căzătură tragică pe scara cea mare din casă. Sau, şi mai bine, lovitura neaşteptată a unei capre fix între ochii ăia blestemaţi. Dar apoi Grace se gândi la mama ei. Înaintea accidentului care îi cauzase decăderea şi pornise drumul către nebunie – înainte ca mama ei să înceapă să-i rupă broderiile de pe mâneci şi să o strige după numele mătuşii moarte sau să creadă că trăia în anul care tocmai trecuse –, fusese o femeie elegantă, frumoasă. Joan Cabot era un nume respectat la Londra, o femeie deşteaptă, înţeleaptă, considerată una dintre frumuseţile din înalta societate. La nici un an de la moartea tatălui ei, mama lui Grace primise o cerere în căsătorie de la bătrânul conte Beckington. La un moment dat, Grace o întrebase pe mama ei cum de reuşise să-l iubească pe Beckington după ce-l iubise pe tatăl ei. Grace avea doar zece ani atunci, iar Beckington părea antic pentru ea. Dar mama ei râsese veselă şi o îmbrăţişase pe Grace.

– Oh, draga mea! Ai atâtea de învăţat despre lume!

– Dar îl iubeşti, nu? o întrebase Grace.

Nu se putea gândi la ceva mai rău decât să fii căsătorit cu cineva pe care să nu-l iubeşti. Nu-şi putea imagina pe altcineva după tatăl ei.

– Oh, da, draga mea. Dar am avut nevoie de timp şi a trebuit să-l conving că el m-a iubit primul, îi zisese ea şi râsese voioasă în timp ce Hannah, camerista ei de atâţia ani, râsese şi ea.

Grace fusese şocată – ea presupusese că oricine o întâlnea pe mama ei o iubea.

– Nu te-a iubit din prima? întrebase ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Mama ei îi zâmbise și îi atinsese fața cu degetele.

– Nu, draga mea, nici nu mă cunoștea. Dar l-am convins să mă dorească pe mine în detrimentul tuturor. Vrei să știi cum?

Grace încuviință.

– Făcându-mă pe mine de dorit în felul în care voia el să fie dorit.

– Faceți să sune totul atât de ușor, milady, zisese Hannah.

Lui Grace nu i se păruse ușor deloc; îi sunase ilogic. Îi amintea că mama ei râsese de expresia ei.

– Într-o zi, o să înțelegi.

Grace nu era sigură că înțelegea nici acum, dar îi trecu prin minte că poate vedea lucrurilor dintr-o perspectivă greșită. Poate că, pentru a transforma această căsnicie îngrozitoare în ceva ce puteau suporta amândoi, Grace trebuia să-l facă pe Merryton să vrea să fie dorit.

– Asta nu e deloc întortocheat, bombăni ea sarcastic ca pentru sine.

Parcă o și putea auzi pe Honor plângându-se că Grace era adultă acum și că trebuia să ceară să fie tratată ca atare. Și, deși Grace ar fi găsit mult merit în ceea ce Honor ar fi zis dacă ar fi fost aici, ea înțelegea că toată această tărășenie era vina ei, deci era treaba ei să o repare cumva. Și, pentru a mia oară în acest an, își dori ca mama ei să fie acolo. Își dorea cu disperare să o întrebe ce să facă cu acest bărbat ciudat. Dar mama pe care o știuse toată viața nu mai era, iar în locul ei era o femeie cuprinsă de nebunie care alungase tot ce era real din capul ei.

Grace trebuia să se descurce singură cu asta.

Capitolul 8

Jeffrey fu cuprins de un sentiment teribil de rușine. O tratase pe soția lui ca pe un porc, lăsându-se pradă nevoilor carnale. Se temea că fusese prea dur.

Jeffrey închise ochii și începu să se lovească cu pumnul în picior. Dar nu putea să alunge acele imagini cu ea stând acolo cu ochii închiși, scoțând sunete de plăcere, ademenitoare. Încă îi simțea mirosul, încă îl tortura, un amestec intoxicant de parfum și mirosul unei femei incitate, și nu se putea abține să nu-și dezlănțuie dorințele asupra ei.

Era atât de frumoasă și era o tentație diavolească pentru bestia din el. Astăzi, avea să plece de la reședința Blackwood. Trebuia să pună distanță între ei, să-și regăsească echilibrul. Avea să meargă în Ashton Down și poate avea să scape de imaginile arzătoare care îi mișunau prin creier. Plecă devreme, forțându-și calul să galopeze. Cu cât se obosea mai mult, cu atât reușea să se controleze mai bine. Se forță până când reuși să respire normal. Până când reuși să alunge rușinea din el. Începu să meargă la trap prin oraș, oprindu-se la Three Georges, hanul din Ashton Down.

– Milord Merryton! îi zise Dawson, hangiul, când Jeffrey intră. Bine ați venit!

– Mulțumesc, răspunse Jeffrey. O bere, te rog.

Se așeză la o masă lângă fereastră. În fața lui, pe peretele de la intrare, Dawson agățase șapte farfurii. Jeffrey întoarse scaunul în așa fel încât să nu vadă farfuriile și să se poată uita dincolo de fereastră.

– Bună ziua, milord, îi zise o femeie.

Jeffrey ridică privirea și o văzu pe Nell, femeia care servea și care de mai multe ori își deschisese picioarele pentru el și îi permisese să o bată cu biciul pe fundul gol.

– Nu v-am mai văzut de ceva timp, milord, zise ea. Sunteți bine-venit sus, la fel ca-ntotdeauna.

El încuviință. Mereu îl fascinase cu sânii ei mari și cu șoldurile generoase, dar astăzi nu-l interesa deloc. Mintea lui era fixată pe femeia tânără și frumoasă cu piele albă și ochi care îi aminteau de vară.

„Numele meu este Grace." Era destul de ciudat că nu-i putea spune numele cu voce tare, dar numele ei avea greutate. Se temea că, dacă începea să-i spună numele cu atâta familiaritate, avea să o integreze ușor în lumea lui depravată.

Numele ei avea să se încrucișeze cu gândurile lui murdare, și atunci nu urma să mai aibă vreo speranță de evadare. Masa se mișcă dintr-odată.

– Mă gândeam eu că sunteți dumneavoastră, milord, îi zise domnul Paulson, unul dintre membrii noi ai nobilimii, care stătea în fața lui cu pălăria în mână. Era îmbrăcat la modă cu pantaloni gri și cu o haină albastră dintr-un material fin. Înțeleg că trebuie să vă felicit, zise el, făcând o plecăciune.

– Mulțumesc, răspunse Jeffrey și îi făcu semn către scaunul de lângă el.

Paulson se așeză, așezându-și pălăria pe genunchi.

– Tocmai vin de la Londra, zise el. Nu auzisem despre căsătoria dumneavoastră până ieri. Să fie într-un ceas bun!

Jeffrey zâmbi.

– Pot să întreb unde este încântătoarea Lady Merryton? Ați adus-o în sat?

– Se odihnește.

– Nunta e o mare pacoste, nu?

Jeffrey nu înțelegea exact ce voia să spună cu asta, dar încuviință scurt. Se gândi la soția lui și încercă să nu și-o mai imagineze spălându-și trupul probabil plin de vânătăi. Cu siguranță îi făcuse vânătăi. Amintirea nopții trecute îi reveni mai în forță decât înainte, și acum considera că fusese cu mult mai brutal decât i se păruse în acel moment. O strânsese prea tare, prea cu poftă, era sigur.

– Dacă îmi permiteți, sunteți un om foarte norocos, milord, continuă Paulson. Fetele Cabot sunt renumite pentru frumusețea lor.

Jeffrey nu era la curent cu aceste lucruri și îi privi curios pe Paulson.

– Se spune că cele mai mici, care nu au ieșit încă în societate, sunt chiar mai frumoase decât cele două mai mari. Păcat că eu sunt căsătorit deja.

Omul râse politicos, dar îl privea pe Jeffrey ca un vultur. Jeffrey nu spuse nimic.

– Trebuie să admit că am fost uşor surprins să aud de căsătoria aceasta, dată fiind aversiunea dumneavoastră faţă de scandal, adăugă Paulson, cam prea degajat.

Jeffrey ştia că avea să vină şi ziua în care cineva avea să pomenească despre circumstanţele căsătoriei lor, dar nu era pregătit să audă asta în această dimineaţă.

– Urâtă povestea cu sora ei mai mare, nu? Cu jocurile şi cu declaraţia publică faţă de Easton?

Jeffrey îl ştia pe George Easton, bastardul celebru al ducelui de Gloucester. Nu ştia însă că sora soţiei lui se căsătorise cu Easton ca urmare a unui scandal. Iar el se căsătorise într-un mod similar. Dumnezeu să-l ajute, dar viaţa lui se întorsese cu susul în jos, scăpându-i de sub control atât de uşor şi de rapid. Fusese mereu stăpân pe el, nu-şi dorise nimic, nu poftise, şi totul fusese distrus într-o singură seară. Consecinţele indiscreţiei lui erau uimitoare.

Paulson consideră că privirea lui Jeffrey îi confirma spusele.

– Ştiu că sunteţi un om integru, căruia nu-i place să fie implicat în scandaluri, zise Paulson cu voce joasă, de parcă şi-ar fi făcut confidenţe. Dar nu cred că sunteţi cu totul în afara acestuia.

Jeffrey abia dacă îl privi.

– Gata, să lăsăm astea, dumneavoastră şi Lady Merryton trebuie să veniţi la noi la cină, zise el jovial, schimbând subiectul conversaţiei. Lucy a mea o să fie mai mult decât încântată să o cunoască.

– Asemenea, zise Jeffrey şi se ridică. Că tot vorbim despre soţia mea, te rog să mă scuzi domnule Paulson.

Jeffrey aşeză câteva monede pe masă, înclină din cap către Paulson şi ieşi, încercând pe cât posibil să evite să se uite la cele şapte farfurii. Dar nu avea nici un rost – simţea un disconfort în suflet de la acel şapte.

Cum nu găsise nici o uşurare în Ashton Down, se duse să îşi ia calul. Trecu pe lângă un magazin cu haine, şi o pereche de mănuşi superbe îi atrăseseră atenţia în geam. Se opri şi se uită la mănuşi. Erau din piele. Soţiei lui i-ar plăcea nişte mănuşi, nu? Toate femeile îşi doreau lucruri din astea, nu? Intră în magazin, lovindu-se uşor cu capul de clopoţelul de la intrare care anunţa un vizitator. O femeie ieşi din încăperea din spate. Rămase perplexă când îl văzu.

– Oh! Bine aţi venit, milord!

El încuviinţă şi înaintă în magazin. Era înconjurat de tot felul de frivolităţi feminine. Proprietara făcu o reverenţă atât de joasă, încât el văzu fără probleme în decolteul ei. Jeffrey îşi simţea pulsul accelerat şi îşi strânse mâinile la spate.

– Aveţi o pereche de mănuşi în geam, zise el.

Ea privi către fereastră.

– Da. Sunt elveţiene. Superbe, spuse ea şi se grăbi să i le aducă, întinzându-le în palmă.

Degetele mănuşilor păreau atât de mici în ochii lui Jeffrey.

– Sunt bune pentru o femeie matură?

Ea zâmbi.

– Da, bineînţeles, milord. Pentru cineva cu mâini delicate.

Scoase săculeţul cu bani.

– Le cumpăr.

Femeia strălucea de încântare şi se duse dincolo de tejghea. Se aplecă şi scoase o cutia albă, simplă, pe care o deschise şi o căptuşi cu material alb.

– Pot să vă ofer şi altceva, milord? întrebă ea zâmbitoare în timp ce împacheta mănuşile.

El privi către ochii ei strălucitori. Era o femeie bună, decentă, şi, aşa cum se întâmpla de obicei cu mintea lui dementă, se gândi la ea stând în genunchi, cuprinzându-i mădularul cu gura. Dar apoi se întâmplă ceva ciudat, şi nu mai era femeia asta cea care se uita la el. Era soţia lui. Era Grace.

– Milord?

– Da, zise el privind în jos. Poate puteţi să mă ajutaţi. Am nevoie de o menajeră. Preferabil, o femeie mai în vârstă, spuse oferindu-i femeii monedele pentru mănuşi.

– O menajeră, zise ea, şi degetele ei îi fluturară peste corsaj.

Jeffrey se gândi la sânii soţiei lui. Erau fermi şi dulci, cu vârful întunecat pe pielea ei albă, tari în gura lui.

– Cred că ştiu pe cineva care s-ar potrivi. Julia Barnhill.

Jeffrey o privi.

– A fost îngrijitoarea fostului preot, dar acum, că el a murit, nu are o situaţie tocmai bună.

– Unde o găsesc?

– La casa parohială, milord.

– Mulțumesc, spuse el, punându-și pălăria pe cap. Vă rog să îi livrați mănușile domnului Cox, la reședința Blackwood, zise și ieși.

Era o plimbare scurtă până la biserică. Trecu de porți și apoi de niște găini care alergau către el. Un câine începu să latre într-un colț al curții, dar Jeffrey nici nu se sinchisi să se uite la el. Când bătu la ușă, aceasta fu deschisă de o femeie, care era cumva prea mare pentru rochia pe care o purta. Corsajul era prea strâns și rochia prea scurtă. Avea cizmele ponosite și părul prins într-un coc neglijent. Avea nasul mare și ochii prea distanțați. Și mai bine era că avea cu vreo douăzeci de ani mai mult decât el. Era perfectă. Femeia își șterse mâinile de șorț.

– Domnule?

– Merryton, zise el, înclinând din cap. Sunt de la reședința Blackwood.

Ochii ei mici și întunecați se măriră.

– Oh, milord, zise femeia, făcând o plecăciune ciudată. Preotul nu e aici. A plecat să-i citească ultima împărtășanie bătrânului domn Davidson.

Jeffrey încuviință din cap și privi în spatele ei, în prima cameră a casei parohiale. Era curată.

– Dumneata te ocupi de această casă?

– Ce? întrebă ea, uitându-se în spate. Da, milord. Eu, adăugă ea, așteptându-se la vreo critică din partea lui.

– Înțeleg că situația dumitale este dificilă din moment de preotul a murit, spuse el direct. Am nevoie de o menajeră care să facă ordine în camerele mele personale.

Ea îl privi uimită.

– Sunt foarte precis în cerințele legate de curățenie și ordine. Mă aștept ca încăperile mele private să fie curățate în fiecare zi și toate lucrurile să fie puse la locul lor. Și nu-mi place deloc pălăvrăgeala. Ești capabilă de asta?

– Eu? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da, dumneata. Plata e generoasă.

Ea îl analiză cu ochii ei cercetători.

– Pot să întreb de ce eu?

Răspunsul era atât de complicat, încât Jeffrey nici nu știa ce să spună. Ridică din umeri.

– De ce nu dumneata?

Ea îl privi suspicioasă.

– Aţi spus cât e plata, milord?

Jeffrey habar nu avea cu cât era plătită o menajeră.

– Cincisprezece lire pe an pe lângă mâncare şi cazare.

Trebuie să fi fost o sumă bună, că ochii femeii se măriră mai să-i iasă din orbită.

– Când să încep?

– Cât de curând se poate, de îndată ce termini cu obligaţiile dumitale aici. Mulţumesc, domnişoară Barnhill.

Îşi atinse pălăria şi ieşi din curtea bisericii, mulţumit că măcar putea să-i ofere soţiei lui serviciile lui Hattie. Asta părea să fie o consolare mică pe lângă ceea ce-i făcuse, dar măcar era ceva.

Jeffrey se simţea mai stăpân pe el când se întoarse la reşedinţa Blackwood. Intră în foaier şi îi dădu domnului Cox pălăria lui, moment în care auzi nişte sunete venind dinspre camera de muzică. Nu era ceva plăcut, ci sunete distorsionate şi teribile la pian, greşite şi reluate tot greşit. Jeffrey privi către majordom, care părea îndurerat.

– Excelenţa Sa şi-a exprimat dorinţa de a învăţa să cânte la pian, zise Cox. Ne-a spus că nu a mai avut un tutore la pian de mult timp.

Asta era evident. Jeffrey încuviinţă şi porni spre apartamentul lui, dar, în timp ce mergea prin foaier, se opri. Văzu vazele. Vazele lui identice, perfecte, cu trandafiri fuseseră înlocuite cu aranjamente haotice cu flori din seră. Şi vazele nu erau la locul lor. Pulsul lui Jeffrey se înteţi. Îl privi întrebător pe Cox.

– Lady Merryton a făcut aranjamentele astăzi, milord, zise el, parcă cerându-şi scuze.

Jeffrey îşi muşcă limba. Înaintă, urcând repede scările, douăzeci şi patru în total, înghiţind în sec pentru a-şi domoli disconfortul. Dar, indiferent de cât de mult încerca, nu putea să nu se gândească la furtuna care părea să clocotească în foaier. Era atât de deranjat de asta, încât coborî la cină mai repede, astfel încât să se asigure că nu se întâmplase nimic în foaier. Era absurd, ştia că era absurd să creadă că avea să se întâmple ceva din cauza acelor nenorocite de flori din foaier, dar frica era acolo compulsivă, apăsătoare. Găsi aranjamentul haotic aşa cum fusese când intrase. Nu era nimic în neregulă. Jeffrey îşi aştepta soţia în sala de mese. Aceasta ajunse. Îmbrăcată într-o rochie argintie, cu părul prins într-un coc la ceafă. Era în mod clar

surprinsă să-l vadă acolo; putea să vadă asta în ochii ei. Se opri în prag și apoi făcu o reverență.

– Doamnă, zise el.

– Mmm, zise ea și intră, uitându-se la Cox, care era deja pregătit cu paharul ei de vin, oferindu-i-l pe o tavă de argint. Mulțumesc, spuse ea, zâmbindu-i.

Jeffrey îi simți acel zâmbet plutind prin el ca un peștișor de aur. Așteptă până când erau așezați pentru a începe conversația care îi stătea pe creier.

– Cum a fost ziua ta, Lady Merryton?

Ea ridică ochii surprinsă.

– Plictisitoare.

El ridică din sprâncene.

– Am observat că ai aranjat niște flori în foaier.

– Da, zise ea, urmărindu-l atent. Sera e plină cu ele. Mi s-a părut drăguț să văd ceva schimbat.

Schimbat. Haotic. Impulsiv, perturbator, *greșit*. Mușcă din pește.

– Prefer trandafirii.

Nu se aștepta la tăcere din partea ei – nu se aștepta la asta deloc –, și, când ridică privirea, o văzu pe a ei fixată asupra lui.

– *Eu* prefer varietatea.

Biata mielușică nu avea nici cea mai mică idee cât de repede avea să fie înfrântă. Ordinea era sacră pentru Jeffrey, era în sângele lui.

– Apropo, m-am gândit la cererea ta și o poți avea pe Hattie de mâine.

Dintr-odată, totul în încăpere părea să se schimbe. Ea icni și zâmbi cu încântare, iar el aproape că-i simți căldura și fericirea îmbăindu-l.

– Pot să o am pe Hattie?

El încuviință.

– *Mulțumesc.*

Ea râse și lăsă ușor capul pe spate, zâmbind, de parcă ar fi câștigat un premiu. Jeffrey îi privi trupul frumos.

– O altă chestiune mi-a fost adusă în atenție, zise el.

– E vorba despre muzica mea, nu-i așa? Este clar că îl deranjează pe domnul Cox, și, da, recunosc, nu am mai exersat de mult. Dar sunt încrezătoare în forțele mele și că o să-mi recapăt competențele.

– Cred că asta speră tot personalul de aici, zise el. Dar mă refeream la problema care o vizează pe sora ta mai mare.

Asta cu siguranță îi atrase atenția.

– Honor? De ce? S-a întâmplat ceva cu ea?

– Înțeleg că s-a căsătorit cu George Easton.

Soția lui înghiți în sec. Își încrucișă mâinile în poală, asemenea unei școlărițe certate. Deci era adevărat.

– Nu știam despre scandal, zise el.

– Nu, cred că nu știai.

El se lăsă pe spate în scaun.

– Doamnă, o să fiu foarte clar. Nu voi tolera nici un scandal, nimic care să mânjească numele familiei mele. Ce s-a întâmplat între noi a fost un scandal suficient, nu? Te rog să-mi spui dacă mai sunt și alte secrete, pentru că nu cred că îți vor plăcea consecințele dacă aflu din altă parte.

Ea privi în farfurie.

– Tatăl meu și-a petrecut o bună parte din viață făcând din acest nume unul sinonim cu respectul și buna-creștere. La naiba, parcă îi vorbea lui John. De câte ori nu-i spusese asta? Este datoria mea, în calitate de fiu și de conte, să mă asigur că numele nostru rămâne în afara bârfelor și a scandalurilor. Înțelegi?

Ea ridică privirea și se uită țintă în ochii lui.

– Da, înțeleg. Familia mea are o reputație excelentă, de asemenea, milord. Nu trebuie să te îngrijorezi.

El nu-și putea imagina cât de bună era reputația lor dat fiind că ambele fete se căsătoriseră în circumstanțe scandaloase.

– Pentru binele tău, sper să ai dreptate.

– Cred că te referi la binele tău, zise ea. Dacă o să aduci și mai mult scandal în familii noastre, eu nu o să te judec.

Jeffrey încremeni. Era un lucru atât de ciudat de spus, iar sentimentul din spatele lui îi era atât de străin, încât îl făcu să se simtă inconfortabil. Toată viața fusese judecat pentru acțiunile lui. Tot ce făcea fusese analizat, inițial de tatăl lui, acum de el și, presupunea, de societate. O privi din nou, dar ochii i se duseră spre decolteu.

Jeffrey privi în jos și mai luă câteva îmbucături. Așa începuse totul. Presiunea de a fi bun, perfect, chiar și când era tânăr... asta îl făcuse să vrea ce nu era bun și perfect. După asta tânjea acum. Doar ideea de scandal, și el se gândea la pielea înmiresmată a soției lui,

la degetele lui adânc în sexul ei umed. Imagine după imagine, toate alergând în capul lui, teama că avea să-i facă rău crescând odată cu poftele carnale. Voia să dea cu pumnul în perete, să spargă o fereastră. Dar nu făcu asta. Ridică privirea și se uită la soția lui.

– Ne retragem?

Ea tresări la auzul sugestiei lui.

– Acum?

– E târziu, zise el și se ridică, oferindu-i mâna.

Ea privi către mâna lui, apoi puse ambele mâini pe masă și se ridică. Părea dezgustată. Dezgustată. Nu o putea condamna. Era un om dezgustător, nimeni nu știa asta mai bine decât el, și totuși nu avea nici o putere asupra acestui lucru. În timp ce o conducea pe drumul lung către scări și în susul lor, cu mâna ei pe brațul lui, ea cu capul plecat, el număra pașii. Ea cu siguranță înțelesese până acum cât era de depravat. Înțelegea că nu avea de ales, că trebuia să o supună la asta pentru a avea un moștenitor.

Își spuse că era un rău necesar.

În camera ei, închise ușa în spatele lor și apoi se întoarse la ea. Îi desfăcu atent colierul și îl puse deoparte. Apoi, se concentră pe nasturii rochiei ei, degetele lui mișcându-se ușor, eliberându-i din găuri. Observă că ea tremura în timp ce-i împinse rochia de pe umeri, pipăind-o. Îi era frică de el. Altfel, ce însemna acel tremur?

Își dorea din tot sufletul să fie un bărbat normal, cu pofte normale. Își dorea să-i explice că, în mintea lui, era rezonabil să aibă imagini cu ea satisfăcându-se, să și-o imagineze legată la mâini și dornică să-i permită să o posede. Rochia căzu la picioarele ei.

Jeffrey trasă cu degetul o linie de la gâtul ei, pe șira spinării și până la șolduri. Trase de șnurul corsetului și începu să-l desfacă, rând cu rând, lăsându-l să cadă când fu suficient de larg. Ea încercă să se întoarcă pentru a-l privi, dar el o ținu acolo, cu spatele la el. Trase aer în piept și împinse cămașa de pe umerii ei, urmărind mătasea alunecând pe trupul ei, căzând dincolo de șolduri și ajungând peste celelalte haine. Ea întoarse capul ușor și îl privi cu coada ochiului.

Jeffrey îi scoase agrafele din păr și eliberă șuvițele blonde. Apucă o șuviță și o duse spre fața lui, închizând ochii și sărutând-o. Împinse părul peste umerii ei și îi sărută gâtul, apoi se mută la spatele ei, lăsând o dâră de săruturi pe șira spinării ei, mângâind-o până la șolduri. O mușcă ușor de șold și îi frământă carnea.

Soția lui tremura. Se prinse cu mâna de stâlpul patului pentru a se pregăti. Mădularul lui Jeffrey era tare, plusând de dorință. Și-o imagina pe podea, înaintea șemineului, cu degetele pe sâni, iar el cu gura pe sexul ei. Strânse din ochi pentru a înăbuși asemenea imagini, incapabil să mai facă față nevoii care îi curgea prin trup. Se ridică din nou, ducându-și mâna către gâtul ei, apoi încet, dar ferm o aplecă pe pat.

– Nu, zise ea și încercă să se ridice.

Dar Jeffrey intră între picioarele ei și îi atinse sexul, vârându-și degetul în interiorul ei. Era umedă; ea icni când degetul lui o pătrunse, iar el îi simți trupul tremurând.

– Da, șopti el.

Ce monstru era, ce monstru nenorocit! O penetră încet la început, strângând din dinți în timp ce corpul ei se deschise pentru el, primindu-l, înghițindu-l. Intră adânc în profunzimile ei umede, senzația fiind cea mai dulce tortură. Voia să o străpungă, să-i simtă trupul încordându-și să îi simtă eliberarea. Se mișcă atent, cu o mână pe șoldul ei pentru a o ține aplecată în timp ce o penetra. Dar mintea lui începu să se umple de imagini cu ceea ce îi făcea, cu ceea ce voia să-i facă și simți că pierde controlul. Închise ochii, dar nevoia era mult prea puternică – un abis al dorințelor. O putea auzi suspinând, gemând, și asta îl alarmă. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi crezut că găsise plăcere în trupul lui. Dar era soția lui, o femeie tânără și inocentă, care se jucase cu focul într-un magazin de ceaiuri și care se arsese. Presupuse că suspina din cauza repulsiei. Se mișcă mai repede, mai tare, căutând cu disperare eliberarea.

Fu explozivă. Se prinse cu mâna de stâlpul patului, încercând să-și tragă suflul. Când își veni în fire, constată că ea încă era aplecată deasupra patului. Jeffrey se retrase și îi întinse cămașa. Ea o luă fără să scoată un cuvânt și o trase peste cap. Nu spuse nimic în timp ce își eliberă părul. El se temea că fusese mult prea sălbatic. I se confirmă acest lucru când ea se întoarse. Ochii ei erau plini de furie. Asta îl făcu să tresară; nu știa ce să zică, cum să-i ceară iertare. Se bătu cu un deget în degetul mare.

– Ești rănită? se forță să întrebe.

– Rănită? repetă ea, de parcă asta era evident. Nu sunt *rănită*... Doar pleacă. Te rog.

– Grace...

– Te rog să pleci acum, bine? îi zise ea cu voce joasă și rece.

El ezită înainte să iasă, făcu o pauză și privi spre ea.

– Noapte bună, Grace.

Ea nu răspunse. El ieși din cameră. Erau treizeci și doi de pași până în camera lui. Era un animal. Un animal. Opt pași până la dulap. Era nebun. Patru degete de whisky. Îl sorbi și închise ochii. Încă patru degete de whisky, pe care le bău ca pe apă, până când lichiorul începu să înece acidul din stomacul lui și putu din nou să respire.

Capitolul 9

Grace se trezi plină de frustrare fizică și emoțională, încă gândindu-se la ce se întâmplase noaptea trecută. Detesta faptul că Merryton o făcea întotdeauna să se uite în altă parte. Nu-i plăcea de ea? O găsea urâtă? O găsea revoltătoare?

Era mai rău de atât. Grace simțise că aluneca pe o pantă a plăcerilor, trupul ei dorindu-și cu disperare eliberarea. Îi plăcuse trupul lui și ceea ce îi făcuse cu mâinile și cu gura. Dar apoi el se retrăsese, ceea ce o făcuse să se simtă doar folosită.

Hattie veni la opt și jumătate să o ajute cu rochia, ținând în mână o cutie cu o fundă albă.

– Excelența Sa a zis să vă dau asta, spuse ea.

– Pentru mine? întrebă Grace nevenindu-i să creadă.

Luă cutia și trase de una din fundițe, deschizând ambalajul. Îndepărtă materialul alb care căptușea cutia și se uită la mănuși. Erau elegante, făcute din piele foarte scumpă. Grace ridică mănușile căutând un bilețel, dar nu găsi nimic.

– Nu e nici un mesaj?

– Nu, doamnă, zise Hattie, aplecându-se să vadă mănușile. Doar mi-a zis să vi le dau.

Bineînțeles că nu era nici un mesaj. Asta ar fi necesitat un efort. Grace aruncă mănușile în cutie și întoarse capul. Nu voia acest cadou.

– Să le... să le dau deoparte? întrebă Hattie nesigură.

– Da, te rog, răspunse Grace cu răceală. Într-un sertar pe undeva, să nu le văd.

Se întoarse cu spatele la mănuși și ieși din cameră.

Ca de obicei, găsi sala de mese goală, cu excepția lui Cox, care era acolo gata să servească. Cel puțin, pofta de mâncare îi revenise, așa că mâncă pe săturate.

– Să nu mă așteptați la prânz, domnule Cox, zise ea după ce termină. Am de gând să fac o plimbare foarte lungă.

Poate până în Londra sau cel puțin până la Bath. Nu era sigură cât de departe avea să ajungă, dar știa că voia să iasă din această casă întunecată și tristă.

Ziua de primăvară era frumoasă, cerul era senin, iar soarele lucea în tufișurile de trandafiri și în apa din fântâni. Gardul viu era tuns, iar trandafirii aranjați impecabil. Toți roșii. Doar roșii. De parcă avea alergie la restul florilor sau la alte culori.

Era o poartă din oțel lângă grădinile perfect aranjate, iar dincolo de asta era o cărare ce ducea până la lac. Grace trecu pe lângă mai mulți frasini înalți, mări pasul și, pe măsură ce se depărta de casă, se simțea mai energică, mai vie. Ridică fața către soare, îi simți căldura pe piele și închise ochii. Dintr-odată, auzi ceva, o tuse, pe cineva dregându-și vocea; se întoarse către pădure.

Ce era acolo, o poartă?

Da, acum o vedea mai clar. Era și un gard, observă ea, și, dacă nu se înșela, și un acoperiș dincolo de copaci. Înaintă către poartă și se zgâi în interior. Zări o grădină drăguță dincolo de poartă, o grădină cu adevărat englezească. Trandafiri și căldărușe, hortensii, bujori și nemțișor. O pisică stătea tolănită pe un ciot de copac, bucurându-se de soare și privind-o pe Grace.

Cine locuia aici? Căbănuța arăta minunat, din ce își putea da ea seama. Făcu un pas înapoi și privi în jur. Mai era un ciot lângă ceea ce părea un zid în jurul grădinii. Grace își făcu loc printre buruieni și urcă pe ciot pentru a se uita dincolo de zid. Astfel, putea vedea toată cabana. Partea din față era orientată către lac. Erau jardiniere la ferestre, pline cu flori. Două găini ciuguleau pământul într-un colț al grădinii și o dâră de fum se ridica din singurul horn. Căbănuța era chiar fermecătoare, iar Grace era încântată că descoperise ceva care o înveselea. Dintr-odată, apăru o femeie de undeva din colțul cabanei, cărând un coș cu flori. Suspinând alarmată, Grace se lăsă în jos, speriată că fusese prinsă spionând. Se chirci, ascultând.

– Poți intra, dar mai bine vino prin față. Poarta aceea a fost năpădită de buruieni.

Grace își ținea răsuflarea.

– Da, tu, draga mea, de dincolo de zid, zise femeia, capul ei cenușiu apărând deodată deasupra lui Grace. Oh, Doamne, ar cam trebui să tai buruienile, nu? E destul de dezordine. Haide încoace, și o să fac niște ceai.

Grace se ridică încet, cu obrajii roșii din cauza rușinii.

– Îmi cer scuze, zise ea spășită. Treceam pe aici, și eu... păi, cred că ați ghicit. M-am urcat pe ciot ca să mă uit la casă. Și sunt bucuroasă că am făcut asta. Totul e așa fermecător aici.

Femeia îi zâmbi.

– Mulțumesc.

– Dar nu aș vrea să deranjez, adăugă Grace și sări de pe ciot. Îmi cer scuze.

– Să deranjezi! strigă femeia. Dar eu aș fi încântată! Intră, Lady Merryton.

Grace icni.

– De unde știi cum mă cheamă?

Femeia chicoti.

– Îndrăznesc să spun că toată lumea de aici știe cine ești, milady. Eu sunt Molly Madigan. Haide prin față! zise și dispăru.

Privind o dată în spate, spre reședința Blackwood, Grace fu convinsă să intre. Se grăbi să ajungă în fața cabanei. Molly Madigan o aștepta cu poarta deschisă.

– Mulțumesc, zise Grace și intră.

Molly era cu un cap mai mică decât Grace și purta un șorț murdar la brâu, un șal tricotat pe umeri și o pălărie cu borul lat pe cap. Luă coșul de flori și înaintă spre intrarea de la cabană.

– E o zi frumoasă pentru o plimbare, zise ea veselă și fugări mâța când aceasta se încolăci între picioarele ei.

Grace porni către ușă și aruncă un ochi înăuntru când pisica trecu pe lângă ea în drumul ei spre ieșire, cu coada ridicată. Văzu o canapea din lemn, cu două scaune tip balansoar, acoperite cu pernuțe. Pe o masă era o singură lampă cu ulei și sub masă se vedea un coș cu materiale și instrumente pentru cusut și tricotat, care părea plin până la refuz.

– Nu trebuie să fii timidă. Intră! îi zise Molly lui Grace.

Grace privi în direcția vocii. Molly Madigan era în camera următoare, ținând în mâni o tavă cu două căni.

– O să aduc ceainicul. Cred că apa încă e caldă.

Așeză tava pe o masă mică lângă fereastră și dispăru. Grace își scoase boneta în grabă și se așeză voioasă pe unul din scaune, încrucișându-și mâinile în poală. Pe peretele opus ferestrei erau trei desene înrămate cu doi băieți zâmbind în mod clar, erau frați și o fată

mai mică între ei. Toți copiii păreau să aibă mai puțin de zece ani. Molly Madigan se întoarse cu ceainicul.

– Iată, zise ea și turnă apă, apoi puse deoparte ceainicul.

Avea o înfățișare atât de plăcută, remarcă Grace.

– Mulțumesc, doamnă Madigan.

– Nu, nu doamnă. Ar trebui să-mi spui Molly. Toată lumea îmi zice așa, zise ea oferindu-i un cub de zahăr lui Grace. Cum ți se pare reședința Blackwood?

– Grandioasă, zise ea atentă.

Molly râse.

– Da, este, într-adevăr. Întotdeauna pare un pic cam singuratică aici la capăt de Somerset. Iar interiorul acelei case grandioase, oh, Doamne! Te poți pierde cu zilele acolo.

– Da, zise Grace, care chiar făcuse asta, hoinărind vreo trei zile prin încăperile acelea.

Ascunse ce simțea în această privință sorbind o gură de ceai. Pisica sări pe masă și se așeză în fața ei, cu ochii galbeni zgâindu-se la ea. Grace o mângâie absentă. Privirea lui Molly, observă ea, era ațintită asupra ei.

– Aceia sunt copiii tăi? întrebă Grace, făcând un semn către schițele de pe perete.

Molly privi în direcția indicată de Grace.

– Poți spune și așa. Am fost guvernanta lor. Acela este Excelența Sa pe când era copil, zise ea, arătând cu degetul către copilul din dreapta. Și sora lui, Lady Sylvia.

– Lord Merryton? întrebă Grace surprinsă.

În poză era un băiețel fericit, nu întunecat și lipsit de umor, cum era el acum. Molly râse din nou.

– Talentul meu artistic nu e chiar dezvoltat.

– Tu i-ai desenat? Dar aici el... zâmbește.

Grace putea să vadă asemănarea acum, în special când se uita la ochi.

– Ah, da, zise Molly. Îi este greu să zâmbească, nu-i așa?

Grace o privi curioasă pe Molly.

– Îl cunoști de mult timp, nu-i așa?

– De când avea șase ani, răspunse Molly. E un om bun, adăugă ea, de parcă ar fi citit întrebarea nespusă a lui Grace. Mi-a dat această cabană pentru că știe cât îmi place să grădinăresc. Tu grădinărești?

– Nu, am locuit doar la oraş, iar acolo erau mereu grădinari.

Ea îi zâmbi.

– Pot să te învăţ, îi propuse Molly veselă. O să vezi că nu e nimic mai satisfăcător ca atunci când îţi murdăreşti mâinile ca să dai viaţă la ceva.

Dintre toate lucrurile pe care Grace şi le imaginase pentru ea, grădinăritul nu era unul dintre ele. Se imaginase drept o femeie respectată în înalta societate, găzduind balurile care contau pentru nenumăratele debutante tinere. În Londra, ea şi Honor abia dacă petrecuseră o seară acasă; întotdeauna erau în lume. Aveau mulţi peţitori şi nu se lăsaseră curtate pentru a nu primi oferte de căsătorie. Se bucuraseră de privilegiul şi de libertatea lor. Acum, îşi dădea seama că ele crezuseră cu adevărat că puteau face tot ce le trecea prin cap. Acea viaţă părea atât de departe acum, şi înţelese din nou cât de naivă fusese. Grace privi pe fereastră şi încercă să-şi imagineze anii care aveau să se scurgă în faţa ei, umpluţi cu nimic altceva în afară de grădinărit. Cultivând trandafiri, bineînţeles. Trandafiri roşii. Merryton nu avea să-i permită alte flori, nu? Se întreba dacă era nevoie de vreun talent special pentru a grădinări cum trebuie – ea nu-şi găsise vreun talent până acum. Singurul lucru la care se pricepuse fusese să atragă parteneri de dans. Molly se aplecă dintr-odată, ochii ei albaştri strălucind.

– S-a întâmplat ceva, doamnă?

– Poftim?

– Păreţi, păi... poate că doar mi se pare, dar arătaţi cam tristă.

– Da? zise Grace.

– Poate un pic obosită.

Grace aproape că râse când auzi asta.

– Sunt *foarte* obosită, zise ea, scuturând din cap. Am descoperit că treaba asta cu căsnicia e destul de confuză.

– Oh, draga mea, zise Molly cu compasiune. Începutul *oricărei* căsnicii este dificil.

Grace abia dacă se abţinu să nu îşi dea ochii peste cap. Domnişoara Madigan nu avea nici cea mai vagă idee.

– În unele cazuri, mai mult decât în altele, cred, zise Grace.

– Fii puternică, draga mea. Devine mai uşor în timp, zise Molly, punând mâna pe braţul lui Grace şi strângând-o cu compasiune.

Atingerea ei era primul gest de bunătate pe care Grace avusese parte după acea noapte teribilă, și se prăbuși în sinea ei, copleșită de recunoștință.

Nici nu conștientizase că alunecase pe scaun până în momentul când ajunsese cu capul pe masa lui Molly Madigan.

– E *teribil*, zise ea.

– Oh, draga mea! repetă Molly, alarmată. Se foi pe scaun și o mângâie pe cap. Sigur nu e chiar atât de rău.

– E mai rău! insistă Grace. Nu-i pasă de mine deloc. Crede că-s urâtă...

– Nu, asta e imposibil. Cum ar putea să creadă asta? Ești frumoasă!

– Nu, nu sunt. Nici măcar nu se *uită* la mine...

– Pentru că e timid, zise Molly mângâindu-i părul. Este foarte reticent!

– Timid! pufni Grace.

– Îngrozitor de timid, zise Molly cu glas liniștitor. Când era mic, abia dacă se putea uita în ochii tatălui său, care era un om foarte impozant, cu o voce gravă, un om care cerea perfecțiune. Sărmanul băiat nu știa niciodată ce să spună, iar tatăl lui urla la el să vorbească, ceea ce îl făcea mai agitat – atât de neliniștit, încât se bâlbâia.

Asta nu suna deloc ca bărbatul cu care se căsătorise. Grace înălță capul și o privi pe Molly cu scepticism.

– Merryton?

– Da, Merryton, zise ea, încuviințând din cap cu fermitate. Are o inimă bună, dar nu este e în largul lui cu oamenii. Dacă aș fi în locul tău, i-aș spune ce simt. O să facă tot ce poate ca să îndrepte lucrurile.

Grace scutură din cap.

– Nu pot, zise ea.

Ce să-i spună? Că nu-i plăceau deloc relația lor conjugală? Că totul i se părea un chin?

– Trebuie să încerci, draga mea. Te asigur că o să facă tot ce poate să îndrepte lucrurile cu tine. Dar nu te poți aștepta să ghicească ce ai nevoie, nu?

– Nu înțelegi, zise Grace posomorâtă. Am încercat. I-am zis că aș vrea să ies în lume, să am ceva cu care să îmi ocup timpul, și mi-a zis să fac ce vreau.

– Atunci, vezi? zise Molly încântată.

– Dar cum aș putea să am parte de asta fără a fi prezentată cum se cuvine? Nu am cunoștințe aici, și el m-a lăsat de capul meu.

– Atunci, poate trebuie să aranjezi să ai parte de prezentarea pe care o dorești, zise ea veselă. Spune-i că ai vrea să inviți câțiva nobili locali. Cox o să aranjeze tot pentru tine, reședința Blackwood a fost locul multor reuniuni, mai ales când Lady Sylvia era aici. Acum, din păcate, ea trăiește departe, în nord, și nu vine atât de des pe cât ar vrea Excelența Sa.

– De ce nu? întrebă curioasă.

– Oh, păi, are doi copii mici, și e prea mare distanța pentru a călători. Dar când e ea aici, casa e foarte animată. Acum, după ce îți termini ceaiul, poți să te întorci acasă și să vorbești cu domnul Cox. Sunt sigură că o să-ți găsești drumul, Lady Merryton. Și, după ce l-ai găsit, să mai vii la mine și să-mi spui cum a fost.

Grace zâmbi. Se simțea mult mai bine.

– Merryton o să se supere că am fost la tine?

– Nu, dimpotrivă! El vine des la ceai. Oh, draga mea, pari șocată. Să știi că Excelenței Sale îi place simplitatea cabanei mele. Nu aș fi surprinsă dacă ar apărea aici, zise ea râzând. Îți poți imagina ce încântat ar fi să te vadă aici?

– Nu, nu-mi pot imagina, zise Molly sec.

– O să se schimbe asta, replică Molly, încrezătoare, strângând-o prietenește de braț. Când o să-l cunoști așa cum îl știu eu, o să-l înțelegi.

Grace se îndoia de asta, și totuși ceva din ce Molly îi spusese avea sens. Se întreba dacă exista vreun mod prin care să ajungă la acel băiat timid, îngropat în acel om distant. O lăsă pe Molly cu munca ei și își continuă plimbarea, urmând drumul către lac și de acolo către pădure.

Erau câteva dependințe printre copaci, și Grace hoinări până acolo pentru a vedea despre ce era vorba. Fu încântată să descopere că erau cotețe. Erau opt căței, toți pe un teren împrejmuit, dând din coadă în preajma a trei bărbați care vorbeau. Unul dintre ei ținea o pușcă. Când o văzu pe Grace, înaintă către ea.

– Milady, zise el, scoțându-și pălăria. S-a întâmplat ceva?

– Nu, deloc. Fac o plimbare, spuse ea zâmbind.

– Domnul Drake, responsabilul cu vânatul, la dispoziția dumneavoastră.

– Îmi pare bine să vă cunosc. Ce câini frumoşi! zise ea, aplecându-se să îi vadă.

Observă un căţeluş în coteţ. Avea lăbuţele pătate şi chelălăia să fie lăsat afară.

– Vânaţi astăzi?

– Nu, doamnă. Îi antrenăm, zise el şi şuieră.

Unul din ceilalţi bărbaţi trimise câinii către poarta care dădea în câmpuri.

Grace râse de exuberanţa lor. Mame ei avusese întotdeauna unul sau doi câini prin preajmă, aşa că ei îi plăceau. Căţelușul, observă ea, încerca să sape pentru a merge cu restul câinilor.

– Cred că l-aţi uitat pe acesta.

Drake privi peste umăr, către căţeluş.

– Nu, doamnă. El nu merge.

– De ce nu?

Drake clătină din cap şi aşeză puşca pe umăr.

– Căţelușului îi e frică de arme. Mă tem că nu o să fie cine ştie ce vânător.

Grace se uită spre căţelușul care acum se întindea la poartă, plângând.

– Atunci, ce va face?

– Ce va face? Îmi cer iertare, doamnă, dar căţelul nu e de folos la reşedinţa Blackwood.

O privi atât de neliniştit, încât Grace înţelese imediat despre ce vorbea. Voiau să omoare căţelul, să scape de el. Inima îi tresăltă, şi îl privi pe micuţul cu o ureche roşie şi cu multe pete roşii pe o parte.

– Pot să-l văd?

– Vreţi să-l *vedeţi?*

– Da, vreau să-l văd.

Domnul Drake părea nesigur, dar Grace deja pornise în acea direcţie, gândindu-se că poate avea să îşi găsească locul la reşedinţa Blackwood – avea să grădinărească împreună cu plăcuta Molly Madigan şi urma să aibă grijă de căţelușul care se temea de arme.

Când căţelul scutură din coadă în timp ce ea se apropia, ziua păru dintr-odată mai luminoasă pentru Grace.

– Bună ziua, drăguţule, zise ea, aplecându-se la poarta ţarcului şi vârându-şi degetele prin sârmă ca el să i le lingă. Suntem norocoşi că ne-am găsit unul pe celălalt, nu?

Capitolul 10

Jeffrey se simțea din nou înghițit de tentaculele remușcărilor, le simțea în jurul venelor și strângându-i inima, cauzându-i durere. Evenimentele din noaptea trecută îi bântuiseră mintea toată ziua, la fel ca privirea plină de ură a lui Grace. Și totuși, nu se putea abține să nu aibă gânduri perverse cu soția lui. Nu o putea judeca pentru dezgustul ei față de el. O aplecase pe pat ca pe o curvă. Încercase să păstreze distanța, își dorise cu disperare să fie gentil, dar, ca de obicei, demonii lui îl copleșiseră. Jeffrey răsuflă greoi – trupul îi ardea din cauza regretului și a dezgustului. Cât de mult își dorea să nu fie animalul care locuia în el. Voia să fie bărbatul pe care tatăl lui îl crescuse, bărbatul la care se aștepta toată lumea. Nu voia ca soția lui să se teamă de el. Da, își dorea drepturile conjugale, avea nevoie de ele, fiecare bărbat are nevoie de ele, dar nu voia să-i facă rău. Era bărbat, un bărbat puternic... Și totuși, nu suficient de puternic încât să se lupte cu dorințele nefirești din interior. Își dorea copii, dar nu voia să poarte cineva povara pe care o dusese el toată viața.

Această căsătorie îi mânjise fiecare aspect al vieții. Înainte de acea noapte din Bath, fusese destul de mulțumit de zilele lui atent rânduite. Acum, mintea îi era plină cu imagini dezmățate și număra disperat, având nevoie de confortul pe care i-l oferea cifra opt. Pierdea controlul pentru care muncise atât de mult.

Auzi gălăgie afară și se uită la ceasul de pe birou. Era trei fără un sfert. Era prea târziu pentru prânz, prea devreme pentru ceai. Jeffrey verifică aranjamentul de pe birou – călimara, sugativa, hârtia și sigiliul Merryton, toate erau la o distanță egală. Totul era în echilibru, ceea ce-i permise să iasă din birou înainte de momentul stabilit.

Era o nebunie.

Ieși din birou și porni pe hol către locul din care veneau sunetele; era din ce în ce mai mare gălăgie, totul culminând cu zgomotul unor pahare sparte. Auzi vocea alarmată a domnului Cox și, când intră

în foaier, înțelese de ce. Un cățeluș spaniel sărea dintr-o parte în alta, cu doi trandafiri în gură. Aparent, se lovise de măsuță și făcuse vaza să cadă, iar aceasta se spărsese. Cox părea gata să leșine, dar soția lui râdea.

– Îmi pare rău, domnule Cox. E prost crescut!

De parcă înțelese, câinele se duse către măsuță și ridică un picioruș.

– Nu! strigă Grace și îl fugări înainte ca el să-și facă nevoile acolo.

Jeffrey înghiți în sec, simțindu-și pulsul crescut.

– Milord, îmi cer iertare!

Jeffrey nu-l văzuse pe domnul Drake stând la ușă.

– Drake, tu i-ai dat acest câine lui Lady Merryton?

– *Nu!* zise veselă soția lui. În ciuda eforturilor domnului Drake de a mă împiedica, eu l-am furat. Ea luă cățelul în brațe, iar acesta îi linse fața. Nu aveam să-i permit domnului Drake să-i vină de hac. Asta era clar. Nu-i așa? zise ea uitându-se la câine.

Cățelușul se mișcă până se eliberă din brațele ei și sări, alunecând pe pardoseală înainte de a prinde viteză, apoi sări către locul unde stătea Jeffrey, mișcând furios din coadă și mirosindu-i pantofii.

– Să-i vină de hac? repetă Jeffrey când câinele apucă de pantalonii lui și începu să tragă.

Haosul din foaier – cioburile pe care servitorul se grăbea să le strângă, asimetria florilor, câinele alergând – îl făcea să se simtă prins ca în menghină. Își împreună mâinile la spate și încercă să miște piciorul pentru a scăpa de câine.

– Câinele nu suportă puștile, zise Drake, cu părere de rău. Se teme și de umbra lui.

– Nu vreau să mai aud vreun cuvânt, domnule Drake, zise soția lui ferm. Am luat câinele în grija mea și intenționez să-l păstrez.

Dintr-odată, își scoase jacheta, înaintă și prinse mâneca de zgarda cățelului. Se ridică, ținând cealaltă mânecă a jachetei în mână, făcând un soi de lesă. Se forță să-i zâmbească lui Jeffrey.

– E păcat să scapi de unul dintre darurile lui Dumnezeu doar pentru că nu e perfect, nu-i așa? Nici eu nu sunt perfectă.

– Doamnă...

– Ai spus că pot să fac ce vreau ca să-mi ocup timpul, zise ea. Păi, mi-am găsit ceva de făcut. Acum, îmi cer scuze, domnilor, eu și câinele trebuie să inspectăm noua lui casă.

Le zâmbi călduros bărbaților adunați în foaier – un zâmbet fermecător plin de fericire și de frumusețe. Râse cu încântare când cățelușul începu să mârâie și să tragă de tivul rochiei ei, și, pentru numele lui Dumnezeu, Jeffrey nu se putea îndura să-i șteargă acel zâmbet de pe chip. Nu că soția lui ar fi avut vreo intenție să-i permită asta, căci o luă în sus pe scări cu tot cu cățel. Jeffrey îl privi pe domnul Drake.

– E în regulă, zise el. Să aduci o lesă cum trebuie.

– Bine, milord, spuse Drake și ieși repede.

Domnul Cox înlemnise în mijlocul foaierului, privindu-l pe Jeffrey.

– O să permit asta pentru o vreme, îl asigură repede Jeffrey. Până se va obișnui aici.

– Bine, milord, zise domnul Cox și tresări când un lătrat ajunse la ei.

Jeffrey se întoarse și porni către sanctuarul lui, încercând să nu se gândească la un câine alergând nesupravegheat prin casa lui.

Dar în acea după-amiază auzi încercarea ei blestemată de a cânta la pian, însoțită de lătratul câinelui. Putea auzi râsetele soției lui plutind pe hol până la el. Închise ochii. Opt.

Jeffrey se așteptase ca animăluțul să fie pe undeva legat în când coborî la masă, dar, slavă Domnului, câinele nu era nicăieri. Soția lui era însă acolo, la fereastră, strălucind de încântare și, credea el, de triumf. Nu era nici urmă de câine, dar erau flori pe masă, pe dulapuri și, cel mai deranjant, într-o vază din mijlocul mesei. Simțurile lui erau asaltate de o avalanșă de culori și varietate.

– Sper că nu te deranjează, zise ea spășită. Sera este plină de aceste flori frumoase de primăvară, și m-am gândit că ar fi îngrozitor să le ignorăm. Nu le-am pus în foaier, adăugă ea repede, presupunând, incorect, că foaierul era problema. Știu că acolo îți plac trandafirii. Ea privi prin cameră. Nu-i așa că sunt *frumoase?* Nu am văzut atâtea flori frumoase la un loc.

Doamne, Dumnezeule, *ea* era frumoasă. Pielea ei fină și părul bălai păreau a străluci în lumina joasă a sfeșnicului. Se gândea să o posede acum, să o pună în poala lui și să o învețe să-l călărească...

– Ești de acord? întrebă ea.

El credea că era o nebunie. Nu putea gândi în haosul acela de flori și culori și simțea că începea să transpire.

– Eu ador primăvara, zise ea. E începutul atâtor lucruri. Plus sezonul, bineînțeles. Și petrecerile din grădină. Îl privi de parcă îi aștepta confirmarea.

– Unde e câinele?

– Oh, domnul Drake mi-a recomandat un culcuș portabil pentru el. L-am pus la bucătării, aproape de șemineu. A mâncat un bol de lapte, bucătarul i-a dat un os și acum e foarte mulțumit.

Cel puțin cineva în casa asta era mulțumit. Jeffrey simțea că inima stătea să-i sară din piept de la atâtea gânduri amestecate cu atâtea flori. Răsuflă ușurat când domnul Cox apăru pentru a servi masa. Dar soția lui, cauza acestui haos, se uită la el și la Cox.

– Nu bem niște vin înainte, pentru a ne ajuta cu digestia?

Singurul lucru care avea să-i ajute pe Jeffrey și digestia lui era să plece din acea cameră cât mai repede. Dar făcu un semn către paharele de vin, apoi către Cox, și gesticulă și către vaza din mijlocul mesei. Cox se mișcă imediat, luând-o. Soția lui îl privi pe Cox cu gura căscată, urmărindu-l cum strânge toate florile de pe masă, scoțându-le din cameră. Rămăsese o vază pe dulap și alta pe bufetul din apropierea ferestrei.

– Unde s-a dus? întrebă ea în timp ce ușa se închise. De ce a luat florile?

– Te rog să iei loc, îi zise Jeffrey, iar Ewan se mișcă pentru a-i trage scaunul.

Ea îl privi pe Jeffrey șocată și se așeză fără tragere de inimă.

– Nu înțeleg aversiunea ta față de flori!

– Nu am o aversiune față de flori. Uită-te în jur, încă sunt multe flori în cameră.

Ea nu părea mulțumită. Jeffrey observă perlele împletite în părul ei. Încercă să nu se gândească la noaptea trecută, dar imaginile îi veniră în minte. Înghiți în sec. Cox reapăru, cărând bolul cu supă. În timp ce puse în castroane, soția lui se îndreptă dintr-odată și suspină înainte de a vorbi.

– Apropo, Excelență, ți-am urmat sfatul.

– Sfatul?

– Eu și câinele am făcut o plimbare lungă astăzi, până la casa vicarului. M-am gândit că e bine să merg și să întreb unde aș putea să-mi

încep munca de caritate. Ca să-mi fac penitența, zise ea, accentuând ultimul cuvânt.

Jeffrey aproape că uitase că-i spusese asta.

– Dar vicarul e plecat acum. Mama lui e bolnavă, și nu se știe când se întoarce.

Ah, da, Jeffrey uitase și asta în haosul săptămânii trecute.

– Dar m-am gândit la o alternativă. M-am gândit că poate ai putea să-mi faci cunoștință cu câțiva dintre arendașii tăi.

Îl prinsese descoperit, și știa asta foarte bine. Putea să vadă asta în surâsul din colțul gurii.

– Domnul Cox m-a informat că intenționezi să te vezi cu câțiva mâine, zise ea calm. E perfect, nu-i așa? continuă, aruncându-i un zâmbet care îi făcu pulsul să se înteţească.

Drăcia naibii!

– Aceste nu sunt întâlniri sociale, zise el scurt. Am afaceri de care trebuie să mă ocup și intenționez să călăresc...

– Splendid! interveni ea. Mă pricep la călărit. Nu te voi încurca. Vreau doar să-i cunosc pe arendașii tăi ca să-mi încep munca de caritate. Sincer.

Jeffrey abia dacă își putu menține expresia și se prinse cu mâna de brațul scaunului.

– Și câinele? întrebă el sec.

– Ar trebui să vină și el!

– Nu.

– Bine. O să găsesc pe cineva care să se ocupe de el. La ce oră să fiu gata? întrebă ea, zâmbind triumfător.

Era încolțit, iar ea știa asta. Refuzând-o, ar stârni un război în care flori de toate culorile și dimensiunile i-ar invada locuința, iar casa lui avea să fie plină de căței neascultători.

– La nouă, zise el. Să nu întârzii. Nu te aștept.

Ea râse de parcă el voise să fie amuzant.

– Cumva, ghicisem asta, milord. Oh, și aș vrea să fac câteva schimbări prin camera de muzică. Sper că nu te deranjează. Și vreau pe cineva care să îmi dea lecții. Cântatul meu are nevoie îmbunătățiri. Îmi doresc să fi fost mai atentă când eram mică, dar erau atâtea distrageri, spuse ea, ridicând din umeri. Nu e timp mai bun ca prezentul, nu-i așa?

Continuă să pălăvrăgească pe tot parcursul mesei, povestind despre muzică, despre câini, ultimul subiect fiind destul de menționat, la fel ca și nevoia de a găsi un nume pentru câine. Jeffrey abia dacă o auzi – se uita la forma gurii ei. La pieptul ei, la carnea care îi ieșea din corsaj. Soția lui nu se grăbi să termine ultimul fel, lungindu-se intenționat, presupunea el, știind că el aștepta. Dar, când ea puse furculița jos, el așeză șervetul pe masă.

– Te rog să mă scuzi.

– Nici o problemă, zise ea și îi zâmbi într-un fel în care îi făcu sângele să clocotească.

Jeffrey urcă direct în biroul lui, închise ușa și apoi scoase furios gulerul, simțind nevoia de aer. Nu se mai simțise așa deznădăjduit din acea seară în Bath. Erau câini, și muzică, și vorbărie. Multă vorbărie! Iar el era incapabil să se gândească la altceva decât la cum avea să o străpungă, să-i dezmierde sexul cu gura, să-și pună mădularul între sânii ei...

Jeffrey numără, împărți, înmulți, adună și numără din nou pentru a-și potoli gândurile, pentru a reveni pe un tărâm familiar. Trecuse atât timp de când nu mai fusese așa de chinuit de problema lui că se trezi întrebându-se ce naiba era și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, avea legătură cu cifra opt. Suspecta că boala lui, oricare ar fi fost, fusese și boala tatălui său – contele era hotărât să aibă ordine exemplară în viață și ceruse același lucru și de la copii. Trebuiau să comporte exemplar, și, când nu făceau asta, îi suportau mânia. Tatăl său fusese în mod deosebit exigent cu Jeffrey, primul lui născut și moștenitorul său. Jeffrey își aducea aminte cu ușurință de mai multe incidente pentru care primise o pedeapsă foarte severă. Odată, când avea opt ani, Jeffrey nu-l salutase cum trebuia pe un domn mai în vârstă care venise la tatăl său. Acesta îl pusese să stea în centrul foaierului atât de mult, că Jeffrey văzuse soarele apunând. Avea genunchii umflați și era copleșit de disperare și flămând, dar tatăl său nu-i permisese să plece până când Jeffrey nu ajunsese la un standard al salutului impus de tatăl lui. John și Sylvia suferiseră și ei din cauza pedepselor dure ale tatălui, dar nu ca Jeffrey.

Încercase să-și protejeze frații mai tineri cât de bine putuse, asumându-și vina pentru lucruri de care nu era responsabil, ca ei să fie feriți de furia tatălui. Însă, în ciuda modului dur în care fusese crescut și a ciudățeniilor tatălui său, mai târziu, ajuns adult și după

moartea tatălui, Jeffrey începuse să observe semnele propriei decăderi morale, ale depravării care se culcușise în el. Nu era nimic – dar *nimic* – de făcut, oricât încerca. Opt era singura eliberare. Undeva, cândva, opt devenise colacului lui de salvare. Din fericire, el nu era în mod normal atât de înnebunit cum fusese în ultimele două săptămâni. Învățase să trăiască cu boala lui și, dacă urma pași specifici în fiecare zi, dacă trăia simplu, era mulțumit. Nu fericit, dar mulțumit. Jeffrey pierduse noțiunea timpului; nu mai știa de când era în birou, dar, când ieși, Cox își făcea deja turele, închizând lămpile. Merse pe întuneric, cu pași atenți. Nu avea intenția să meargă în camerele soției lui, convins că trebuia să stea departe de ea dacă voia să aibă vreo șansă să alunge acele imagini. În timp ce se dezbrăcă însă, trupul îi era transpirat de la efortul de a potoli imaginile. Era consumat de gândurile vii și imorale. Nu voia să meargă la ea, nu voia – dar nu era nimic care să-l împiedice. Nici legea, nici virtutea nu-l puteau ține departe de soția lui. Jeffrey se îmbrăcă de noapte și, fără să-și dea seama, ieși pe hol. Bătu o dată la ușă, apoi o deschise.

Ea stătea la masa de scris, tocul plimbându-se furios pe foaie. Scăpă tocul din mână când îl văzu și se ridică grăbită. Jeffrey văzu ceva pe chipul ei – teamă? Da, teamă, pentru că făcu un pas înapoi în timp ce el înainta. Asta îl duru teribil. Dar era mult prea târziu pentru amândoi – se pierduse prea mult în gândurile lui murdare, și eliberarea putea să vină numai de la trup. Înaintă. Ajuns lângă ea, o prinse de mijloc și o sărută cu foame. Îi era rușine, atât de rușine, dar ignoră țipătul ei scurt ieșit din gât. Îi ghidă mâna către mădularul lui și îi puse degetele pe acesta.

Ea nu se feri, nici nu țipă, așa cum se așteptase. Dar îl tortura cu inocența ei. Mâna ei începu să se miște pe mădularul lui, degetele alunecându-i în sus și în jos, iar degetul mare jucându-se cu vârful. Senzația era insuportabilă; dintr-odată, o prinse cu o mână de talie și o ridică, ducând-o către pat. Era complet îmbrăcată – nu mai era timp să o dezbrace.

Jeffrey bâjbâi după tivul rochiei, trase de material, apoi își vârî mâna la spatele ei și o ținu pentru a o poseda, intenționând să o întoarcă cu spatele la el ca ea să nu fie nevoită să-l vadă răvășind-o.

– Nu! strigă ea și-l prinse de umeri, unghiile intrându-i în carne.

– E dreptul meu...

– Jeffrey! strigă ea, făcându-l să tresară fiindcă-i folosise numele mic. Mă consideri atât de urâtă?

Asta îl lăsă mut. Era frumoasă.

– Îţi provoc scârbă? ţipă ea, împingându-l.

– Nu!

– Dar mă pui să mă întorc. De ce nu te uiţi la mine?

Nu ştia ce să-i spună, cum să-i explice gândurile nebuneşti din capul lui. Dintr-odată, ea îi cuprinse faţa între palme, privind în ochii lui.

– Uită-te la mine. Numără până la opt dacă trebuie, dar uită-te la faţa mea.

Lui îi îngheţă respiraţia în piept – nici să fi vrut nu ar fi putut să-l uimească mai mult. Cum de ştia, cum de-i ghicise slăbiciunea?

– Spune-mi numele, te rog. *Uită-te* la mine. Sunt soţia ta.

Sângele îl ardea, urlând prin el, ducându-l departe.

– Te rog, nu mă alunga de parcă sunt respingătoare, o sarcină care trebuie făcută şi atât. Ea se ridică şi îl sărută uşor pe buze. Era un sărut timid, dar era cel mai puternic lucru pe care-l simţise el în viaţa lui. Numele meu este Grace.

– Grace, şopti el, apoi îşi încolăci mâinile în jurul ei şi o sărută.

Ea nu avea de unde să ştie cât de greu îi fusese să se abţină, că sărutările ei dulci nu-i domoleau poftele, ci i le aţâţau. Ea nu avea cum să înţeleagă că, dacă îi rostea numele, dacă permitea acelei şoapte să-i intre în inimă, nu avea cum să o mai lase, avea să devină obsedat de ea, indiferent de cât de mult avea ea să-l urască. Dar, din nou, era prea târziu.

– Grace, zise el şi o întinse pe spate, apoi îi scoase pantofii, unul câte unul. Grace, spuse el din nou şi se aplecă după tivul rochiei. Grace, bâigui el în timp ce ridica rochia.

Era expusă acum, la fel ca-n imaginile din mintea lui. Umedă, ademenindu-l. Se aplecă peste ea şi îi sărută adâncitura de la baza gâtului, apoi pieptul, coapsa goală. Îi spusese numele, îi sărutase carnea.

Mirosul ei îl incita. Se lăsă mai jos, cu trupul plin de dorinţă. Îi depărtă picioarele şi o atinse cu limba. Grace se foi şi suspină. Nu avea să se oprească, şi o prinse de şolduri şi începu să o lingă. Grace îndoi un genunchi. El o supse, aţâţând-o cu buzele şi cu dinţii, făcând-o să geamă. Îşi vârî din nou limba, făcând cercuri, apoi sugând din nou.

Grace, soția lui, țipă. Se arcui în timp ce trupul ei se lăsa pradă plăcerii, apăsându-se pe el, căutând mai mult. Jeffrey se ridică. Îi săltă picioarele, i le puse în jurul taliei lui și apoi își ghidă mădularul în ea. La început, o alintă, dar depravarea din el era prea puternică, așa că începu să împungă într-un ritm infernal. Se uită la fața ei frumoasă, fără a-și lua ochii de la ea. Își descătușase furia dorinței asupra ei, în căutarea eliberării. Crezând că nu mai putea să suporte, ea închise ochii și gemu din nou, arcuindu-și spatele, strângând picioarele în jurul lui și făcându-l să explodeze.

– *Grace,* zise el răgușit, prăbușindu-se peste ea, extenuat.

Capitolul 11

Pentru prima dată după mult timp, Grace se trezi simțindu-se revigorată și fericită. Zâmbi în timp ce întinse brațele deasupra capului și apoi, dintr-odată, își aminti de ce se simțea atât de bine – fiori de plăcere o cuprinseră, făcându-i inima să tresalte, în timp ce-și aminti ce-i făcuse Merryton cu gura. Grace se simțise aproape de extaz noaptea trecută, fiind atât de complet inițiată în căsătoria ei – nu mai simțise vreodată asemenea plăcere, nici nu-și imaginase posibilitatea acesteia.

Voia mai mult. Voia să știe toate lucrurile pe care soțul ei i le putea face pentru a se simți așa din nou. Un zgomot din garderobă o făcu să lase brațele în jos. Făcu o pauză, ascultând, apoi zâmbi cu încântare.

– Vino aici, bestie mică, strigă ea, iar în următorul moment câinele ieși din garderobă, trăgând unul dintre papucii ei cu el.

– Nu, stai locului! strigă Hattie, alergând în spatele lui.

Dar câinele crezu că Hattie intenționa să se joace și scheună de încântare în timp ce ea încerca să elibereze papucul.

– Milady, o să-l strice!

– Nu-mi pasă, zise Grace veselă și se aplecă la marginea patului, fluierând către el.

Din fericire, cățelul era ușor de distras și veni repede la Grace, să se joace cu mâna care atârna lângă pat, ceea ce-i oferi timp lui Hattie ca să ia papucul.

– Ar trebui să fie în țarcul lui, milady, zise Hattie. Bucătarul a zis că făcea o așa gălăgie, încât m-a rugat să-l aduc sus.

– Sunt încântată că ți-a zis asta, spuse Grace și săltă cățelul, așezându-l pe pat și cufundându-și fața în blănița animalului. O să am nevoie de hainele de călărie astăzi, adăugă ea.

O oră mai târziu, Grace mergea cu pași repezi pe scara mare, părul împletit ajungându-i până la șolduri. Își ținea boneta în mână,

iar câinele ei foarte rău – conform lui Hattie, cel puțin, dat fiind că acesta reușise să roadă una dintre cămășile lui Grace când Hattie se întorsese cu spatele doar pentru câteva clipe – o urma în lesa pe care domnul Drake i-o dăduse.

Grace își imagina că Merryton avea să o aștepte. Credea că bariera dintre ei fusese străpunsă și că de astăzi avea să înceapă o nouă etapă în viața lor în calitate de soț și soție. Însă Grace întotdeauna suferise de o abundență de speranță și de prea multe așteptări. Îi zâmbi lui Cox, care se chinuia a se preface că nu-l observa pe câine mestecându-i pantoful.

– Unde aș putea să-l găsesc pe soțul meu?

– În momentul de față, e în biroul lui și a cerut să nu fie deranjat.

– Oh, zise Grace, ușor dezamăgită.

Poate că se referea să nu fie deranjat de alții. Da, cu siguranță, asta era – după noaptea trecută, nu avea cum să se supere dacă ea avea să-și vâre capul în biroul lui să vadă ce făcea, nu?

Ea se întoarse și ieși pe coridor.

– Doamnă? îl auzi pe Cox în urma ei, dar își continuă drumul, prefăcându-se că nu îl auzise, făcând o pauză scurtă pentru a-l dojeni pe câine, care zgâria covorul.

În fața ușii închise de la biroul lui Jeffrey se opri, gândindu-se ce să facă, dar câinele era prea nerăbdător să-și înceapă ziua și începu să latre.

– Da, mersi pentru asta, bombăni ea și bătu la ușă.

– Intră, se auzi din interior.

Grace deschise ușa și privi înăuntru, uitând că avea câinele cu ea. Cățelușul sări înainte, către Jeffrey, care stătea cu fața la fereastră și cu spatele la ușă.

– Vino aici! strigă Grace, dar cățelușul avea un scop și țâșni să miroasă șemineul.

Grace îl privi suspicioasă pe soțul ei. Părul lui brunet cârlionțat era pieptănat pe spate. Purta pantaloni din piele de căprioară și o haină neagră elegantă și de foarte bună calitate care îi evidenția umerii lați și spatele frumos. Ținea o mână la spate și cealaltă într-o parte. Se lovea cu arătătorul în degetul mare, în reprize de câte opt.

– Bună dimineața! zise ea.

Pentru un moment, Grace crezu că văzuse ceva sclipind în ochii aceia verzi și duri, dar aceștia deveniseră brusc impasibili și de necitit.

– Bună dimineața.

– Suntem gata, anunță ea.

El o cercetă cu privirea.

– Văd. Bate cam tare vântul astăzi, zise el. Poate nu ar trebui să te expui.

– Oh, e în regulă. Mama mi-a zis întotdeauna că am o constituție puternică și o energie inepuizabilă, zise ea.

El strânse din dinți.

– Atunci, o să aduc trăsura...

– Trăsura! Credeam că o să călărim.

– Drumul este lung și nu e potrivit pentru plimbare.

Nu-i înțelegea comportamentul, dar înțelese imediat că nu trebuia să renunțe. Îl privi pe câine, care tocmai rodea colțul unui covor.

– Din fericire, chiar mi-ar plăcea să nu călărim la pas de plimbare.

El o privi din nou.

– Prea bine, zise el. O să cer să fie aduși armăsarii.

Ea înclină capul într-o parte, încercând să-i descifreze expresia chipului. Imposibil. Era la fel de iscusit ca ea în menținerea unei aparențe calme, serene.

– Abia aștept, zise ea veselă și se aplecă pentru a sălta cățelul, moment în care văzu o baltă mică. Oh, sărăcuțul de el, spuse ea, tresărind ușor. Încă nu a învățat că nu trebuie să facă asta.

Merryton privi în jos, și chipul i se întunecă.

– O să-i zic lui Cox, spuse ea și ieși cu cățelul obraznic, care încerca să-și ceară scuze pentru dezastru lingându-i fața.

– Asta nu va merge, îi șopti ea. Nu reușesc să te fac să înțelegi că ești un oaspete aici – și nu unul bine-venit.

În timp ce mergea, Grace simți cum o parte din încrederea pe care o avusese până atunci pălea. Încercă să-l înțeleagă pe Merryton. Se îndreptă către ieșire și spre cabana lui Molly. Oare Merryton nu simțise aceeași euforie? Sau atașamentul intim care apărea în patul conjugal? De ce era atât de distant cu ea acum?

Asta nu putea suporta. După noaptea trecută, chiar crezuse că aveau să găsească lucruri comune pe care să clădească această căsnicie, iar ea nu avea să renunțe. Molly fusese mai mult decât

încântată să aibă grijă de câine, chiar dacă pisica ei nu părea la fel – îl zgâriase pe cățel pe nas, făcându-l să țâșnească într-un colț al cabanei, scheunând.

– Oh, sărăcuțul, zise Molly.

– O să mă întorc repede! spuse Grace și se grăbi să iasă, pregătită să-și ceară scuze pentru comportamentul ei mai târziu.

În momentul de față, avea un soț de îmblânzit. Cățelul avea să aștepte.

Merryton era pe alee, cu biciul într-o mână. În spatele lui, un băiat ținea doi armăsari. Grace recunoscu armăsarul pe care Merryton călărise din Bath, negru și cu picioarele albe. Calul mai înalt fusese pregătit cu o șa pentru femei. Merryton se uită la ea și apoi la băiat.

– Cu siguranță, ai un cal mai potrivit pentru Excelența Sa, nu?

– E bun acesta, zise Grace înainte ca el să mai găsească vreo scuză ca ea să nu-l însoțească.

– Pare cam mare pentru o femeie.

– Pentru majoritatea femeilor, dar eu nu sunt ca majoritatea femeilor. Din întâmplare, sunt un călăreț foarte iscusit.

Merryton aproape că zâmbi auzind asta.

– Am auzit că multe femei spun asta, dar foarte rar este și adevărat.

– Atunci, poate o să fii surprins, zise ea înțepată, recunoscătoare pentru lecțiile de călărie pe care tatăl ei vitreg insistase să le ia alături de sora ei, pe când erau mici.

„O să câștigi respectul unui bărbat șezând bine în șa și reușind să o ții sub tine", zicea el.

Merryton o privi suspicios și încuviință către băiat.

Băiatul îi înmână frâiele calului negru și apoi conduse calul alb către Grace. Un servitor de la grajduri apăru cu o scăriță. Chiar și așa, calul era prea înalt.

Grace fu nevoită să-și pună ambele mâini pe șa și să sară în ea, în timp ce băiatul ținea calul. Când se așeză cât de bine putu, băiatul îi înmână frâiele și un bici.

– E cam temperamental, doamnă. Nu o să-i placă să fie strunit.

– Chiar așa? zise Grace mulțumită.

Armăsarul își mișcă picioarele și scutură din corp, de parcă ar fi vrut să o testeze. Grace se aplecă, atinse grumazul calului și murmură:

– Să nu mă judeci greșit – am o mână la fel de fermă ca el.

Calul plecă ușor capul în semn de răspuns.

– Pornim? întrebă Merryton, aproape amuzat.

Era ca și cum pariase pe această călătorie și acum își număra câștigurile. Ce înfumurat! Grace își aranjă pălăria.

– Chiar te rog, zise ea și lovi ușor calul, pornindu-l la trap fără a-l aștepta pe Merryton.

Merryton o ajunse rapid din urmă și preluă conducerea, încetinind considerabil. Calul lui Grace îl urma, dar grăjdarul avusese dreptate – trebuia să fie fermă cu el pentru a-l stăpâni. Pufnea, dorindu-și să galopeze. Bineînțeles că își dorea asta – era o zi senină de primăvară, perfectă pentru oameni și pentru cai. Grace pufnea și ea, dorindu-și și ea să galopeze. Când drumul se lărgi, Grace se duse lângă Merryton.

– Parcul e foarte frumos, zise ea, privind în jurul lor. Proprietatea trebuie să fie foarte mare.

– Da, zise el, privind înainte.

Cât de mohorât!

– Presupun că aveți multe oi și vaci care umblă pe aici.

– Da, multe, răspunse el.

N-avea decât să fie mohorât, că Grace nu avea de gând să se lase redusă la tăcere.

În mod clar, era aia inițiată în lumea secretelor intime dintre un soț și soția lui, dar nu și în relația cu domnii. El tocmai devenise un puzzle pentru ea, unul pe care intenționa să-l rezolve. El continuă într-un ritm lent, cu privirea înainte, cu o mână pe frâie și cealaltă pe coapsă. Calul lui Grace devenea neliniștit.

– Poate am putea mări pasul?

– În ce sens?

Ea zâmbi.

– Să mergem mai repede, evident. Eu și armăsarul meu suntem neliniștiți.

Când Merryton nu schiță nici un gest, Grace lovi ușor calul. Acesta răspunse prompt, pufnind mândru. Grace făcu câteva ture în jurul lui Merryton, în timp ce soțul său o privirea impasibil.

– Calul acesta era un nume? întrebă ea.

– Snow, zise el.

– Snow! Cât de original!

– Cred că o femeie care a numit un câine Dog ar trebui să fie mai îngăduitoare în această privință.

Ea râse.

– *Touché!* Nu am găsit încă numele perfect, dar o să-l găsesc. Mână calul la trap lângă el. Fără îndoială, te întrebi de abilitățile mele de călăreț.

– Deloc.

– Am fost educată de cei mai buni instructori din Londra, zise ea. Eu și surorile mele obișnuiam să călărim pe Rotten Row în Hyde Park. Să călărim! Nu e scandalos? Lady Chatham... O știi pe Lady Chatham? Pentru că ea știe pe toată lumea din Anglia, cred. Ea zice nu e bine ca fetele tinere ca noi să alerge prin Rotten Row. Și noi fix că de asta o făceam.

Merryton o privi ușor surprins. Grace făcu iar câteva ture cu calul în jurul lui.

– Am spus asta ca să știi că sunt din Londra. M-am gândit că poate te interesează... unde am trăit.

– Știu de unde vii, zise el, privind din nou la drum.

– Dar știi că mi-am petrecut o bună parte din copilărie la Longmeadow? Acolo e moșia contelui Beckington. Cred că e foarte departe de aici, la cel puțin două zile distanță.

El nu zise nimic.

– Tatăl meu a fost preot. A murit când eu aveam opt ani. Mama s-a căsătorit cu contele, iar el, foarte drăguț, a fost de acord să ne ia și pe noi. Ne-a tratat ce pe propriile fiice. Fiul lui, noul conte de Beckington – Augustine pentru noi – o să se căsătorească de îndată ce se termină perioada de doliu. Este logodit cu domnișoara Monica Hargrove. Nu cred că ai cunoscut-o.

Grace nu admisese, până de curând, că Monica nu era din aceleași cercuri înalte precum Merryton. El privi către câmpiile pe lângă care treceau. „Ce om nesuferit!" gândi Grace.

– Oh, mi-e teribil de dor de familia mea. Ție îți e dor de a ta? Eu nu am stat atât de mult despărțită de cei dragi mie. E un lucru teribil să stai fără frați, nu-i așa? Tu cred că mă înțelegi cu adevărat, dat fiind că nici frații tăi nu sunt aici. Privi spre Merryton, surprinsă că el se uita la ea. Pufni exasperată. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vorbești?

Bărbatul zâmbi slab.

– Nu am observat să existe vreo şansă să vorbească şi altcineva.

Grace fu atât de şocată de acel zâmbet – chiar şi slab cum era –, încât aproape că era o minune că nu căzuse de pe cal.

– Nu înţeleg ce sens ar avea să tăcem amândoi.

– Aparent, nu, fu el de acord, zâmbind mai larg.

– Dacă preferi să tac, tac. Să călărim atunci? Ţii hăţul atât de strâns pentru că te temi că nu o să pot ţine pasul cu tine? Dacă e aşa, nu trebuie să te temi... Eu chiar vreau să galopăm.

– Atunci, te rog, zise el. *Galopează!*

Grace se încruntă către el. Bărbaţii pe care îi cunoscuse la Londra fuseseră mai mult decât dornici să-i facă pe plac în toate modurile. Bărbatul acesta părea hotărât să facă contrariul, şi naiba să-l ia pe el cu ochii ăia ai lui dacă nu-i şi reuşea de minune.

– Ştii ce cred eu? Cred că Snow e un nume ridicol pentru un asemenea cal.

Acestea fiind zise, ea ţâşni în faţă, lovindu-l pe Snow cu biciul. Calul răspunse imediat şi începu să galopeze. Grace se aplecă în faţă. Îşi simţea coada lovindu-se de spate, tivul fustei atingându-i gleznele. Nici nu-i păsa acum pe unde mergea calul; era mulţumită să ştie că Merryton şi casa Blackwood rămâneau în spate. Se întrebă pentru câteva clipe cât de mult i-ar lua să călărească până la Londra. Ştia direcţia, aşa că putea să încerce. Dar, la următoare cotitură, dădu cu ochii de căsuţa unui arendaş. Erau trei oameni pe câmp, lângă căsuţă, doi bărbaţi cu câte un furtun în mână şi o femeie cu un coş. „Slavă Domnului! Civilizaţie!" Toţi trei se opriră din treabă în momentul în care Grace trase de hăţurile calului, făcându-l să se oprească. Sări mult prea dornică din şa şi ateriză în patru labe. Unul din domni înaintă cu rapiditate de parcă ar fi vrut să o prindă, dar Grace se ridică repede, fluturând mâna în semn de bun găsit.

– Bună dimineaţa!

Celălalt bărbat îşi scoase pălăria şi făcu prevăzător câţiva paşi înainte.

– Milady? zise el. V-aţi rătăcit?

– Rătăcit? Privi către ei şi împrejur. Părea că restul proprietăţii era... întunecată şi nelocuită.

– Nu, nu cred. Voi sunteţi arendaşi ai moşiei Blackwood, nu?

– Da, zise domnul mai în vârstă.

– Iar dumneavoastră sunteţi... ?

– Oh! Eu, da... eu sunt Lady Merryton.

Nici unul dintre arendaşi nu se mişcă. Nimeni nu scoase o vorbă. Se holbau toţi la ea, de parcă nu înţelegeau limba engleză. Înainte ca vreunul să apuce să scoată vreun cuvânt, se auzi sunetul apropierii unui călăreţ, ceea ce-i făcu pe toţi să se întoarcă şi să se uite către drum. Merryton apăru nonşalant, la pas. O privi pe Grace, apoi descălecă armonios şi se îndreptă către locul în care se adunaseră toţi.

– Bună dimineaţa, domnule Murphy, zise el făcând un semn cu capul către ceilalţi doi.

Femeia se grăbi să facă o reverenţă.

– Milord, zise ea.

Merryton zâmbi timid şi încuviinţă în timp ce se lovi cu biciul de picior. Grace se întrebă dacă obiceiul ăsta era atât de înrădăcinat în el încât făcea de fiecare dată asta de opt ori inconştient.

– Bun, văd că vă pregătiţi de semănat, remarcă el.

– Da, milord. Ar trebui să avem totul gata pân' la sfârşitul săptămânii, zise domnul Murphy.

Bărbatul mai tânăr şi femeia încă se holbau la Grace. Oare ce credeau? Din moment ce Merryton nu făcu nici un gest să o prezinte, ea îi atinse mâna în încercarea de a-i aminti. El tresări uşor şi o privi.

– Iertaţi-mă, zise el de îndată. Permiteţi-mi să îi prezint pe domnul Murphy, fiul său şi nora, domnul şi doamna Murphy. Soţia mea, Lady Merryton, zise el către arendaşi.

Grace îi privi zâmbind.

– E o plăcere. Sper să vă văd la reşedinţa Blackwood. Presupun că veniţi din când în când, nu-i aşa?

Cei trei Murphy schimbară priviri între ei.

– Da, spuse domnul Murphy. Iertaţi-ne... Felicitările noastre!

– Să fie toate într-un ceas bun, zise femeia, revenindu-şi. Noi, spuse ea, privind către cei doi bărbaţi, nu ştiam că v-aţi căsătorit, milord.

– Da, zise Merryton sec şi îşi împreună mâinile la spate.

Foarte strâns.

– De curând, adăugă Grace şi se întinse după mâna lui.

El se împotrivi, dar ea înfipse unghiile în carnea lui în acea zonă a încheieturii care era expusă şi îi eliberă mâna. Îl prinse de mână foarte strâns.

– În Bath, completă ea. Am vrut să facem o nuntă mare, dar suntem atât de îndrăgostiți, că ne-am căsătorit imediat.

Comentariul îi aduse o strângere de mână puternică din partea lui, dar Grace îl strânse și ea înapoi.

– O să organizăm o petrecere pentru a sărbători cum se cuvine, în curând. Sunteți cu toții invitați.

Acum, Merryton o strânse atât de puternic, încât o făcu să tresară ușor de durere.

– Oh! zise domnul Murphy, zâmbind. Ar fi minunat!

– Acum, trebuie să plecăm, zise Merryton și se uită către Grace. Trebuie să-mi duc soția acasă.

Grace zâmbi către el. Putea să vadă amenințarea crescândă din ochii lui verzi, dar pur și simplu o ignoră.

– A fost o plăcere să vă cunosc, le zise ea din nou.

– O zi bună, zise și Merryton și, cu mâna pe spatele ei acum, o împinse către cal. Când el făcu mâinile căuș pentru a o ajuta să se suie în șa, ea urcă, apăsând piciorul cu putere în palmele lui.

La rândul lui, el o împinse cu mai mult entuziasm decât era necesar. În timp ce se îndepărtau, Grace le făcu cu mâna celor din familia Murphy. Cei trei stăteau în mijlocul drumului, urmărindu-i curioși. Când ajunseră la o distanță rezonabilă, Grace începu:

– Nu ai putut să le spui ceva mai mult? Era clar că erau foarte curioși despre căsătoria ta subită!

– Atât de îndrăgostiți? repetă el nevenindu-i să creadă.

– Ai fi preferat să le spun adevărul?

– Bineînțeles că nu! Ți-a trecut vreodată prin cap că prudența e o virtute? Nu e treaba lor ce facem noi.

– Prudență! Ce știi tu despre prudență? Abia dacă ai vorbit cu ei! Aceștia sunt oamenii care au grijă de pământul tău, ai putea cel puțin să îi tratezi cu respect și să le-o prezinți pe soția ta neașteptată!

– Și când ar fi trebuit, mă rog, să-i adun pe toți arendașii ca să le dau vestea cea bună? ripostă el și strânse mai tare frâiele. Să nu ai pretenția să mă instruiești pe mine în lucruri care țin de etichetă!

– Să știi că sunt expertă în maniere și etichetă, cu atât mai mult în situații deosebit de dificile, zise ea. Dacă vrei să știi, sunt un vizitator frecvent în cele mai grandioase saloane din Londra. Niciodată nu-mi fac apariția fără invitație, pentru că înțeleg cum funcționează societatea și cum se fac aceste lucruri.

– Cât de mărinimos din partea ta, dar aici, în caz că nu ai observat, nu suntem la Londra.

– Nu contează!

– Contează, bineînțeles, zise el scurt, privind în altă parte.

– Bineînțeles că nu contează. Oamenii sunt oameni, Merryton! Nu contează dacă ești într-o sală de bal sau pe câmp – tuturor ne place să ne gândim că persoana din fața noastră ne respectă într-atât încât să ne spună că s-a căsătorit!

Ca de obicei, el nu spuse nimic, dar ea observă modul în care el lovi cu pumnul în coapsă. Își aminti dintr-odată ce-i spusese Molly Madigan și trase adânc aer în piept pentru a se calma.

– Înțeleg că timiditatea ta face ca asta să fie dificil...

– Ce? răcni el, holbându-se la ea.

– Timiditatea ta!

– Tu crezi că timiditatea e problema mea? întrebă el, scuturând din cap.

– Dacă nu ești timid, atunci mai este un cuvânt care te descrie bine, milord, dar sunt prea doamnă pentru a-l rosti, ripostă ea înțepată.

– Confunzi timiditatea cu toleranța, zise el morocănos.

Grace nu era o persoană violentă, dar, dacă ar fi putut, s-ar fi aruncat la gâtul lui. În loc de asta, mână calul înainte, galopând departe de el. De această dată, Merryton o urmă. Îl putea auzi ajungând-o din urmă, și asta o enervă. Îl îmboldi pe Snow să meargă mai repede. Dar calul lui Merryton o ajunsese deja și mergea în paralel cu Snow, atât de repede, încât Grace avea probleme să se mențină în șa. Încercă să-l încetinească pe Snow, dar calul se întrecea cu al lui Merryton și nu avea de gând să o asculte. Merryton prinse în cele din urmă hățul lui Snow și trase cu forță, încetinindu-l. Erau în mijlocul pustietății, dar Grace era neagră de furie. Descălecă – aterizând în picioare de această dată – și porni pe câmpul nelucrat.

– Unde te duci? strigă Merryton după ea.

– Acasă!

– Ți-ai uitat nenorocitul de câine!

Ea suspină și se întoarse. Merryton coborâse de pe cal și se lovea cu biciul de picior.

– Tu nu ai inimă! strigă ea la el.

El pufni.

– Nu. Eu sunt practic.

– Ba nu! Eşti nemilos cu mine, cu toţi oamenii..., zise ea, făcând semn în direcţia familiei Murphy. Ce e în neregulă cu tine?

– Nimic, zise el, dar se lovi cu biciul de opt ori de picior.

Privi neliniştit la împrejurimi, la copacii înalţi şi la câmpurile nesfârşite. Apoi, oftă. Îşi scoase pălăria şi îşi trecu o mână prin păr.

– Nu sunt nemilos, zise el, atent, de parcă îşi alegea fiecare cuvânt. Doar că îmi este foarte dificil să fac conversaţie dacă nu există un scop precis. Mă face să fiu nerăbdător.

Avea nevoie de un scop ca să discute cu cineva?

– Aşadar, eşti timid.

– Nu, e... e mai complicat de atât.

– Cum aşa? întrebă ea curioasă.

– Nu contează, zise el, aşezându-şi pălăria pe cap. Nu vreau să fiu crud sau necioplit, dar poate că ar trebui să înţelegi că nu-mi place pălăvrăgeala.

– Pălăvrăgeala! protestă Grace. Nu sunt o bătrână senilă. Încerc să înţeleg...

– Nu e nimic de înţeles, zise el tăios, refuzând să mai discute despre asta.

– Sigur asta ai vrea să mă faci să cred, dar nu, zise ea şi porni spre calul ei, obosită şi sătulă de el.

Când trecu pe lângă el, el o prinse de mână.

– Ştiu că încerci, zise el ezitant, dar eu... eu nu sunt ca domnii pe care i-ai cunoscut, Grace. Aşa că te sfătuiesc să nu le mai spui arendaşilor povestea noastră de iubire, pentru că eu nu am de gând să creez această fantezie sau să o susţin în vreun fel. Sau să mai aduci câini nedresaţi...

– Altfel ce? îl provocă ea, trăgându-şi mâna din strânsoarea lui. O să fii nemilos? O să refuzi această căsnicie? Cel puţin, câinele îmi arată afecţiune.

Ea pufni plină de dispreţ şi trecu pe lângă el din nou. Jeffrey se întinse după braţul ei, de această dată prinzând-o mai ferm. Grace încercă să se smucească, dar îşi pierdu echilibrul, prăbuşindu-se. Jeffrey căzu peste ea. Ea îl împinse şi se rostogoli pe spate, deschizând larg braţele.

– Haide, atunci! Loveşte-mă, fă-mi ce vrei să-mi faci pentru că te-am pus în situaţia asta! Doamne, fă odată ce vrei!

Merryton gemu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai crede că aș vrea să te bat?

El se ridică, apoi se aplecă asupra lui Grace și o ajută să se ridice.

– În mod clar vrei să-mi faci ceva, bolborosi ea, scuturându-și fustele și încercând să-și scoată iarba din păr. Văd cum clocotește ceva în tine, așa cum se fierbe încet tocănița și apoi uiți de ea și se arde.

– Pentru numele Domnului, mormăi el.

– Negi asta? întrebă ea, împingându-l de lângă ea.

Jeffrey strânse din buze, apoi ridică încet biciul și îi atinse bărbia. Grace făcu un pas în spate.

– Asta e? Vrei să mă bați cu biciul?

El mișcă vârful biciului de la bărbia ei, coborându-l spre gât, către piept, apoi lovind-o ușor în zona sfârcurilor.

– Să te lovesc este ultimul lucru pe care mi-l doresc, spuse el, coborând biciul către abdomenul ei și oprindu-se în zona ei intimă.

Comportamentul lui o făcea să fie confuză. Grace putea să simtă valul de dorință din partea lui, putea să îi vadă privirea înflăcărată – și găsi toate acestea destul de incitante.

– Dacă e ultimul lucru pe care vrei să mi-l faci... care este primul?

El strânse din dinți, dar ea văzu o sclipire, un licăr de emoție în ochii lui. Cumva, un amestec de dorințe îndrăznețe și vulnerabilitate. Prinse de bici și îl smulse din mâinile lui. Îl atinse cu vârful așa cum făcuse el, coborându-l către pieptul lui, către vintre.

– Ce vrei, Jeffrey Donovan? întrebă ea.

Grace nu se referea la acel moment, deși ar fi vrut să știe ce avea de gând cu acel bici. Întrebarea ei era mai amplă, iar soțul ei părea să înțeleagă asta în timp ce ea coborî biciul în zona mădularului lui, simțindu-l excitat. El nu se mișcă, dar o privi în ochi, în privirea lui simțindu-se dorință, furie și încă ceva, ceva ce Grace nu înțelegea.

– Ce vreau este să te duc imediat la reședința Blackwood, zise el.

Prinse biciul și îl luă de la ea. Expresia i se schimbă; se întunecase iar, ascunzând acea emoție. Se întoarse și porni către cai. Grace îl urmă încet, analizându-l pe el și aceste momente stranii. Observase și înainte că acel semn de vulnerabilitate era undeva în acel chip aparent detașat. Încă îl studia când ajunseră la cai. El era lângă al ei, pregătit să o ajute. Ea îl privi, încercând să mai găsească acel ceva în ochii lui, dar el era, după cum începea ea să descopere, un om

atent, un om care se păzea bine și un maestru în a construi ziduri. Din motive neînțelese, asta o făcu să-i fie milă de el. Oare ce i se întâmplase de era așa? De ce refuza până și o fărâmă de afecțiune? „Cât de singuratic trebuie să fie", gândi ea și nu se putu abține să nu-i atingă față. Merryton tresări și mișcă ușor capul într-o parte, dar Grace nu se lăsă. Mai mult, acel refuz o făcu să fie și mai hotărâtă. Se ridică pe vârfuri și îl sărută delicat pe buze. Se așteptase ca el să se retragă, dar nu o făcu. Ea rămase acolo, cu buzele peste buzele lui – un simplu sărut. El se uită în ochii ei, iar Grace avu sentimentul că, pentru câteva momente, încerca să o înțeleagă pe ea. Fără să scoată un cuvânt, puse mâinile pe mijlocul ei și o ridică. Mâna lui îi atinse coapsa în timp ce o ajuta să urce. El făcu un pas înapoi, neputând să-și ia privirea de la ea. Apoi, se întoarse cu spatele și porni către calul lui. Călăriră în tăcere către reședința Blackwood, Merryton mai în față, ceea ce Grace percepu ca fiind modul lui de a evita pălăvrăgeala. La porțile reședinței, el încetini în așa fel încât ea să-l poată ajunge din urmă.

– Eu am treabă în sat. Sunt convins că te poți duce în siguranță acasă.

– M-am gândit că poate... Nici nu apucă să termine propoziția, că el se depărtase deja. M-am gândit că poate ai vrea să luăm micul dejun, soț imposibil și lipsit de maniere, zise ea ca pentru sine.

Călări până la casă, îi dădu frâiele grăjdarului care se grăbi să o întâmpine și sări de pe cal. Porni înainte, cu biciul în mână, și trecu prin grădina imaculată, prin porțile de oțel de la capătul grădinii din parc, mergând către cabana lui Molly Madigan. În momentul în care intră pe poarta de lemn, pisica sări pe pervaz, mișcă din coadă de câteva ori și o privi intens pe Grace. Pisica mai că părea că se uită pieziș la ea. Grace bătu la ușă.

Câteva momente mai târziu, ușa se deschise, și Dog ieși cărând în gură ceea ce părea limba unor ghete de piele.

– Oh, nu, zise Grace și se grăbi să se aplece pentru a-i primi cu căldură salutul și trase de bucata de piele pentru a o elibera.

– Lady Merryton! exclamă Molly încântată, apărând din spatele câinelui. Intră! Intră!

– Te rog, trebuie să-mi spui Grace! zise ea. Sper că Dog nu a fost chiar o pacoste, spuse ea și îi dădu lui Molly pielea pe care o mestecase cățelușul.

Molly privi prada și tresări.

– Um... păi, zise ea și încercă să-i zâmbească timid.

Grace înțelese de ce-i zâmbise așa – restul ghetei sau ce mai rămăsese din ea era undeva prin salon.

– Oh, săraca de tine, zise Grace și oftă frustrată.

Avea nevoie să fie măcar ceva în regulă astăzi.

– E totul OK? întrebă Molly în timp ce închise ușa și fugări cățelușul departe de piciorul ei.

Animăluțul mârâi și sări pe piciorul ei.

– Ce năpastă mică ești! zise Grace și îl ridică. Da, totul este în regulă. O să iau năpasta mică de aici, spuse ea și se întoarse către ușă. Apoi, către Molly din nou. Nu, nu e totul în regulă.

– Oh, draga de tine. Vino și te așază. O să-ți fac niște ceai.

– Și cum rămâne cu năpasta mea? întrebă ea, făcând semn către câine.

– Lasă-l jos, te rog. Nu mai poate distruge multe, nu?

Grace tresări și îi permise lui Molly să o împingă pe unul dintre scaunele de lângă șemineu. Câinele se apropie de șemineu și se întinse, suspinând lung, de parcă avusese o zi grea de rontăit ghete.

– Nu e cum spui tu, Molly, zise ea brusc.

– Oh, nu. E un câine bun...

– Nu, mă refeream la Merryton. Nu reușesc să am câștig de cauză cu el. Cred că mă detestă cu adevărat.

– Oh, asta nu are cum să fie adevărat, zise Molly pe un ton cald și liniștitor și se grăbi în camera de lângă pentru a aduce serviciul de ceai.

– Dar așa e. Îi este rușine cu mine. Abia dacă a îndrăznit să mă prezinte arendașilor lui. A trebuit să fac eu asta.

– Oh, Doamne! izbucni Molly și așeză serviciul de ceai pe masă între ele și începu să toarne.

Grace îi povesti despre membrii familiei Murphy și despre cum Merryton fusese atât de neglijent cu prezentările.

– Mă detestă, zise ea, gemând.

– Nu cred asta! insistă Molly. Era pregătit și aranjase să se însoare cu Mary Gastineau, dar te-a ales pe tine în locul ei. Cum să fie rușinat cu tine?

– Poftim? Grace nu își imaginase că el avusese vreo urmă de afecțiune față de altcineva. Nu crezuse că existase cineva cu care el era pregătit să se căsătorească. Ea doar presupusese... Dumnezeule, presupusese cam multe, nu? Mary Gastineau? repetă ea.

– Am crezut că știi.

– Nu, zise Grace, scuturând din cap, și o privi pe Molly. Nu știu dacă știi, dar căsătoria noastră a avut loc după un... incident, o indiscreție. Nu am avut timp de familiarități.

– Ah, zise Molly, care nu părea surprinsă sau scandalizată, ceea ce o făcu pe Grace să presupună că vestea scandalului se răspândise.

Asta nu o făcu să se simtă mai bine – dimpotrivă. Oare cât avea să mai dureze până scandalul avea să ajungă la oamenii drăguți pe care îi cunoscuse azi?

– Nu contează. Sunt sigură că o să ajungă să te iubească.

Grace pufni.

– Nu-mi pot imagina asta. Abia dacă-mi vorbește.

– Poate că ai putea să-l tratezi cu mai multă blândețe și să faci un gest frumos, sugeră Molly și ridică privirea spre Grace. Probabil se chinuiește mult să te accepte, să accepte căsătoria voastră și să fie soțul pe care tu îl meriți. Poate că nu e așa ușor pentru el cum e pentru tine.

– De ce trebuie să fie atât de dificil? întrebă Grace. Căsătoria nu e un lucru nou sau uimitor. Bărbații și femeile au făcut asta din timpuri vechi.

– Da, dar unele căsătorii nu sunt întotdeauna plăcute, nu? Excelența Sa a avut o copilărie grea, zise Molly, zâmbetul ei plăcut fiind în dezacord cu vorbele. Părinții lui erau tare nefericiți împreună. Nu a avut privilegiul de a vedea o căsătorie fericită.

– Nu am știut, zise Grace.

– Nu cred că e ceva ce vrea să fie cunoscut.

Nu, presupuse ea. Grace auzise multe despre căsătorii nefericite. Zvonurile spuneau că Lord Brendon își trata soția plăpândă cu bătăi regulate, dar și asta era bârfă – Grace nu văzuse niciodată vreo dovadă. Se întrebă ce voise Merryton să-i transmită când o atinse cu biciul.

– Dar am încredere că o să găsești tu o cale să îmbunătățești lucrurile, zise Molly veselă. Acum, am făcut niște biscuiți. Aș fi onorată să te servesc.

Se ridică, și cățelul făcu la fel. În timp ce Molly porni către cealaltă cameră, cățelul o luă la fugă înaintea ei, aproape făcând-o să se împiedice. Grace suspină și își sprijini bărbia de pumn. Poate că un biscuit avea să o ajute.

– Sunt un pic înfometată, bâigui ea, către nimeni.

Dar nu după mâncare. Era dornică să înțeleagă, să deschidă acea ușă închisă din inima soțului ei. Să descopere ce îl făcea să se țină la distanță nu doar de ea, ci de lumea întreagă.

Capitolul 12

La ora opt fix, Jeffrey coborî la cină. Toată ziua simţise un soi de freamăt pe sub piele. Era ca şi cum se aştepta să se întâmple ceva, să vină cineva sau ceva, să plece, să se ridice, să cadă. Detesta incertitudinea. Coborâse la cină aşteptându-se să o găsească pe soţia lui îmbufnată, cu un pahar de vin în mână şi cu licăriri de furie în privire, dată fiind nemulţumirea ei faţă de el din această dimineaţă. Se înşelase însă. Ea era îmbrăcată într-o rochie galbenă, o culoare curioasă, având în vedere recenta moarte a tatălui ei vitreg. Îşi prinsese părul cu agrafe strălucitoare şi purta diamante la gât. Nu ţinea nici un pahar de vin în mână – de fapt, el nu zări nici un pahar pe masă. Ţinea însă lesa în mână. Căţelușul stătea liniştit lângă ea, cu limba scoasă. Era un singur indiciu al haosului în încăpere: vaza cu flori de seră aşezată atent pe marginea dulapului, în aşa fel încât ea să le vadă când luau masa. Era remarcabil că Jeffrey observase aceste lucruri, pentru că Grace îi zâmbise când intrase – şi ce zâmbet minunat avea, unul care părea să lumineze toată încăperea.

– Bună seara, milord, zise ea cu veselie şi făcu o plecăciune.

Înainte ca el să poată răspunde, câinele sări către el cu atâta forţă, încât smulse lesa din mâna lui Grace. Câinele alergă către Jeffrey şi îşi puse labele pe pantalonii lui, scuturând din coadă şi uitându-se în sus la el.

– Năpastă! strigă ea şi se mişcă repede să prindă de lesă. Oh, îmi cer scuze! Nu trebuie să facă asta. Nu, Năpastă, nu!

– Năpastă? repetă Jeffrey şi împinse câinele deoparte, scărpinându-l după urechi.

– I-am găsit nume, zise ea încântată. A fost aşa o povară pentru toată lumea, încât Năpastă mi s-a părut numele perfect. Sper că nu te deranjează, dar bucătarul i-a cerut lui Cox ca el să nu mai fie lăsat în bucătărie cât timp se pregăteşte masa. Se pare că a dispărut nişte mâncare.

– Aşa să fie? întrebă el, uitându-se la câine.

– Nu te preocupa! Am trimis după domnul Drake.

El ridică privirea.

– Ai renunțat?

– Ce? Nu, cu siguranță nu! zise ea cu mai multă emfază decât se așteptase. Eu nu renunț niciodată! Dar i-am cerut domnului Drake să îl învețe să nu mai fure mâncare.

Cățelul se răsuci în lesă și se vârî sub masă, cu coada ridicată și mirosind podeaua. Grace suspină dramatic, apoi zâmbi și își împreună mâinile în față.

– Ai vrea un pahar de vin înainte de cină? Cox l-a decantat pentru noi, zise ea, mergând către dulap.

Turnă un pahar și i-l întinse, în timp ce câinele începu să miroase draperiile. Acea scenă îl făcea pe Jeffrey să se simtă și mai neliniștit. Zâmbetul ei era focul ce făcea ca flăcările din el să crească. Luă paharul, atingându-i degetele. Nu bău, ci strânse paharul cu forță.

– Oh! zise ea, în timp ce turna vin pentru ea, ca și cum și-ar fi amintit ceva. Sper că nu o să te deranjeze că i-am cerut bucătarului să pregătească unul dintre felurile mele preferate de mâncare.

Jeffrey spera sincer că era ceva ce el putea să mănânce.

– Tocăniță de pește, spuse ea. Îmi place tare mult. Ție?

– Îmi e indiferentă.

– Uimitor, spuse ea, ridicând din sprâncene suspicioasă. Nu-mi pot imagina că este vreun alt bărbat în Marea Britanie căruia tocănița de pește să îi fie indiferentă.

Era ceva ciudat aici. Camera părea diferită. Mai luminoasă. Mai dezorganizată.

– Unde e Cox? întrebă el.

– S-a dus după domnul Drake, presupun. Trebuie să recunosc că domnul Cox nu s-a atașat de Năpastă. Ea privi către câine, care reușise să ridice colțul covorului și începuse să-l mestece. Pot să-ți zic ceva? Îmi place când nu e domnul Cox aici. E mai dificil de vorbit deschis când servitorii stau în jurul tău, nu-i așa? zise ea și îl privi sfioasă.

– Ai nevoie să vorbești deschis?

Ea zâmbi.

– Nu în acest moment.

Nu avea nici un sens.

De ce să ai nevoie de intimitate dacă nu aveai nimic personal de spus? Un ciocănit la ușă îl făcu pe Năpastă să latre incontrolabil. Grace îi luă lesa și deschise ușa.

– Ah, aici erai, Miller, îi zise ea unuia dintre servitori. A venit Drake?

– Da, doamnă.

Îi oferi lui Miller lesa și se aplecă să mângâie cățelul.

– Hai, du-te, Năpastă! Du-te să înveți să fii un câine bun.

Îl privi pe Davis conducând câinele, scoțând capul peste pragul ușii și zgâindu-se în urma lor. Când păru satisfăcută, închise ușa și se întoarse la Jeffrey.

– Să ne așezăm?

Cum nu era nici un servitor, Jeffrey îi ținu scaunul.

Ea se așeză elegant pe el, aranjându-și fustele. Jeffrey îi putea vedea sânii strânși în corsaj. Înainte să-și dea seama de ceea ce făcea, își puse mâna pe umerii ei și îi atinse clavicula. Pielea ei îi făcu degetele să ardă, lucru înrăutățit când ea ridică privirea și îi zâmbi. Jeffrey se așeză. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise și Cox intră cu o tavă de argint. În spatele lui era Ewan, care aducea pâinea. Jeffrey îl observă pe tânărul servitor, îl văzu aplecându-se peste soția lui și așezându-i pâinea pe farfurie. Era sigur că văzuse privirea servitorului coborând la corsajul soției lui.

El închise ochii pentru a alunga imaginile hidoase cu tânărul servitor și sânii soției sale. Cox puse tocăniță în boluri și, cu o plecăciune și un gest scurt, îl trimise pe Ewan afară și îl urmă. Jeffrey își puse în gând să-l înlocuiască pe Ewan la cină, să-i găsească de lucru într-o parte mai obscură a casei. „La curățat de hornuri", se gândi el alene. Ridică lingura. La fel făcu și Grace. Jeffrey vârî lingura în tocăniță și o gustă. Avusese dreptate: îi era indiferentă.

– Deci? zise Grace nerăbdătoare.

Jeffrey se uită la bolul lui.

– E în regulă să spui că nu ești de acord cu mine, să știi. Nu o să mușc, zise Grace.

Fu străfulgerat de o imagine cu gura ei pe pielea lui, mișcându-l ușor, și se înroși tot. Ridică privirea, tresărind.

– Glumeam, să știi, zise ea, uitându-se la el curios. Bineînțeles că nu te-aș mușca, spuse ea.

Nu, dar el ar fi făcut asta.

– E... bună.

Ea râse.

– Dacă așa arăți tu când ceva e bun, îmi e groază să mă gândesc la expresia feței tale când nu-ți place ceva.

„La fel gândesc și eu", își zise Jeffrey.

– Păi, mie îmi place tare mult, spuse ea și luă mai multe înghițituri. Apropo, voiam să-ți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să călăresc cu tine astăzi. Mi-a plăcut să simt căldura soarelui pe față și mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe arendașii tăi.

Amuzant. De dimineață nu i se păruse prea încântată.

– Cred că e mai multă lume aici decât îmi imaginasem eu, continuă ea, hotărâtă să facă în continuare conversație. Și o grămadă de arendași care nu au nici cea mai mică idee că te-ai căsătorit.

El ridică din umeri. Ea lăsă lingura.

– Poate am putea invita câțiva din prietenii tăi să ia cina cu noi și facem atunci anunțul.

Pe el simpla idee îl îngrozea. Bineînțeles că la reședința Blackwood se ținuseră multe baluri și petreceri, dar, de când era el conte, de toate se ocupase sora lui, Sylvia. Acum, Sylvia era cu copiii ei în nord și nu putea să călătorească până la reședința Blackwood la fel de des cum o făcea pe vremuri. Sincer, se părea că nimeni din familia lui nu mai venea pe aici la fel ca în trecut. Presupunea că asta era din cauza faptului că locul acesta era departe de ei. Îi plăcea să creadă asta, în loc să creadă că era din cauza lui. Jeffrey era o gazdă groaznică, știa asta, și nu putea să facă nimic asemănător cu ceea ce făcuse Sylvia – se temea că avea să-și piardă mințile complet în numerele impare, în nebunia de culori care de care mai variate, în parfumurile femeilor. Se temea că avea să spună ceva cu totul necuviincios dacă era gazdă.

– Nu cred că e necesar, zise el rece. S-a răspândit vorba și fără vreun anunț oficial.

Zâmbetul ei era mai stins.

– Nu ceva de amploare, zise ea, de parcă nu-l auzise vorbind. Prietenii tăi apropiați.

Prietenii lui? Care prieteni?

– Nu am chef să găzduiesc o... serată, spuse el.

Se așternu tăcerea. Pentru o clipă.

– Nu ai nici un prieten? întrebă ea.

Asta era imposibil, dată fiind depravarea lui. Lăsă lingura deoparte și o privi.

– Cum am spus, nu este necesar.

– Poate nu este necesar pentru tine, dar este pentru mine. O să mă ofilesc fără lume, fără ceva cu care să-mi ocup timpul. Și chiar nu trebuie să te ocupi tu de ceva – cu ajutorul lui Cox, o să rezolv eu totul. Am multă experiență.

În timp ce mânca, începu să povestească despre toate seratele pe care le ținuse la reședința Beckington din Londra. Una cu un mic cvartet, alta în grădină, alta cu marțipan făcut în așa fel încât să semene cu un bol de fructe. Era mulțumită de calitățile ei de gazdă și avu grijă să menționeze că era atentă la detalii, atât de organizată, încât nici mama ei nu avusese motive de teamă când se ocupase ea de diverse evenimente și nici nu se îngrijorase că ceva avea să meargă rău.

Cum putea să-i explice că detaliile erau exact lucrul pentru care el se preocupa cel mai tare? Ea îi interpretă tăcerea ca pe un refuz.

– Te rog, zise ea. Aș vrea tare mult să am o prietenă sau două.

Ea îl implora din priviri. Bineînțeles că ar trebui să aibă câteva prietene. Nu avea să permită ca depravarea lui să o împiedice. Poate asta era cheia – dacă avea prieteni și locuri în care să meargă, nu avea să mai stea prin preajma lui. Dumnezeu să-l ajute dacă prietenele ei se dovedeau la fel de ademenitoare ca ea. Încercă să alunge imaginile cu femei apărând în casa lui, cu parfumurile lor, cu părul de mătase și pielea fină. Femei care aveau să-l atâțe. Strânse pumnul în poală și se lovi în genunchi.

– Atunci, o să le ai.

Chipul i se lumină instant, ceea ce trezi noi valuri de plăcere în interiorul lui.

– Fă-ți prieteni, invită-i la cină, dar nu te aștepta să particip și eu, zise el, cu ochii în farfurie.

– Dar acesta era scopul, spuse ea. Am crezut că, dacă am avea prieteni în comun, am putea... am putea deveni și noi prieteni.

Ea nu avea să înțeleagă niciodată că mintea lui nu-i aparținea. Din cauza acelor imagini carnale care-l bântuiau trebuia să se țină la distanță de ea sau risca să distrugă și așa fragila lor uniune. Prieteni? Ei rutina i se părea stranie, dar era complet necesară pentru el. Lăsă lingura pe masă.

– Grace...

Fu întrerupt de un ciocănit la uşă.

Era Miller din nou, iar de această dată avea o tavă de argint. Făcu o plecăciune.

– A venit o scrisoare pentru Excelenţa Sa, zise el.

Grace se ridică şi luă încântată scrisoarea.

– Honor! exclamă ea cu răsuflarea întretăiată şi îl privi pe Jeffrey.

– Îmi cer scuze. Mă ierţi, nu-i aşa?

Dar el nu apucă să răspundă, că Grace se ridică şi ieşi grăbită, lăsând în urmă parfumul ei pentru a-l chinui pe Jeffrey. După ce plecă, el privi în jos, către masa goală, către bolul de tocăniţă, acum gol. Aparent, îi plăcea tocăniţa mai mult decât îşi dăduse seama. Cox intră din nou şi începu să strângă vasele.

– Cox... Ewan ar trebui să-şi găsească alt post în casa asta, zise Jeffrey.

Cox se opri din ceea ce făcea.

– Milord? A făcut ceva să vă supere?

– Nu, dar aş prefera pe cineva mai în vârstă pentru sala de mese. Billings... e în regulă.

– Billings, repetă Cox, nevenindu-i să creadă. Să mă iertaţi, milord, dar bătrânul Billings abia dacă poate ridica o tavă.

Jeffrey se simţea plin de remuşcări, dar nu-şi putea permite ca un servitor tânăr şi frumos să fie în preajma soţiei lui. Nu pentru că se îndoia de loialitatea lui sau, chiar şi în această etapă timpurie a căsniciei lor, de a ei, ci pur şi simplu pentru că nu avea încredere în el însuşi.

– Se va descurca, zise el. Şi dă-i lui... Ewan o liră sau două în plus în acest an.

Cox se uită la vasele pe care le ţinea.

– Prea bine, milord, zise el şi ieşi, lăsându-l pe Jeffrey singur.

Până nu demult, aşa erau toate serile lui. Lua cina singur. Gândea singur. Îşi lăsa fantaziile să zboare. Privi împrejur la sala de mese şi îşi aduse aminte de o altă cină, care avusese loc aici cu mulţi ani în urmă.

Era doar un băieţel, de vreo zece ani. Nu-şi mai putea aminti dacă familia lui se adunase pentru micul dejun sau pentru prânz, dar era soare afară, şi îşi aminti că simţise că acele raze nu erau deloc

potrivite pentru ziua care îi aştepta. Sylvia şi John erau la masă, la fel şi părinţii lui. Mama lui primise o scrisoare, nu precum cea primită de Grace. Jeffrey nu ştiuse cine o trimisese. Nu că ar fi contat – scrisoarea îl înnebunise de furie pe tatăl său. Bătuse atât de tare cu pumnul în masă, că paharele se răsturnaseră şi farfuriile săriseră în sus. Începuse să zbiere că mama lui Jeffrey îl dezonorase şi luase scrisoarea înainte ca ea să o poată citi. Mama lui se ridicase de la masă şi fugise, iar tatăl lui, cu faţa roşie de furie, urlase la ei să rămână la masă până când avea el să se întoarcă să le zică să se ridice. Plecase după soţia lui, iar ei trei auziseră injuriile lui şi urletele mamei lor. Uşile fuseseră trântite şi mobila răsturnată. Toată lumea auzise lupta dintre părinţii lor, toţi cei care trăiau la reşedinţă auziseră de victoria dezgustătoare a tatălui lor asupra mamei. Copiii, îşi aminti Jeffrey, fuseseră mult prea înspăimântaţi să se ridice, temându-se de ce avea să li se întâmple. Chiar şi servitorii se lipiseră de pereţi, prea înspăimântaţi de groaznicul eveniment. Jeffrey îşi amintea că se simţise responsabil de tot. Asta nu avea nici un sens pentru el acum, dar îşi putea aminti sentimentul de neputinţă şi gândul că ar trebui să facă ceva. Dar nu făcuse nimic, rămăsese pe scaun în timp ce tatăl lui o bătuse pe mama lui, lovind-o cu pumnii, iar el bătuse cu pumnii în genunchi ca să nu plângă de faţă cu fraţii lui. Sylvia plângea, iar John era atât de tânăr, că tot ce voia era să se ridice ca să se joace. Jeffrey îi interzisese asta şi continuase să se lovească. De opt ori. Pauză. De opt ori. „De ce opt?" se întreba acum, douăzeci de ani mai târziu. Nu-şi mai aducea aminte cât timp trecuse până se întorsese tatăl lui, cu hainele rupte şi cu buza umflată şi sângerândă. Intrase valvârtej în sala de mese şi îi privise pe toţi în ochi.

– Niciodată, zisese el cu vocea plină de furie. Niciodată să nu mă dezonoraţi, căci consecinţele vor fi drastice. Întrebaţi-o pe târfa de mamă pe care o aveţi, le zisese el şi le poruncise să iasă din cameră, reluându-şi masa de parcă bătaia dată soţiei tocmai îi trezise apetitul.

Jeffrey înghiţi în sec, încercând să facă să dispară amintirea – una dintre multele de acest fel.

Nu era de mirare că prefera să ia cina singur.

Din păcate, acest lucru era imposibil acum.

Capitolul 13

Ce nebunie ai făcut? Oh, Grace, draga mea Grace, cum de ai putut să faci un lucru atât de nebunesc și de prostuț? Cum de ai făcut o greșeală atât de teribilă? Din clipa în care am primit scrisoarea ta, am vrut să vin direct la tine, dar Easton spune că nu avem fonduri pentru asta, și mai e și problema cu mama. Nu poate călători acum – mă tem că o să o pierdem, și, chiar dacă reușim să o ținem aproape, are tendința nefericită de a începe conversații care nu au sens. Augustine îmi spune că el și Monica s-au hotărât să se căsătorească în privat până la sfârșitul verii și că trebuie să ne gândim unde să o cazăm pe mama. Ce să fac? Trebuie să rămân în Londra pentru ea și surorile noastre până când totul se rezolvă. Nu pot veni la tine acum. Oh, draga mea, nu știu cum o să suporți toate astea! Situația ta este îngrozitoare. Singurul meu sfat este să fii o soție cât se poate de doritoare. Trebuie să încerci cu adevărat, și, dincolo de toate, să păstrezi aparențele, să impui ideea unei căsnicii bune, dacă nu fericite. Easton spune că un bărbat poate fi îngăduitor cu dorințele soției dacă este ocupat în patul conjugal. Mă înroșesc numai când scriu asta, dar nu știu cum altfel să te sfătuiesc. O să vin la tine de îndată ce pot. Fii puternică, draga mea, fii îndrăzneață! Adu-ți aminte ce ne spunea mama mereu: o femeie își face singură locul în această lume, și acum tu trebuie să ți-l faci pe al tău. Toată dragostea și compasiunea noastră, și te rog să ai răbdare până când o să pot veni la tine!

Cu drag, doamna George P. Easton

Ocupat în patul conjugal? Grace își dădu ochii peste cap – sfatul lui Honor nu era mereu de ajutor. Cum credea Honor că Grace putea să facă asta cu un bărbat care-și satisfăcea poftele cu ea și apoi pleca? Un bărbat care era la fel de rece precum gerul de iarnă?

Patul conjugal, cum îi spusese Honor, părea să fie singurul lucru pe care și-l dorea el de la ea. Era clar că nu voia să o cunoască altfel. Dacă ar fi avut habar sora ei cât de mult își dorea Grace să știe mai multe despre patul conjugal, să experimenteze mai multe, să fie purtată departe de acele valuri de plăcere. Dar ceva lipsea din acel act cu care Grace se familiarizase deja, și ea nu știa ce. Știa doar că, dacă el continua să fie distant cu ea, nu-și dorea să experimenteze multe cu el – indiferent de cât de plăcute erau acele momente. Și asta pentru că, până și în momentele în care savura acele senzații, se simțea de parcă era un instrument pentru el.

Un ciocănit la ușă o făcu să tresară. Înainte să se poată ridica, soțul ei intră. Avea acea privire plină de poftă care îi făcea inima să tresară și sângele să fiarbă. Se simțea ca și cum hainele cădeau de pe ea la fiecare privire a lui. Închise ușa, apoi trase de gulerul cămășii.

– Nu te-ai pregătit pentru pat.

– Nu.

Privi prin camera ei, de parcă aștepta ca Năpastă să sară din dulapul lui Grace ca să-l surprindă.

– Cum ți se pare noua menajeră, milord? întrebă Grace, mișcându-se către capătul patului, punând o oarecare distanță între ei.

– Ce? întrebă el, uitându-se la ea din nou.

– Menajera ta.

Părea uimit de întrebare. Ochii lui îi analizau corpul, zăbovind asupra sânilor și a abdomenului. Observă că ținea unul dintre pumni strâns. Întotdeauna strâns. Întotdeauna lovind ușor. Se întinse după ea, prinzând-o de mână și trăgând-o către el.

– Hattie se descurcă bine, în caz că te întrebi, zise ea.

– Nu, nu mă întreb.

– De ce mi-ai dat-o?

– De ce? repetă el de parcă răspunsul nu era evident. Pentru că ai vrut-o.

Grace deschise gura să vorbească, dar el scutură din cap.

– Orice conversație pe acest subiect este total inutilă.

– Inu..., începu ea, dar o opri sărutul lui.

Grace voia să reziste, dar degetele lui se întinseseră deja pe bărbia ei, iar buzele îi erau atât de moi. Își strecură o mână pe șoldul ei, și Grace se simți mai moale... Până când auzi cuvântul „inutil" în mintea ei. Deodată, puse o mână pe pieptul lui și îl împinse. Asta era ceea

ce i se părea nepotrivit – pentru el, era doar un trup. Orice altceva era inutil.

– Nu, zise ea ferm.

Merryton ridică din sprâncene.

– Nu?

– Vreau să vorbesc...

El suspină nerăbdător.

– Nu e o cerere nerezonabilă, zise ea, încercând să-şi păstreze cumpătul.

– Vorbeşte atunci, zise el şi flutură nerăbdător din mână, de parcă ea urma să-şi prezinte o listă de cereri.

Nu avea de gând să fie pusă la respect aşa.

– Nu ai vrea să jucăm un joc?

Ideea îi venise pe loc, dar nu părea să existe vreo altă opţiune pentru a-l determina să ia loc şi să discute cu ea.

– Nu.

– Cărţi, insistă ea. Nu ştii cum...

– Ba ştiu, Grace. Nu înţeleg scopul.

– Dacă ştii, zise ea imitându-i tonul, atunci am o provocare pentru tine. O accepţi?

– Cum să o accept dacă nici măcar nu ştiu despre ce e vorba?

– Şi aici e toată distracţia, zise ea încercând să zâmbească. Accepţi?

El suspină, gândindu-se ce să facă. Dacă era câtuşi de puţin ca ceilalţi bărbaţi pe care Grace îi cunoscuse, nu avea să refuze. Pentru prima dată, instinctele ei avuseseră dreptate.

– Prea bine, zise el tăios.

Ea radia, încântată că tocmai câştigase această luptă micuţă.

– Să jucăm douăzeci şi unu? întrebă ea. Primul jucător care ajunge la douăzeci şi unu câştigă mâna.

– Ştiu regulile, zise el. Ai şi bani sau te aştepţi ca eu să se împrumut şi să-ţi plătesc şi datoriile?

– Îmi plătesc singură datoriile, zise ea înţepată. Nu sunt atât de pricepută la cărţi cum e Honor. Se gândi dintr-odată că nu era prea bine să o menţioneze pe Honor – cu preocupările ei – în această etapă a căsniciei lor. Râse. Honor a fost întotdeauna unică în societate. Asta nu are importanţă, zise ea pocnind din degete. Mă gândeam să jucăm pe ceva mult mai interesant.

– Ce anume?

– Nu trebuie să fii suspicios, zise ea. Pentru fiecare mână câștigată de mine, tu-mi răspunzi la o întrebare. Și îmi spui adevărul, se grăbi ea să adauge.

– Ce fel de întrebări? o chestionă el suspicios.

– Întrebări despre tine.

– Asta din nou? Și pentru fiecare mână pe care o câștig eu?

– O să răspund la ce vrei tu, zise ea.

Expresia lui o făcu să amuțească. Nu se gândise într-atât încât să aibă un plan de rezervă dacă el refuza. Dar știa că, dacă nu intervenea, el avea să refuze. Așa că se agăță de lucrul pe care știa că el îl dorea.

– Pentru fiecare mână pe care o câștigi... poți să arăți către un articol vestimentar pe care eu să mi-l dau jos.

Sugestia ei avu efectul dorit: el ridică dintr-o sprânceană.

– Asta face, într-adevăr, lucrurile mai interesante, zise el pe un ton profund și lin, iar Grace își imagină numărul nesfârșit de femei pe care le ademenise și care-l auziseră vorbind așa.

– Ești pregătit de provocare? întrebă ea, făcând un pas în spate. O să răspunzi cu adevărat?

– Crezi că o să răspund altfel? Nu am fost cinstit cu tine până acum?

– Nu știu, zise Grace ridicând din umeri. Vrei să rămâi un străin pentru mine.

– Da, păi...

Privirea lui era străpungătoare.

– Asta o să fie distractiv. Nu ești și contra distracției, nu?

El părea un pic încordat de propunerea ei. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu ceruse să vadă registrele casei, nu ceruse bani, nu ceruse altceva decât să afle mai multe despre el. Se întinse impulsiv și îi atinse brațul; el tresări.

Grace nu se simți jignită, ci doar îi fu milă de el.

– E doar un joc, milord. Promit că nu o să sap prea adânc.

El strânse din dinți și se lovi cu degetul în picior.

– Prea bine, zise el în cele din urmă.

Capitolul 14

Era încă o mică victorie pe care Grace era un pic surprinsă că o câștigase. Se mișcă înainte ca Merryton să-și schimbe opinia și trecu dincolo de el, la masa ei de scris. O împinse, trăgând-o de la fereastră spre șemineu.

– Ce faci? Lasă-mă pe mine, zise el brusc și sări să o ajute, ridicând masa și învârtind-o.

Grace alergă înaintea lui și împinse fotoliul din fața șemineului. Merryton așeză masa în acel loc.

– Gata! zise Grace și se grăbi să aducă un scaun. I-l oferi lui Merryton și apoi luă banca pe care o folosea dimineața pentru ritualul de frumusețe și o așeză în partea opusă a mesei.

Merryton o privi, apoi se uită la masă și, cu un oftat, făcu un semn cu mâna, indicându-i că se putea așeza. Grace luă loc pe bancă, lăsându-i lui scaunul. El merse în celălalt capăt al mesei și se așeză. Capetele eșarfei îi atârnau pe piept și avea părul dat după urechi. Avea barbă de o zi și, ca de obicei, acei ochi verzi pătrunzători. Sprijini o mână pe genunchi și una pe masă.

– Așa... Ai cărți de joc?

– Da!

Din păcate, erau pe partea lui de masă. Grace se ridică și se aplecă peste masă, conștientă că privirea lui era pe corsajul ei și mai ales pe decolteu. În timp ce se aplecă, ajungând mai aproape de el, bărbatul nu se mișcă, așa că, în momentul în care ea se întinse să deschidă sertarul, el era la doar câțiva centimetri de sânii ei. Grace putea să-i simtă respirația pe pielea, își putea simți sângele fierbând sub apăsarea privirii lui. Se aplecă rapid și trase de sertar, luă cărțile și se așeză înapoi pe bancă.

– Nu încă, zise ea mieros. Vrei să faci cărțile?

– Te las pe tine.

Cu spatele rigid, Grace amestecă bine cărțile și le împărți. Jucară prima rundă în liniște, Grace câștigând ușor. Merryton ridică privirea când ea întoarse cartea câștigătoare.

– Am câștigat. Prima întrebare...

– Prima?

– *Prima*, zise ea ferm. Doar nu crezi că o să mă satur cu una, nu?

El zâmbi auzind-o.

– Dimpotrivă. Haide, întreabă.

– Vreau să știu dacă mai ești supărat pe mine pentru circumstanțele căsătoriei noastre.

– Nu, zise el, ezitând.

Grace pocni din limbă.

– Ai promis că o să zici adevărul.

– Te îndoiești de mine? întrebă el.

– Oh, Doamne, zise ea zeflemitor. Crezi că sunt naivă.

Buzele lui zvâcniră, și, pentru o clipă, Grace crezu că avea să zâmbească.

– Nu cred că ești naivă. Nici pe departe, spuse el, ridicând dintr-o sprânceană, ca și cum ar fi vrut să o provoace să-l contrazică.

– Atunci, mai bine ai recunoaște. Ți-am distrus viața, iar furia ta este evidentă.

Dintr-odată, el se aplecă spre ea ca să o privească direct în ochi.

– Orice furie pe care tu o vezi nu e față de tine, ci față de mine.

Grace clipi.

– Nu a fost vina ta. De ce să fii furios pe tine?

– Asta e a doua întrebare.

– Dar e legată de prima, deci e doar una, numără ea. De ce să fii supărat pe tine? A fost doar vina mea.

Avea privirea atât de sigură, atât de necruțătoare, încât o neliniștea un pic.

– Simplu. Pentru că, în general, nu-mi permit să-mi pierd controlul.

– Da, păi, asta e clar. Dar eu te-am sărutat în întuneric. Cu înflăcărare, aș adăuga, zise ea, roșind. Totul de după a fost vina mea.

El se încruntă ușor și îi făcu semn către cărți. Ea i le oferi.

– Nu chiar totul, admise el ușor. Au fost doi oameni în acea cameră.

Grace privi în jos în timp ce el amesteca și împărțea cărțile, încercând să înțeleagă ce simțea și ea cu adevărat despre acea noaptea. Simțea vină. Vinovăția era chiar mai accentuată, pentru că acum înțelegea că și el se învinovățea. Următorul joc trecu repede; Merryton câștigă fără probleme. Puse cărțile pe masă și se sprijini de spătar, cu pumnul apăsând pe marginea mesei.

– Părul tău, zise el încet. Desprinde-l.

Acea comandă veni ferm, cu autoritate, și în același timp atât de ademenitor, încât Grace fu cuprinsă de fiori. Ridică încet brațele și trase de o agrafă; o șuviță generoasă de păr căzu peste umerii ei. Îi făcu semn să continue. Scoase încă două agrafe, eliberându-și tot părul, până când toate șuvițele erau pe spate. Merryton înghiți în sec și strânse mai tare pumnul. Împinse în liniște pachetul de cărți peste masă. Grace era atât de încinsă de reacția lui, înflăcărată, încât pierdu și următoarea mână.

– Ciorapii, zise el răguşit.

Grace simțea cum o cuprind valuri de căldură și cum i se înroșește fața în timp ce se aplecă, vârându-și mâna sub rochie.

– Nu, zise el și cu piciorul împinse masa la o parte. Făcu semn către rochia ei. Ridică tivul ca să te văd.

Grace ezită să fie atât de îndrăzneață. Dar, în același timp, puterea pe care trupului ei părea să o aibă asupra lui o făcea să se simtă excitată. Menținu privirea către soțul ei și ridică încet tivul până la genunchi. Scoase un pantof, celălalt, apoi ciorapul. Putea să vadă cum ochii lui se umpleau de dorință și auzea cum respirația lui îi trăda nevoia. Ridică și celălalt picior și trase ciorapul. Îl aruncă înspre el. El îl prinse îndemânatic cu o mână și îl adulmecă. Sângele clocotea și în Grace.

– Fă cărțile, e rândul tău, îi ceru ea.

Dar Merryton se aplecă și îi prinse mâna cu a lui, și ea se simți străfulgerată.

– Mi-am pierdut interesul pentru cărți. Întreabă ce vrei, dar fă-o repede. Îmi pierd răbdarea.

O urmărea ca o pisică. Grace îl crezu pe cuvânt, încercând să-l mai tempereze făcând conversație politicoasă.

– O iubești pe Mary Gastineau?

El se holbă, surprins, și, miracolul miracolelor, îi zâmbi. Efectul era uimitor; bărbatul din fața ei era magnific de frumos când

zâmbea – i se transforma fața, avea linii superbe în colțurile ochilor și gropițe în obraji. Nu părea distant, părea cald... abordabil. Uman. Grace își simți inima tresăltând; își simțea respirația întretăiată.

– Mă întreb unde ai auzit de ea, zise el curios, înclinând capul.

– Mi-am făcut câteva cunoștințe.

– Foarte benefic pentru tine. Mă surprinzi.

– O iubești? întrebă ea, și o parte din ea spera cu disperare ca el să zică nu.

– Era o pereche bună, cea mai bună pe care mi-aș fi putut-o dori. O apreciam, dar nu pot spune că o iubeam.

Acel răspuns care ar fi trebuit să o mulțumească avu efectul opus. Grace rămase perplexă. Nu înțelegea că voia să spună cu „Era o pereche bună, cea mai bună pe care mi-aș fi putut-o dori". Un conte cu averea lui ar fi putut avea pe oricine.

– Știe că te-ai căsătorit?

Privirea lui se fixă asupra gurii ei.

– Da.

Grace simți cum vinovăția o cuprinde din nou.

– Te rog să mă ierți. Cred că ți-a fost greu.

– Mi-a fost, admise el. M-am întâlnit cu ea în dimineața zilei în care ne-am căsătorit și i-am explicat situația. O făcusem să aibă anumite așteptări.

Acum, Grace se simțea cu totul devorată de vină. Oare Mary Gastineau fusese atașată de Merryton? Oare ea distrusese și fericirea acelei femei?

Grace nu luase în calcul posibilitatea ca ea să fi distrus mai multe vieți, iar acum ideea aceasta o chinuia. Cât de reprobabil din partea ei să se joace cu viețile altora.

– Ce mai vrei să știi? întrebă el și îi întoarse mâna, ducând-o la gură și sărutând-o în podul palmei, desenând o linie cu vârful limbii.

– Ai o amantă?

– Asta e personal.

– Dar cinstit să întreb.

El zâmbi din nou.

– Ți-am jurat loialitate, nu? Sunt un om de cuvânt.

Ce însemna asta? Nu știa dacă să aibă încredere în ceea ce-i spunea acum, dar voia să se încreadă în el. Voia să creadă că exista o mică

speranță ca ei să-și găsească drumul către un viitor fericit. Voia ca el să-i fie fidel. Știa că bărbații obișnuiau să-și ia amante, doar că ea voia să *fie* amanta. Voia să fie singura.

– Gata cu întrebările...

– Așteaptă, zise ea și trase mâna dintr-a lui pentru a-și scoate colierul, așezându-l pe masa dintre ei.

– Încă sunt îmbrăcată. O întrebare pentru un articol vestimentar.

– Ești hotărâtă, zise el amuzat.

Ca răspuns, ea își scoase brățara și cerceii și îi adăugă peste colier. Merryton chicoti încet și se așeză pe scaunul lui, în mod evident bucurându-se de spectacolul pe care-l creau.

– Rochia, atunci.

Grace puse mâinile pe masă și se ridică. Se simțea studiată în timp ce se întinse pentru a descheia rochia.

– Vino aici, zise el, făcându-i semn. Observând privirea sceptică a lui Grace, adăugă: Nu o să ajungi la toți nasturii.

Asta era adevărat. Ea merse către partea lui, dincolo de masă; el stătea cu picioarele depărtate, iar Grace trebui să se întoarcă pentru a sta cu spatele la el. Merryton desfăcu rapid nasturii și împinse încet rochia de pe umerii ei, degetele lui urmărind materialul. În timp ce rochia căzu, puse mâna peste abdomenul ei și o trase în poala lui. Îi împinse părul într-o parte și îi sărută gâtul. Ea simți noi fiori pe șira spinării și închise ochii, dorindu-și mai mult, dar își reaminti scopul ei și îi trase mâna de pe abdomen. Se ridică și se îndepărtă de atingerea lui.

– De ce nu sunt tablouri, portrete pe pereți în casa asta? Nici un ornament?

El strânse palmele, iar Grace avu sentimentul că o făcuse pentru a se abține să bată până la opt. Nu avea nici un motiv să suspecteze asta, dar dacă era să-și parieze toată averea pe asta, ar fi făcut-o într-o clipită.

– Prefer o anumită simetrie, zise el, vocea lui parcă pierzându-și vioiciunea. Dar, cum nu sunt două rame la fel, e imposibil de realizat. Prefer pereții goi în locul portretelor și al tablourilor dezordonate.

Tablouri dezordonate! Se așteptase să-i spună că îi oferise tablourile surorii lui, că le vânduse ca să plătească nu știu ce datorie. Dar că ramele nu erau perfecte? Părea prea ilogic. Era o căutare a perfectului atât de perversă, că era complet imperfectă. În mod ciudat, Grace

nu se putu abține să nu se gândească la mama ei. Cum ar putea ea vreodată să supraviețuiască într-o asemenea casă? Tot universul ei era dezordonat și imperfect, fără speranța de a fi vreodată ordonat. Se simți tristă, dar în acel moment nu era sigură de cine îi părea mai rău. De mama ei? Sau de soțul ei?

– Corsetul.

Se uita la sânii ei acum. Grace nu se mișcă imediat, încă uimită de răspunsul lui anterior. Lui nu-i plăcu ezitarea ei, căci sări în picioare. Puse mâinile în jurul ei, trase de șireturile care îi legau corsetul, apoi îl împinse jos de pe umerii ei. Corsetul căzu. Grace era în fața lui acum, doar într-o cămășuță. Putea să-i vadă flăcările din ochi, putea să vadă cum trupul lui răspundea la trupul ei, precum și puterea pe care o simțea.

– Te temi că o să te rănesc?

Iar pomenea despre teama de a o răni, care părea la fel de ilogică pentru Grace. Dacă se temea de asta, ar face bine să nu-i facă rău. Nu așa se comportă toată lumea? Își controlează comportamentul ca să nu-i jignească sau rănească pe alții?

– Nu mă tem că o să mă rănești, Jeffrey, zise ea și îl văzu fluturându-și genele la auzul numelui său. Mă tem că o să mă abandonezi.

Nu era sigură că o auzise, întrucât ochii i se întunecară și se întinse după ea. Grace făcu câțiva pași în spate.

– Mai am o întrebare...

– Nu, gata, zise el ferm, întinzându-se iar.

– Mai răspunde la una, și scot și cămășuța.

El făcu o pauză. Se întinse după o șuviță din părul ei, răsucind-o între degete, în timp ce se gândea.

– Doar una, zise el. Apoi, jocul e gata.

Nu era un joc pentru Grace.

– De ce faci atât de multe lucruri numărând până la opt?

Părea ca și cum l-ar fi lovit cu ceva în piept sau de parcă i-ar fi dat un pumn în burtă. Grace conștientiză că tocmai atinsese un punct sensibil, ceva important pentru el, deși nu înțelegea pe deplin.

– Te-am văzut, zise ea, simțind dintr-odată nevoia de a explica și imitându-i gestul de a bate cu degetul arătător și cel mare. De opt ori. Pauză. De opt ori. Pauză.

– Ce e cu asta? izbucni el. E un tic.

Un tic nu ar fi stârnit un asemenea răspuns furios – dacă era doar un tic, l-ar fi privit altfel, râzând de el, luându-l în derâdere. Grace văzu ceva în ochii lui, ceva ce nu mai văzuse până atunci – frică. Frică! Dar cum era posibil să-i fie frică de asta? Ce avea de-a face numărul opt cu asta? Nu, nu era frică, înțelese ea în timp ce el își trecu mâna prin păr, ochii lui cercetându-i vigilent chipul. Era rușine. Îi era teribil de rușine. Ceva despre asta o stânjenea teribil pe Grace. Merryton era un om nobil, un om mândru, din toate punctele de vedere; el cerea perfecțiune.

Și totuși, era ceva teribil de imperfect la propria lui persoană. Avea multă durere în el, dar o durere diferită comparativ cu ce văzuse la alți oameni. Părea distrus, șocat și se uita la ea perplex. În acel moment, semăna teribil de mult cu mama ei, avea aceeași privire ca ea – înainte ca aceasta să înnebunească de tot. Ca și cum era șocată că mintea o trădase. Oare asta simțea și Merryton? Ce era în neregulă cu el, ce ascundea?

El o urmări vigilent, de parcă s-ar fi așteptat la o reacție urâtă din partea ei. În fapt, Grace se luptă cu dorința de a se feri din calea lui. Avea destulă nebunie în viața ei, iar ideea de a fi căsătorită cu un nebun o înspăimânta. Și totuși, în ciuda rațiunii, nu-și putea imagina cum un număr putea să-i guverneze viața. Cu siguranță, mergea prea departe cu supozițiile. Observă că, în ciuda atitudinii ei relaxate, el devenea mai neliniștit, simțindu-se tot mai rău. Își dădu seama că cel mai rău lucru în acest moment era să-i arate vreo emoție negativă. Avea nevoie de compasiune acum. Grace simți că alunecă pe o cărare foarte îngustă, nesigură de ceea ce făcea, mișcându-se doar mânată de instinct. Luă o decizie în acel moment; trase de legăturile cămășuței ei și rămase în fața lui complet dezbrăcată. Merryton trase cu putere aer în piept. Privirea lui se mută în sus și în jos pe trupul ei, iar el lovea cu degetele, într-un mod ciudat, în acel ritm obișnuit. Când ridică privirea către a ei, deschise gura să vorbească.

– Ești frumoasă, Grace. Pentru numele lui Dumnezeu, ești atât de frumoasă, zise el răgușit, abia reușind să scoată cuvintele.

Complimentul spus atât de sincer o impresionă. Cât de mult o zăpăcea acest bărbat! Era o nevoie clară în el – nu pentru ea sau pentru trupul ei, ci, în mod ciudat, gândi ea, nevoia de înțeles, nu judecat. Asta era o nevoie născută din durere, iar Grace nu suporta să o vadă în ochii lui. Se mișcă fără să gândească și își puse brațele în jurul

gâtului lui. El încremeni, dar ea îl trase și îl sărută. Intenționase să fie un sărut liniștitor. Îi mângâie încet maxilarul, simțindu-i perii bărbii de o zi. Îi simți trupul relaxându-se puțin.

El o cuprinse cu brațele, trăgând-o la pieptul lui. Ea îi simți mădularul întărindu-se, iar dorința îi cuprinse gândurile. Trase de eșarfă. El își lipi fruntea de fruntea ei, cu ochii închiși, respirând întretăiat. Grace îi desfăcu vesta. Îi scoase cămașa din pantaloni și își vârî mâna sub material. Abdomenul lui musculos zvâcni sub atingerea degetelor ei, de parcă nu suporta să fie atins. Ea trecu cu degetele peste pieptul lui, peste sfârcuri și îi sărută pieptul prin deschizătura cămășii. Merryton o împinse în spate până când ajunsese în dreptul patului. O întoarse și se așeză pe pat, trăgând-o în poala lui, ghidând-o să-l călărească. El își afundă ambele mâini prin părul ei în timp ce o săruta. Avea gura chinuitor de umedă și de caldă. Inima îi bătea tare, iar Grace simți că se umezește între picioare. Îl voia mai mult decât orice. Răspunsul lui era puternic, ca de fiecare dată, dar în această seară se simțea diferit. În atingerea lui, în modul în care se uita la el, Grace simți că era mai mult decât plăcere fizică. Asta trezi fiecare fibră din trupul ei și fiecare nerv. Trupul ei răspundea unui soi de imbold animalic, și se împinse în el, de îndată ce el scoase cămașa, aruncându-se în îmbrățișarea lui de parcă acolo îi era locul. Limba lui se împreuna cu a ei, iar mâinile lui îi dezmierdau șoldurile, pieptul, sânii. Grace putea să uite de tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Îl vedea, îl simțea doar pe Merryton. Era extaziată de dorința lui, iar nevoia lui începu să se ciocnească de a ei, la fel de solicitantă.

El îi devoră gura, în timp ce mâinile i se mișcau pe trupul ei, de pe o formă pe alta, apoi ajunse între picioarele ei. Se ridică, încă ținând-o în poală cu o mână, iar cu cealaltă își scoase pantalonii. Când se așeză, își eliberă mădularul excitat în direcția vaginului ei umed. Plăcerea o cuprinse, iar Grace lăsă capul pe spate, părul ei formând un fel de cortină între ei. Merryton îi împinse părul, căutându-i sânul cu gura. Fiori încinși o străfulgerară când Merryton apăsă cu vârful mădularului în vaginul ei, făcând-o să își dorească înnebunită trupul lui. El îi împinse tot părul, o ridică de șolduri și o ghidă către mădularul lui încins, penetrând-o ca un nebun. Grace icni și se prinse cu mâinile de umerii lui, mișcându-se delicat, nesigur. El o sărută cu o tandrețe necaracteristică, în timp ce o ajută să își potrivească ritmul cu al lui.

Când Grace preluă conducerea, mâinile lui se îndreptară către sânii ei, strângându-i, în vreme ce o privea țintă în ochi. Ea începu să se miște mai repede, căutând eliberarea; Merryton întinse mâna între ei și începu să o mângâie. Atingerea lui era electrizantă – ea se prinse de gâtul lui, urmărindu-i expresia în timp ce se mișcau ca unul, până când nu mai putu. Închise ochii, simțind plăcerea crescând în ea, în tot trupul, dorindu-și să iasă la suprafață, până când extazul o cuprinse pe deplin. El o întinse pe spate și o penetră repede, adânc, căutându-și propria eliberare. Îi atinse buzele și o penetră iar, mai repede, mai adânc, până când ea simți cum trupul îi tremură, îl auzi gemând și suspinând și simți sămânța lui împrăștiindu-se în ea. Grace îl cuprinse cu brațele. Îl sărută pe creștet și îi zâmbi larg. El înălță capul, o sărută pe obraz cu tandrețe, apoi o cuprinse în brațe și o întoarse pe o parte. Grace nu se simțise până acum atât de mulțumită. Inima încă îi bătea nebunește în piept. Pielea îi era umedă, brațele lui puternice încă o țineau. Se simțea mai ușoară, de parcă totul în jurul ei plutea, iar ei erau protejați ca într-un cocon. Trecură câteva momente înainte ca Merryton să-și pună palma pe obrazul ei și să o sărute delicat. Apoi, se rostogoli pe spate, încă încercând să-și recapete suflul. Se ridică.

– O să te las...

– Nu, zise Grace și îl prinse de braț. Te rog, stai!

– Ar trebui să te odihnești.

– Jeffrey, stai, zise ea și îi zâmbi, mângâindu-i brațul.

El îi atinse obrazul apoi, încet, și se așeză lângă ea. Grace zâmbi și îi sărută umărul, punându-și mâna peste abdomenul lui și cuibărindu-se în brațele lui. Simțea că în această seară distruseseră o barieră. Pentru prima dată de când venise la reședința Blackwood, avea speranță. În acel moment, credea că ar putea să se atașeze de Merryton.

Dar, când se trezi peste vreo oră, singură în pat, acea căldură pe care o simțise se transformă iar în răceală. Se ridică, uitându-se în jur. Merryton și hainele lui nu mai erau. Grace căzu pe spate, cu brațele deschise larg, nervoasă și poate un pic rănită. Trebuia să existe o cale să ajungă la Jeffrey Donovan, dar al naibii să fie dacă știa care era aceea.

*

Jeffrey nu o rănise. Nu-i făcuse rău, motiv pentru care ea îi şi ceruse să rămână. Totul era întipărit în mintea lui, experienţa minunată pe care o avuseseră. Se pierduse, îşi permisese să fie liber, iar acum putea să stea liniştit că cea mai mare dintre temerile lui nu se îndeplinise. Dar nu putea sta liniştit. Nu putea dormi. Se gândi la jocul de cărţi pe care ea îl convinsese să-l joace şi la întrebările pe care i le pusese. Fusese capabil să răspundă la toate, asta până când întrebase de opt. Jeffrey închise ochii şi se lovi cu pumnul în frunte într-o încercare eşuată de a elibera demonii. Nimic nu avea să-l scape de teribilele dorinţe care îi dominau mintea, de mai multe ori decât putea el număra până la opt. Dar, pe măsură ce gândurile depravate din mintea lui începură să plutească, calea de opt paşi până la camera lui nu mai era de ajuns. Jeffrey îşi croi drum pe scările întunecate şi în coridorul principal.

Coridorul este ultima scăpare, una rezervată pentru acele ocazii rare în care simţea lipsa de control asupra propriei vieţi. Nu mai fusese aici de luni bune, poate chiar de doi ani. Era doar pentru urgenţe, pentru că se temea să nu fie văzut de servitori.

Nu şi în această seară.

Coridorul principal avea fix opt metri, iar de la un capăt la altul treizeci şi doi de paşi, chiar patruzeci dacă mergea cu paşi mici. Alese treizeci şi doi. Treizeci şi doi la un capăt, treizeci şi doi înapoi. Repetă. Nu o rănise, gândi în timp ce număra paşii. Se temuse de ce era mai rău, dar ce era mai rău nu se întâmplase. Imaginile pe care le experimenta acum – cu trupului ei gol deasupra lui, cu mădularul lui străpungând-o – nu erau altceva decât imagini. La a treia rundă de numărat, Jeffrey admise că experienţa fusese agreabilă, mai ales partea cu dormitul împreună, cu capul ei pe umărul lui, cu trupul ei lângă al lui. Dar nu putuse să rămână cu ea, nu în patul ei, nu cu atâtea secrete şi ritualuri la care nu putea renunţa. Simţi remuşcări pentru modul în care plecase, în timp ce ea dormea, dar se gândi că s-ar simţi şi mai rău dacă ea ar şti adevărul despre el. Şi aşa ştia prea multe. El era intrigat de ea, excitat de ea. Era nervos pe ea, deranjat de ea. Întotdeauna fusese un bărbat care se mândrise cu faptul că avea un răspuns – sau cel puţin găsea unul – la orice întrebare sau situaţie.

Care se putea controla. Dar cu Grace nu exista ordine. Nu era control. Era o avalanşă dezordonată de emoţii, secrete şi haos. Pentru

prima dată în mult timp, haosul din el creștea. Avea să-i facă rău. Dacă nu-i făcuse până acum, urma. Minutele treceau, dar Jeffrey nu reușea să se calmeze. Era uimit și chiar un pic înspăimântat. Cum de știuse despre opt? Doctorul Lindford era singurul căruia Jeffrey îi povestise despre dorințele lui nefirești. Îi spusese, sperând că exista vreun remediu, vreo tinctură sau ceva care l-ar putea vindeca – sau cel puțin o explicație plauzibilă de ce lumea lui era împărțită în opt. Doctorul Lindford nu doar că fusese șocat, dar nu avusese nici cea mai mică ideea despre ce putea fi vorba. Jeffrey suspecta că și Cox îi ghicise nebunia, dar era un servitor prea bun pentru a spune ceva. Bărbatul încorporase eficient și fără zarvă fobiile lui Jeffrey în treburile zilnice ale casei.

Dar acum, această femeie, acest străin, de fapt, îi ghicise obsesia? Văzuse că se baza pe opt, că totul în viața lui era redus la asta? Dacă văzuse asta, ce altceva mai văzuse? Nu avea să permită lumii să știe despre afecțiunea lui. Ar fi fost de râsul Angliei. Mai rău, chiar dacă ea văzuse obsesia lui față de opt și cumva reușea să treacă peste asta pentru binele căsniciei lor, nu avea să treacă niciodată peste perversiunile lui sexuale. Nu avea să fie de acord să fie legată sau bătută cu biciul. Nu avea să-i înțeleagă dorința lui de a avea mai mult de o femeie.

„Nu am rănit-o."

Avea să încheie această căsnicie și avea să fugă la Londra. Oare putea să o oprească? Oare voia? Nu era obligat moral să o lase să plece dacă asta își dorea, dat fiind că perversiunea acestei uniuni era a lui? Avea tot dreptul să fugă de el, să fie dezgustată de el. Merse pe acel coridor ore bune, dar apăsarea rușinii nu-l părăsi. Trebuia să plece, să se ducă undeva unde să fie în siguranță, unde să poată gândi.

Spre surprinderea lui Cox, Jeffrey părăsi reședința a doua zi, la ora opt dimineața fix. Îl rugă pe Cox să-i spună soției lui că afacerile îl chemaseră la Bath. Nu precizase când avea să se întoarcă pentru că nu știa. Jeffrey călări către Bath, la casa din oraș, surprinzându-l pe Tobias, majordomul și îngrijitorul de acolo. Ascuns în acel loc, cu cei opt pași de la birou până la sala de mese și cu cele opt șiruri de tapet din salon, Jeffrey se simți liniștit pentru prima dată în mult timp. Era capabil să doarmă – așa că se trezi abia înainte de prânz a doua zi.

Când se trezi, Jeffrey îl trimise pe servitor să întrebe dacă doctorul Linford putea să-l primească. Primi răspuns că doctorul era încântat să-l primească în casa lui.

– Milord, zise doctorul când Jeffrey ajunse, traversând salonul, cu mâna întinsă, făcând o plecăciune.

Doamna Linford, o frumusețe cu părul brunet, era așezată pe o canapea. O tânără menajeră făcea curățenie prin birou și se uită pe furiș la Jeffrey.

– Milord, fiți bine-venit! zise doamna Linford.

Jeffrey încuviință. Fu uimit să constate că, pentru prima dată de când își putea aduce aminte, se putuse uita la frumoasa doamnă Linford și la menajeră fără a avea imagini cu mâinile și gurile lor asaltându-se. Se părea că mintea lui perversă se concentrase exclusiv pe soția lui.

– Poate am putea vorbi în biroul meu? propuse doctorul Linford și făcu semn către ușă.

Jeffrey făcu un semn cu capul către soția medicului și îl urmări pe acesta afară din cameră, pe un hol îngust, într-un birou mic. Refuză scaunul pe care Linford i-l oferi, preferând să stea în picioare, dat fiind că acum se întreba de ce venise, dacă fusese un gest înțelept sau nu.

– Cum vă pot fi de folos, milord? întrebă Linford.

Jeffrey duse o mână la spate și bătu cu degetele de opt ori.

– Mă lupt... cu... gânduri ciudate, zise el.

– Ah, din nou cifra opt?

Cifra opt, de parcă era ceva provocat de consumul de exagerat de vin sau așa ceva.

– Da.

Doctorul Linford îl privi atent.

– Are ceva de-a face cu căsătoria recentă?

Acum, trebuia să găsească un motiv pentru gândurile lui perverse? Pentru faptul că totul devenise mai rău de când se căsătorise cu acea străină? Bineînțeles că da!!

– Poate.

– Tocmai ce am făcut ceva cercetări privind situația neobișnuită în care vă aflați. Nu a dumneavoastră în mod special, ci despre gânduri nenaturale în general. Recomandarea mea este să încercăm să curățăm această otravă care în mod clar duce la aceste gânduri

neobișnuite cu o procedură de subțiere a sângelui, urmată de o cură cu laudanum, pentru a asigura calmul.

Jeffrey tresări imediat la auzul ideii de subțiere a sângelui.

– Aici, zise Linford, arătând către gât. Pentru a echilibra dispoziția și a aduce gânduri bune.

– Nu, zise Jeffrey.

Își amintea că o asemenea procedură fusese efectuată pe tatăl lui când se afla pe patul de moarte. Groaznic.

– Milord, trebuie să subliniez necesitatea acestei proceduri dacă vrei să fii liber de...

– Bine, în regulă, zise Jeffrey nerăbdător.

Dacă de asta era nevoie, era dispus să încerce.

Stabiliră ca intervenția să aibă loc a doua zi dimineața. Procedura abia dacă fu resimțită de Jeffrey. În afară de locul tăieturii, nu simți altceva decât o stare de slăbiciune. Doctorul Linford îi lăsă lui Jeffrey două fiole de laudanum cu instrucțiuni stricte despre cum să le ia. Jeffrey mâncă – fără tragere de inimă –, apoi închise ușa biroului, trase un scaun ca să fie cu fața la foc și se lungi acolo. Luă doza recomandată de doctorul Linford și se întinse, așteptând ca medicamentul să-și facă efectul și să-i calmeze gândurile. O oră mai târziu, se uită la flăcările din șemineu – uriașe, transformându-se în monștri – curbându-se în opturi în fața ochilor lui, apoi dispărând în fum. Numără șaisprezece. În acea stare, se crezu eliberat, crezu că opturile dispăreau, unul câte unul. Se simțea încurajat, cumva extatic. Atât de mult, că mai luă niște laudanum, dorindu-și să grăbească procesul.

Dar apoi umbrele începură să iasă din șemineu și să meargă pe pereți, apropiindu-se de el, înconjurându-l. Încercă să le alunge cu mâna, dar nu se putea mișca.

Nu avea nici o șansă.

Capitolul 15

Grace află de plecarea bruscă a lui Jeffrey de la Hattie.

– A fost cam haos în această dimineață, doamnă, zise Hattie în timp ce trebăluia prin camerele lui Grace. Julia Barnhill nu a făcut ce a zis doamna Garland, susținând că ea a fost chemată să facă curățenie în camerele contelui, nu în saloane. Dar doamna Garland a zis că Excelența Sa este plecat, așa că nu are ce curățenie să facă, iar ea ar face bine să ajute la treburile casei. Ea s-a dus la domnul Cox și după, dintr-odată, domnișoara Barnhill e bunătatea întruchipată, gata să ajute cu orice, zise ea scuturând din cap. Doamnei Garland nu-i place deloc de domnișoara Barnhill.

– Excelența Sa a plecat? întrebă Grace, surprinsă de veste.

Hattie se îmbujoră.

– Da, doamnă, la Bath. Așa zice domnul Cox.

Grace se duse imediat să-l întrebe pe domnul Cox, care îi confirmă că Jeffrey placase în acea dimineață.

– Când se întoarce?

– Nu a spus, doamnă.

Nu a spus. Se trezise și plecase fără să-i spună măcar câteva cuvinte? Grace era foarte nervoasă. Atât de nervoasă, încât simțea nevoia să lovească ceva. Sau să țipe. Dar, cum ambele lucruri nu erau practice, îi veni ideea să *schimbe* ceva. Nu avea să-i permită să șteargă progresul pe care-l făcuse săptămâna asta și victoriile pe care le obținuse cu atâta efort. Avea să profite de această oportunitate și să renoveze camera de muzică. Îi ceru lui Ewan să meargă în pod cu ea și scotoci prin grămezile de tablouri și mobilă. Pe lângă faptul că găsi mai multe tablouri pentru camera de muzică, fu încântată să găsească și niște scaune pentru sala de mese. Erau tapițate cu catifea roșie – nu maroul șters al scaunelor de lemn pe care stătuse până acum. Când întrebă de ce erau depozitate în pod, Ewan făcu semn spre o pată neagră de pe unul dintre scaune.

– Cineva a vărsat un pic de vin.

Asta era – scaunele fuseseră depozitate pentru că cineva vărsase un pic de vin. Grace nu putu să nu se întrebe ce altceva mai fusese eliminat pentru că nu era perfect. Dintr-odată, se gândi la mama ei, iar furia îi crescu laolaltă cu sentimentul de tristețe. De când devenise perfecțiunea atât de necesară pentru Merryton? Cum de-i permisese să-l conducă într-o lume atât de imperfectă? Și cum Dumnezeu avea ea să umple golul dintre ordinea lui perfectă și familia ei, clar imperfectă?

– Poate fi curățat, zise ea.

– Da, doamnă, dar Excelența Sa a zis să le aducem aici.

– Te rog să le cureți și să le pui în salon, spuse ea încrezătoare.

Cox nu fu încântat de idee, și, când o găsi în camera de muzică, insistă că Excelența Sa nu voia scaune roșii sau flori galbene, precum cele pe care le pusese ea în vaze. Însă, cu cât sublinia mai mult că Excelența Sa nu le voia, cu atât ea era mai hotărâtă să le țină acolo.

– Așa să fie? întrebă Grace cu glas dulce. Atunci, poate se întoarce la soția lui și îi spune chiar el asta, adăugă ea zâmbind.

– Prea bine, doamnă, cedă Cox.

Sărmanul bărbat părea resemnat în fața schimbărilor de la reședința Blackwood.

– Dar tablourile? zise el, referindu-se la cele două pe care tâmplarul tocmai le agăța. E foarte ferm când spune că nu le vrea atârnate. Nu-i plac.

– Nu-i plac atunci când nu sunt aliniate perfect, îl corectă Grace. Și nu ți-am cerut să aduci *toate* tablourile din pod, ci doar pe acestea două, sublinie Grace și se așeză pentru a cânta la pian, încrezătoare că asta avea să-l facă pe Cox să iasă. Avusese dreptate – plecă imediat. Grace continuă să se lupte cu notele, în timp ce Năpastă se juca cu o pană care apăruse nu se știe de unde. Grace abia dacă era atentă la ceea ce făcea; mintea îi zbura la dispariția subită a lui Jeffrey. O făcea să fie atât de confuză! Nu avea deloc maniere, așa cum crezuse mereu despre el. În a doua zi de când lipsea, Grace se plânse de asta lui Molly Madigan, în timp ce o ajuta să taie butașii din grădină.

– Pe cuvântul meu că nu-l înțeleg, zise ea în timp ce rupse nervoasă un butaș. Oare nu se gândește că aș fi vrut să știu că pleacă? Să-l întreb unde se duce, ce să fac în lipsa lui sau cât are să fie plecat?

– Da, bineînțeles că s-a gândit, dar cred că încă nu e obișnuit să aibă o soție, zise Molly, de parcă totul era foarte simplu. Pentru că mulți, mulți ani a făcut exact cum a vrut.

– Da, asta este dureros de evident, mormăi Grace.

– Poate ți-e greu să vezi asta acum, dar e un bărbat atent.

Grace pufni. Molly zâmbi și îi oferi lui Grace un coș cu trandafiri galbeni.

– *Toți* bărbații trebuie băuți la cap să aibă bune maniere, din când în când.

– Dar cum? Nu e ca și cum l-aș putea *certa*.

– Copiii învață adesea atunci când consecințele comportamentului lor sunt evidente.

– El nu e un *copil*, răbufni Grace.

– Oh, nu... dar presupun că toți bărbații sunt un pic copii, nu? Dacă eram în locul tău...

– Da? zise Grace repede, uitându-se către Molly, sperând să primească un sfat bun.

Molly își mușcă limba și se prefăcu a căuta după ceva prin coș.

– Am zis prea multe. Nu te-aș sfătui niciodată în asemenea probleme care țin de soțul tău.

– Nu, bineînțeles că nu, zise Grace apropiindu-se de ea. Dar, dacă ai fi în locul meu, ce ai face... ?

– Păi, începu Molly, presupun că m-aș duce să-l caut.

Grace o privi, neștiind ce să spună. Nu se gândise la asta. Molly se înroși.

– Cum am zis, nu aș îndrăzni *niciodată* să ...

– Dar ai perfectă dreptate, Molly! zise Grace simțindu-se îmbărbătată. Cum altfel o să învețe el să nu mai plece fără să mă anunțe? Ea râse încântată. Oh, dar abia aștept să-i văd fața când o să apar în Bath.

Molly râse nesigură.

Din nou, Cox se mișcă fără tragere de inimă când ea îi ceru să aducă trăsura cu patru cai și un vizitiu.

– Trăsura, doamnă?

– Da, Cox, mă duc la Bath.

Grace văzu că majordomului îi zvâcnise un ochi. Acesta își drese glasul și trase aer în piept.

– Permiteți-mi să întreb dacă avem o trăsură disponibilă și vizitii.

Grace îi anticipase lipsa de încântare.

– Dacă nu sunt vizitii, o să conduc eu. Sunt perfect pregătită pentru asta, știai? Am tot condus astfel de trăsuri în Longmeadow și Hyde Park.

Asta nu era tocmai adevărat – Grace condusese mai mult căruțe trase de ponei, dar, deși nu era sigură că putea să facă asta, nu avea să renunțe. Sărmanul domn Cox părea răvășit. Presupunea că și el își dorea la fel de mult ca ea ca Merryton să nu fi plecat. Sau poate își dorea ca ea și câinele să fie cei care să dispară. Îi zâmbi cu căldură.

– Mă duc să-mi pregătesc lucrurile, zise ea și începu să meargă.

– Doamnă, dacă se poate... aș fi neglijent dacă v-aș lăsa să plecați neînsoțită. Vă asigur că Excelența Sa nu ar fi de acord.

– Sunt complet de acord, spuse ea, punând mâna pe brațul lui pentru a-l liniști. De aceea i-am și zis lui Hattie să-și facă și ea bagajul. Acum, nu te mai uita așa surprins, Cox. Eu chiar cred că Hattie e genul de om foarte folositor dacă te afli în necaz, și nu mergem la capătul lumii, ci la Bath.

Grace îl bătu cu mâna pe umăr și ieși înainte ca el să găsească și alte motive să o facă să rămână.

Hattie arăta la fel de nemulțumită precum Cox când Grace o întâlni pe alee, cu Năpastă. Părea și un pic speriată.

– Haide, Hattie, zise Grace. În Londra, doamnele vin și pleacă oricând vor ele.

Nici asta nu era adevărat, dar cu siguranță Grace și Honor făcuseră fix asta spre încântarea multor domni din oraș. Hattie se uită spre domnul Cox ca și cum aștepta confirmarea acestui lucru.

– Domnul Cox nu vine din Londra și nu este obișnuit cu obiceiurile de acolo, spuse Grace, punându-și brațul peste mâna lui Hattie. Eu sunt de acolo. Acum, haide, trebuie să plecăm. Nu e chiar scurt drumul până la Bath.

Hattie urcă în trăsură, urmată de Grace, care îi făcu veselă din mână lui Cox, după care bătu în plafon, semnalându-i vizitiului să pornească. Grace fu forțată ca pe drumul către Bath să facă mult din ceea ce soțul ei numea pălăvrăgeală. După ce Hattie îi mărturisi că nu fusese niciodată mai încolo de Ashton Down, Grace îi înțelese șovăiala. Încercă să o liniștească, dar Hattie era speriată rău. Așa că Grace vorbi și vorbi, până când Hattie adormi și începu să sforăie încet.

Ea se întinse pentru a-l mângâia pe Năpastă, care stătea cu lăbuțele pe geamul de la fereastră. Făcu asta tot drumul. Părea foarte mulțumit să urmărească împrejurimile, să se holbeze la iepuri și la păsări, iar din când în când să ridice nasul ca și cum detectase ceva important în aer. Grace nu știa la ce să se aștepte în Bath – în afară de o ceartă zdravănă. Era pregătită pentru asta, dar se gândi că poate soțul ei avea până la urmă o amantă. În ciuda spuselor lui, în ciuda faptului că se declarase un bărbat care își respecta jurămintele. Nimic nu avea sens. Iar dispariția lui subită trebuia să capete sens. El căuta perfecțiunea în toate lucrurile. Păi, ea voia rațiune în toate. Hattie se trezi fix când intrau în Bath și suspină de uimire văzând un oraș mult mai mare. Trăsura mergea încet pe străzile înguste, atrăgând atenția trecătorilor, mulți oprindu-se pentru a o urmări. Trăsura se opri în fața unei case frumoase din piațeta pitorească. Grace se simți neliniștită și prinse de lesa lui Năpastă. Sări pe trotuar când vizitiul deschise ușa, privi către ușă și își îndreptă spatele. La ușă fu întâmpinată de majordomul din Bath – Grace mai mult, întrucât Hattie rămase pe trotuar.

– Bună ziua, zise Grace. Eu sunt Lady Merryton.

Majordomul păru șocat.

– Da, da, doamnă! Bineînțeles! spuse el și făcu o plecăciune.

– Cum te numești?

– Tobias, milady. Eu sunt majordomul aici. Gata să vă servesc! zise el și mai făcu o plecăciune în timp ce Năpastă îi adulmeca încălțările înainte de a-și ridica piciorul lângă cizmele ponosite. Tobias nu păru să observe. La început, Grace se gândi că poate el era mai primitor decât Cox, dar apoi observă că el părea mai degrabă neliniștit. Grace zâmbi și trecu dincolo de el.

– Păi, Tobias, o să mă lași să stau aici sau să o să mă conduci la soțul meu?

Tobias clipi.

– Nu e aici, nu-i așa?

– Ah...

Majordomul privi peste umăr, iar inima lui Grace se cufundă. Nu era de mirare că Tobias se purta atât de ciudat: Jeffrey era aici cu amanta lui – sau mai rău. Nu știa ce putea fi mai rău decât asta, dar, în mod clar, ceva era teribil de nelalocul lui, iar ea se simți penibil că bătuse atâta drum doar pentru a fi umilită.

– Este doamnă, dar este... Nu se simte bine.

– Da, presupun că nu, zise ea.

Se întoarse și făcu un gest către Hattie. Când femeia era suficient de aproape, o prinse și o trase înăuntru, aproape aruncând-o în brațele lui Tobias.

– Te rog arată-i camerele noastre lui Hattie și adu toate lucrurile.

Ea înaintă, forțându-l pe Tobias să se dea la o parte. Intră în foaier.

– Da, doamnă. Vă rog să mă urmați, zise el, făcând semn către un salon situat în dreapta.

Grace se trase înapoi.

– Nu, mulțumesc, Tobias. Eu vreau să-mi văd soțul acum.

Observă de îndată că umerii lui Tobias păreau să se prăbușească.

– Da, zise el.

Făcu un semn, și un servitor apăru. Îl instrui să o conducă pe Hattie.

– Pe aici, zise el încet și îi conduse pe Grace și pe Năpastă către o ușă de la capătul holului. Bătu ușor la ușă. Milord! strigă el și se lipi de ușă pentru a asculta. Nu primi răspuns. Mai bătu o dată, mai tare. Milord! strigă el din nou.

Ce se întâmpla? Grace îl dădu la o parte și încercă ușa, dar era încuiată.

– Ai vreo cheie?

Tobias scoase cheile din buzunar. Grace descuie și deschise. Năpastă țâșni dincolo de ea, în încăpere.

– Năpastă! strigă Grace.

Intră și ea în cameră și îl văzu pe Jeffrey pe podea. Inima i se opri, crezând că era mort. Dar apoi, el gemu și se mișcă. Dumnezeule, era beat? Se uită la Tobias pentru o explicație, dar chipul majordomului nu trăda nimic.

– Mulțumesc, zise ea. O să te chem dacă am nevoie, adăugă și îi făcu semn să plece.

Tobias ieși fără tragere de inimă, cu privirea ațintită la Jeffrey. Grace închise ușa în urma lui, apoi se întoarse să se uite la Jeffrey. Năpastă amușina, cu coadă ridicată. Părea că se dăduse o luptă în camera asta. Scaunele fuseseră răsturnate, iar o lumânare căzuse și arsese o gaură în covor. Una din draperii atârna haotic, iar Grace avu preț de o secundă imaginea lui Jeffrey trăgând de ea ca de liane. Niște porțelanuri – o figurină, presupuse ea – fusese distrusă,

bucăți din ea fiind înșirate lângă șemineu. Se mișcă încet către soțul ei, uitându-se la sticla goală de whisky. Acolo o văzu – aproape de cotul lui, o sticluță maro. Știa precis ce fel de sticluță era – Dumnezeu știa cât laudanum îi dăduseră mamei ei pentru a o calma în ultimele luni. Grace se aplecă și o ridică. Încă era niște lichid în ea. O aruncă în flăcări. Oare era dependent de laudanum? Oare acesta era motivul pentru comportamentul lui ciudat? Oare din cauza asta ridicase un zid invizibil în jurul lui? Grace mai auzise asemenea povești. Păși peste el și văzu sticla de whisky răsturnată, lângă el. O apucă groaza gândindu-se că se căsătorise cu un bărbat care nu se putea elibera de demoni. Și totuși, asta nu suna a Jeffrey. Privi către el, așa cum zăcea pe podea. Era încruntat, de parcă avea dureri. Bărbia era acoperită cu peri. De când zăcea așa? Camera era rece și plină de fum, făcând-o să creadă că era aici de multe ore.

Năpastă se duse lângă Jeffrey și îi mirosi pantalonii, apoi trecu la față. Îl linse pe obraz.

Jeffrey deschise ochii. Se uită urât la câine, apoi la Grace cu ochi încețoșați. Unde erau ochii verzi care o străfulgerau la fiecare privire? Grace nu știa ce se întâmplase cu acest bărbat, dar se simți înduioșată. Era ceva aproape dureros de vulnerabil în el, ceva trist. Se aplecă lângă el și îi împinse o șuviță de păr de pe frunte.

– Bietul de tine, murmură el.

El se strâmbă, împinse câinele și se ridică pe jumătate.

– De ce ai venit? întrebă el dur.

– Aici? zise ea privind în jur. Te referi la această cameră? Sau în Bath? Cred că răspunsul e același – sunt aici pentru că soțul meu a plecat fără să mă anunțe. Ce cauți tu aici, milord?

El închise ochii pentru câteva clipe, ca și cum încerca să alunge durerea.

– Nu trebuia să vii.

– Serios? Mie mi se pare că e bine că am venit. Ce s-a întâmplat, Jeffrey?

El scutură din cap. Năpastă sări către mâna lui, apoi pe un picior. Jeffrey nu-l opri.

– Nu te înțeleg, suspină Grace, așezându-se într-un genunchi lângă el. Puteam la fel de bine să cred că m-ai abandonat. Nu mi-am putut imagina de ce nu ai avut decența să-mi spui că pleci.

– Ar fi avut vreo importanță, ai fi fost mai puțin supărată? întrebă el și își frecă tâmplele.

Grace întoarse capul într-o parte.

– Nu, zise ea în timp ce-l cerceta cu atenție. Ar fi cauzat cu totul un alt gen de nemulțumire și supărare.

Observă că avea un bandaj la gât și se întinse pentru a-l atinge.

– Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

El se feri imediat și îi împinse mâna de pe gâtul lui.

– Ceva nu e bine, zise ea. O să te ajute să îmi spui. Vreau să te ajut!

Asta îl făcu să zâmbească. O privi. Îi ridică mâna, o duse la buze și îi sărută încheietura. Chiar dacă Grace purta mănuși, simți puterea acelui sărut pătrunzându-i în vene, făcând-o să simtă furnicături.

– Nu ai putea să înțelegi.

– Dar poate aș putea, zise ea, strângându-i mâna. Orice se întâmplă cu tine, nu o să poți ascunde asta pentru totdeauna, nu?

– Nu mă presa, Grace, zise el încet și se ridică, nesigur pe picioare. Ești bine intenționată, dar nu ai nici cea mai mică idee ce faci.

– Știu foarte bine ce fac, zise ea, ridicându-se lângă el. Încerc foarte tare și cu disperare să-ți fiu soție. Încerc să-mi găsesc locul în această căsnicie, dar e foarte greu, pentru că tu insiști că nu înțeleg – și apoi te găsesc așa.

– Asta e ceva personal...

– Nu o să accept asta, Jeffrey. Nu o să o fac! Privi către camera distrusă. E... e *nebunie*.

– Da, este, zise el, privind în jur. Nenorocită *nebunie!*

Dădu să plece de lângă ea, dar Grace îl prinse de mână, strângându-l ușor.

– Nu o să plec, să știi. Te voi urma la capătul pământului dacă de asta e nevoie ca să aflu despre ce secret e vorba. Ce ascunzi.

Jeffrey râse cu amărăciune și își smuci mâna dintr-a ei. Trecu cu mâinile prin păr, apoi se holbă la ea, ușor dezechilibrat.

– Prea bine, doamnă, tu ceri asta. Tu vrei să știi neapărat adevărul. Știi ce vreau eu acum, în acest moment?

– O baie? zise ea ridicând dintr-o sprânceană.

– Vreau să mă săruți. Ce nu poți tu să înțelegi e cât de mult și de complet te doresc.

Acea afirmație era atât de neașteptată, încât Grace rămase fără cuvinte.

– Te *doresc*, continuă el și strânse din pumn, apropiindu-se de ea. Dumnezeu să mă ajute, cât de mult te doresc. Dar nu te doresc cum vrea un bărbat o femeie. E mai mult de atât – mult mai provocator de atât.

Sincer, Grace nu știa dacă trebuia să se simtă flatată sau jignită.

– Asta nu are sens.

El pufni.

– Nimic despre mine nu are sens, după cum știi.

Dumnezeule, *era* nebun.

– Nu înțeleg! exclamă ea, ridicând brațele. De ce un bărbat nu-și poate dori nevasta? Ce e în neregulă cu tine? țipă Grace.

– Vezi? Doar ți-am spus că te doresc întru totul, și asta te sperie.

– Nu sunt speriată! răbufni ea, aruncându-se către el cu forță, făcându-l să se clatine, surprins.

Ea își petrecu mâinile pe după gâtul lui, apropiindu-și trupul de al lui, și îl sărută. Îl sărută cu adevărat. El se pierdu în ea, spatele ei îndoindu-se mlădios în timp ce se topea în brațele lui. Ea înclină capul și deschise gura, vârându-și limba peste a lui. Jeffrey îi răspunse imediat și intens; o trase mai aproape, se învârtiră amândoi și o împinse în perete. Îi pipăi unul din sâni.

Răspunsul lui plin de dorință o excită pe Grace – abia începea să înțeleagă puterea pe care o avea asupra lui doar cu trupul ei; se lipi de el, mișcându-și pelvisul contra erecției lui. Dar, în același timp, asaltul plin de plăcere al mâinilor lui și al gurii lui o făcuse slabă; deschise brațele larg și închise ochii în timp ce gura lui se plimba pe pielea ei. Cum de devenise o asemenea femeie? Acum mai bine de două săptămâni, abia se putea uita la el. Acum, îi dorea fiecare atingere, atenția lui... Dintr-odată, el sălță capul și lăsă mâinile. Respira greu, iar ochii păreau să-i fi luat foc. Duse partea opusă a mâinii peste gură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, trăgând aer în piept, nu mă provoca. Nu înțelegi ce bestie descătușezi...

– Bestie! Pentru că mă vrei? Pentru că vrei să mă săruți?

– Ești prea tânără și prea inocentă ca să înțelegi, spuse el și dintr-odată își lipi o mână de perete, deasupra capului ei, aplecându-se pentru a se uita direct în ochii ei. Ascultă-mă – eu sunt un bărbat pentru care controlul este *dificil*, zise el, abia reușind să scoată cuvintele. Doamne, cum să te fac să înțelegi? Îmi pierd *controlul* – uită-te

în jurul tău! Şi asta? zise el, făcând un semn nervos între ei doi. Asta nu o să se termine cu un sărut. O să vreau mai mult şi mai mult. O să te vreau până nu mai poţi, fizic şi emoţional. Nu ai nici cea mai mică idee cine sunt, zise el răguşit. Dumnezeule, sper să nu afli niciodată!

El se întoarse, hotărât să traverseze camera. Grace se răsuci şi lovi cu pumnul în perete. Năpastă începu să latre, iar Grace strânse mâna şi tresări din cauza durerii. Căţeluşul începu să tragă cu lăbuţele de fustele ei.

– Ce naiba faci? izbucni Jeffrey, întinzându-se către mâna ei.

Grace nu mai lovise un perete până acum. Nici măcar atunci când surorile ei o enervaseră, nici când simţise frică sau nesiguranţă din cauza mamei. Dar niciodată nu fusese aşa frustrată ca acum.

– Răbdarea mea s-a terminat, spuse ea nervoasă, mişcându-şi degetele pe rând. Am reuşit să mă bag într-o căsnicie cu cel mai rece bărbat din toată Anglia! Şi când mă gândesc la toţi anii care mă aşteaptă şi în care voi fi forţată să trăiesc cu orice este acel ceva care te chinuieşte pe tine, fără a avea posibilitatea de a înţelege... Nu pot să permit aşa ceva!

Îşi trase mâna şi întinse degetele lungi, apoi le strânse.

– Ai dreptate, zise Jeffrey. Eşti sigură că vrei adevărul? Poţi să-l suporţi?

Inima i se strânse, şi, pentru un moment, nu era sigură că putea suporta. Dar dorinţa de a şti o ardea mai tare decât orice şi o făcu să treacă peste îndoială.

– Mai mult decât orice!

– Atunci, trebuie să te pregăteşti, Lady Merryton, pentru că soţul tău suferă de nebunie.

– Nu spune asta dacă nu e adevărat.

El zâmbi cu tristeţe.

– E adevărat. O să-ţi zic lucruri care o să te facă să-ţi fie scârbă şi nu o să te judec pentru asta. Dar asta nu schimbă adevărul.

– Mai întâi, eşti o fiară, apoi eşti nebun? Nu eşti *nebun*...

– Sunt condus de cifra opt.

Grace nu era sigură că înţelesese bine.

– Poftim?

El zâmbi trist şi îşi trecu iar o mână prin păr.

– Nu te aştepta ca vorbele mele să aibă sens. Eu am tot încercat să înţeleg de când mă ştiu. Se întoarse cu spatele la ea şi merse către fereastră, sprijinindu-se cu o mână de cadrul acesteia. Sunt condus de cifra opt.

– Dar cum poate o cifră să te conducă?

– E foarte simplu pentru mine, sincer. Sunt bântuit de imagini, zise el, făcând semn către capul lui. Imorale, teribile, cu femei, admise el. Cu femei satisfăcându-se singure... apoi oferindu-şi plăcere reciproc.

Nu o privi, şi Grace fu recunoscătoare pentru asta. Era sigură că sângele îi părăsise chipul şi că era albă ca varul.

– Totul a început când eram mai tânăr... aceste imagini, aceste gânduri oribile cu acte de acest tip, cu femei... Am început să-mi imaginez ce aş putea să le fac acestor femei, iar imaginile au devenit din ce în ce mai fantastice. Aceste gânduri, aceste viziuni îmi fac sângele să fiarbă. Privi peste umăr, uitându-se în treacăt la ea. Şi, când mă uit la tine, soţia mea inocentă, văd cea mai frumoasă femeie şi nu mă împiedica să nu mă tem că aş... că aş putea să te rănesc în nebunia poftelor mele. Înghiţi în sec şi privi în jos. Singurul lucru care mă calmează, care alungă imaginile este cifra opt. Număr, împart, înmulţesc, zise el oftând şi scuturând din cap. E nebunie!

Grace nu crezuse că el o putea şoca, dar o făcuse. De parcă nebunia mamei nu era suficient de dificilă, asta era şi mai inconfortabil de auzit. Se lăsă în jos, alunecând, în genunchi, pe podea.

– Aşa am fost toată viaţa, deşi se pare că totul s-a înrăutăţit odată cu vârsta şi... şi cu singurătatea. Nu pot să controlez aceste gânduri obsesive şi aceste nevoi. Nu pot nici să explic de ce le am. Ştiu doar că ordinea, simetria... liniile simple şi clare, culorile uniforme... mă ajută.

Dintr-odată, o parte din ceea ce Grace ştia despre el căpătară sens. Lipsa tablourilor, obsesia pentru trandafiri. Acum, putea să înţeleagă efortul lui de a menţine ordinea la reşedinţa Blackwood şi de a-şi ascunde secretele. Ea citi pe chipul lui durerea cauzată de povara pe care se simţea dator să o poarte. Totodată, îşi dădu seama că el nu avea să o accepte pe mama ei în viaţa lui. Acea conştientizare îi făcu inima să se strângă de durere.

– Mă lupt cu această nevoie de perfecţiune de când eram mic, zise el. Întotdeauna am ştiut că este nerezonabilă, dar în ultima

vreme a devenit de nesuportat. Îmi petrec zilele gândindu-mă că o să te oblig să comiți un act de depravare de pe urma căruia nu o să-ți revii.

Avea să îndure acte de depravare? Grace îl cuprinse pe Năpastă cu brațul, apropiindu-l de ea. Jeffrey suspină obosit, de parcă faptul că spunea adevărul îl distrugea. Ea putea să vadă disperarea din ochii lui, nevoia ca ea să-l înțeleagă, dar în același timp el părea resemnat că ea nu avea să facă asta vreodată.

– Acum, presupun că nu te mai miră că prefer să stau la reședința Blackwood. Departe de societate, acolo unde îmi pot controla nevoile. Am venit la Bath pentru a merge la băi, în speranța că asta va ajuta. Mă duc la Londra doar când trebuie, dar cel mai confortabil mă simt la reședința Blackwood.

– Nu există nici un remediu? întrebă ea încet.

El zâmbi trist.

– De asta am venit la Bath. După noaptea noastră, m-am simțit incontrolabil. Linford mi-a făcut o subțiere a sângelui, pentru a mă scăpa de otravă, zise el, arătând către gât. Mi-a dat laudanum pentru a-mi calma gândurile. Se pare că nimic nu a avut efect așa cum el și eu speram.

Era prea mult – Grace nu putea să-și facă ordine în gânduri. Îi era milă de Jeffrey. Voia să-l ajute cumva, pentru că părea disperat și singur, iar inima ei îi simțea durerea cu adevărat, dar, în același timp, își dorea să se protejeze pe ea, familia, viața ei. Nu știa cum să reacționeze la ceea ce îi spusese el, la amenințarea privind actele de depravare la care avea să fie supusă, la ce însemnau toate cu adevărat. Și nu se putu abține să nu se întrebe ce avea să se aleagă de copiii care aveau să iasă din această uniune. Aveau să aibă și ei gânduri din acestea oribile, murdare? Simpla idee o făcea să simtă fiori pe șira spinării.

– Ești revoltată, zise el încet. Pot să văd asta.

Nu era revoltată; era tulburată. Tulburată până în profunzimile ființei ei. Grace încercă să-i zâmbească pentru a-l liniști, dar eșuară mizerabil.

– Sunt confuză, zise ea, ridicându-se și trăgând de lesa lui Năpastă.

Ce însemna asta pentru ei? Trebuia să se gândească. Avea nevoie de puțin timp pentru a putea analiza tot ce-i spusese, pentru a gândi. Nici nu își dădu seama că se îndrepta către ușă până când el îi vorbi.

– Unde te duci? întrebă el.

Ea privi către ușă și apoi la el.

El icni de parcă tocmai fusese străfulgerat de o durere.

– Dacă vrei să... Înghiți în sec. Dacă vrei să pleci, nu o să mă opun.

Oare se referea la această cameră? Sau la viața lui? Făcu o grimasă și strânse pumnul cu putere.

– O să înțeleg, zise el, lovindu-și piciorul de opt ori, iar ea se întrebă dacă gestul era atât de înrădăcinat în el, încât nici nu-și mai dădea seama că-l făcea.

– Eu nu știu... sincer nu știu ce vreau să fac, zise ea. Știu doar că a fost un drum lung de la Blackwood.

Îi era greu să se uite la el și să vadă nevoia de acceptare din ochii lui, mai ales că nu știa dacă era în stare să-i ofere așa ceva.

– Trebuie să mă gândesc, Jeffrey. Sunt multe de luat în considerație.

– Bineînțeles, spuse el, ferindu-și privirea.

– Haide, Năpastă, spuse ea încet și ieși din acea cameră blestemată, cu gândurile gonindu-i mai repede ca pașii.

Capitolul 16

Grace îl împinsese pe teritorii necunoscute. Jeffrey se simțea slăbit după procedura de subțiere a sângelui, iar apariția neașteptată a lui Grace îl dezechilibrase complet. Era clar că el nu se descurca bine cu surprizele.

Și totuși, în ciuda eșecului remediilor doctorului Linford, se simțea ușurat că îi spusese despre povara pe care o purta. Nici măcar nu conștientizase cât de mult avusese nevoie să spună cuiva cu voce tare despre ceea ce-l chinuia. Era pentru prima dată în viața lui când recunoștea acest secret teribil în fața cuiva, și, după o baie și ceva de mâncare, Jeffrey se simți mai relaxat decât fusese vreodată după ce o întâlnise pe Grace Cabot. Se simțea stăpân pe propriile gânduri și obiceiuri. Poate tot ce avea nevoie era să aibă un pic de timp pentru el, singur, să poate asimila valul de schimbări din viața lui. Poate că avea să suporte această căsnicie, până la urmă. Fără secrete. Dar, Dumnezeu să-l ajute, Grace nu era la fel de la o zi la alta. La început, fusese contrariată, dar supusă. Apoi, furioasă. Apoi, veselă și energetică, și nepriceputa la pian și amabilă cu câini nefolositori.

Și acum, lipsea.

Ieșise cu câinele la scurt timp după ce-l găsise cum îl găsise.

– La plimbare, îl informase Tobias.

Nu se întorsese. Când nu veni nici la cină, Jeffrey nu putu să nu presupună ce era mai rău. Oare îl părăsise? Oare fusese atât de oripilată, încât fugise? Jeffrey simțea că sentimentul de ușurare începea să se stingă. Acum, se întreba cum avea să-i suporte lipsa de predictibilitate dacă avea să se întoarcă. Se gândi la Mary Gastineau și la cum ar fi arătat o căsnicie cu ea. Mary era timidă și mult mai reținută decât Grace. La naiba, un pluton întreg de debutante erau mai reținute comparativ cu Grace. Presupuse că Mary nu l-ar fi urmat la Bath. Zâmbi gândindu-se la asta și și-o imagină pe soția lui în trăsură, alături de Hattie și de câine, pălăvrăgind de parcă erau la o petrecere cu ceai. Dar așteptarea era imposibilă. În final, îl chemă pe Tobias.

– Nu s-a întors încă?

– Nu, milord, zise Tobias.

– Camerista ei m-a informat că au avut cina la domnul și doamna Brumley.

Familia Brumley, bineînțeles. Nu aveau să se întrebe de ce nu o însoțise? Dumnezeu să-l ajute, oare ce avea să le spună? Oare acum erau în jurul ei, cu fețele schimonosite de oroare, în timp ce ea le povestea adevărul despre el? Nu, nu... Grace nu avea să facă asta. El credea cu adevărat că ea nu voia să-l rănească, indiferent de ce simțea pentru el acum. Și totuși, se simțea neliniștit și se lupta cu dorința de a merge după ea, cel puțin pentru a salva aparențele. Ce ar face John într-o așa situație? Jeffrey îl invidiase întotdeauna pe fratele lui, cu felul lui lejer de a interacționa cu ceilalți. John era foarte degajat și sociabil, mereu gata să le facă pe plac invitaților. Jeffrey nu se gândea niciodată la lucruri pe care să le spună doar de dragul conversației și, dată fiind starea sănătății lui, conversația și chiar să zâmbească erau un efort pentru el. Știa că lumea îl percepea drept distant și arogant, dar nu era așa. Adevărul era că el era încremenit în nebunia care îi consuma viața. Pentru el, societatea era ceva periculos. În prezența străinilor și a cunoștințelor, Jeffrey trebuia să se controleze ca să nu dea nimic de bănuit nimănui. Era dureros de conștient că nebunia, mai mult ca oricare altă dizabilitate, îi putea distruge familia și numele prestigios. Mai mult decât scandalul, mai mult decât frivolitatea, mai mult decât lipsa de avere, mai mult decât incapacitatea de a plăti o datorie – nimic nu-i făcea pe oameni să fugă mai tare ca nebunia. Societatea avea obiceiul de a-i închide pe cei mai nebuni în tot felul de temnițe, abandonându-i și lăsându-i să putrezească. Cu siguranță, nimeni din cercurile lui nu ar fi permis unei fete, unei fiice să se mărite cu un nebun sau cu fratele unui nebun, căci toți s-ar fi gândit că sângele le este întinat. Atunci până și cei doi copii ai Sylviei, dintre care unul nou-născut, ar fi fost suspectați.

Gândul că ar putea să transmită nebunia lui unui copil era cel mai îngrozitor lucru pe care Jeffrey și-l imagina. Plăcerile carnale pe care le voia de la Grace erau și mai grotești atunci când se gândea că risca să aibă un copil care să fie exact ca el.

Și totuși, nu se putea opri. Trebuia să meargă după ea. Se îmbrăcă, neliniștit și legându-și și dezlegându-și de mai multe ori eșarfa, până fu mulțumit de rezultat. Coborî în foaier, și, când își luă pălăria

și biciul de la Tobias, ușa se deschise și Grace intră, câinele alergând înaintea ei. Avea obrajii îmbujorați și îi zâmbi nesigură.

– Eu și Năpastă am făcut o plimbare. Mai degrabă, m-a târât după el.

– Dacă-mi permiteți, Lady Merryton, îl duc eu la grajduri, zise Tobias.

Ea îi dădu lesa lui Tobias. Se aplecă și mângâie cățelul și îl scărpină în spatele urechilor. După ce Tobias și câinele plecară, Grace și Jeffrey rămaseră singuri în foaier. Ea îl privi neliniștită.

– Te-ai simțit bine în seara asta? întrebă el.

– Păi, începu ea oftând, verișoara Beatrice a insistat să-i descriu fiecare cameră de la reședința Blackwood, în detaliu. Până la numărul exact de lumânări și alte lucruri din astea.

Jeffrey ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt multe încăperi și lumânări.

– Da, sunt, dar am fost cât se poate de evazivă în descrierile mele, zise ea, încuviințând din cap. S-ar putea să fi înflorit pe ici, pe colo povestea. Am proclamat reședința drept una dintre cele mai grandioase posibil și preferata până și a unui rege.

– A unui *rege*, spuse Jeffrey zâmbind.

– Nu o cunoști pe Beatrice. Ei îi plac lucrurile grandioase. Crede-mă că i-a plăcut ideea, și stătea pe marginea scaunului ca să mă asculte, atât de pe margine, încât îmi era teamă că o să cadă și o să-l turtească pe sărmanul Năpastă. Apoi, i-am explicat lui Beatrice că totul e atât de grandios, încât, pentru întreținerea reședinței, te-ai cam dat peste cap și că nu te simți prea bine. Îți trimite salutări și speră să-ți revii repede.

Jeffrey zâmbi ușurat și cu recunoștință că nu le spusese adevăratul motiv.

– Poate am putea să servim niște vin de Porto, sugeră el și îi făcu semn către salon.

– Am putea să servim ceai? întrebă ea, ducându-și mâna la burtă. Cred că am băut destul vin pe această seară.

– Mă ocup eu, zise el și făcu semn către ea să aștepte în salon.

Ea își scoase pelerina, și purta o rochie verde din mătase cu o trenă presărată cu cristale mici. Ah, era o femeie așa frumoasă, la fel de frumoasă ca atunci când stătea dezbrăcată în patul ei, pielea ei părând aurie datorită luminii din șemineu. Îi admiră părul în nuanța

mierii, buzele ei voluptuoase și rozalii, și dintr-odată putea simți gândurile murdare adunându-se neliniștite în cotloanele minții lui.

Privi în jos și bătu de opt ori cu degetele. Când ridică privirea, ea se uita la el.

– Nu eram sigur că te mai întorci, zise el.

– Dacă e să fiu sinceră, nici eu, spuse ea, atingându-și obrazul cu dosul palmei, uitându-se absentă pe fereastră. Mi-am petrecut mai bine de jumătate de seară încercând să înțeleg ce mi-ai zis, și se pare că nu pot.

Inima lui Jeffrey se prăbuși un pic. Bineînțeles că nu avea cum să-i înțeleagă nebunia. Iar Grace era mult prea deșteaptă, mult prea rațională ca să înțeleagă ceva atât de șocant.

– Dar mi-am dat seama că te-am pus într-o situație dificilă, apoi te-am forțat să-mi spui despre... situația ta. Nu o să te abandonez. Nu știu ce să cred, dar aș vrea să știi că nu mi-e frică.

Era cel mai amabil lucru pe care ar fi putut să i-l spună. El înaintă spre ea.

– Grace...

– Pot să te rog..., zise ea, înainte ca el să mai poată spune ceva, înainte ca el să o atingă. Să-mi zici dacă mai știe cineva?

El strânse pumnul și își înăbuși tendința de a tăcea.

– Linford probabil știe un pic despre asta. Fratele meu și sora mea bănuiesc ceva – John mai mult. Dar nimeni nu știe despre tot.

– Mă întreb dacă voi fi vreodată prezentată familiei tale. Sau sunt un secret și eu?

– Nu ești un secret, zise el. Ei vor veni la vară, pentru a scăpa de aerul îmbâcsit din Londra. La fel cum presupun că făceai și tu vara când mergeai la... Longmeadow, nu?

Ea zâmbi.

– Ți-ai amintit.

– Îmi amintesc tot ce ai spus, zise el onest.

– Oare ce vor crede despre mine?

– Poftim?

– Membrii familiei tale, explică ea. Ce vor crede despre mine?

Se juca cu fundița cămășuței de sub corsaj. Era unul dintre puținele semne de neliniște pe care le văzuse din partea ei. Aveau să creadă că își pierduse mințile, dat fiind că nimeni din familia lor

nu era atât de hotărât precum el să stea departe de scandal. Dar aveau să o iubească pe Grace, fără îndoială.

– Cred că vor spune că mi-a surâs soarta, răspunse el sincer.

Ea mijii ochii surprinsă și zâmbi încântată.

– *Mulțumesc.* Mă gândesc că vor crede că sunt o nerușinată. Sau mai rău. Acum, vreau să știu dacă tu intenționezi să-mi cunoști familia.

Jeffrey nu conștientiză că se lovea cu degetele până când Grace se apropie și îl prinse de mână. Se uită în ochii lui, cu o privire curioasă, dar în același timp blândă. Își întrepătrunse degetele cu ale lui pentru a-l opri din numărat. Tobias intră în cameră, iar Grace își trase mâna. Se mișcă înspre șemineu și mai aprinse o lumânare, în timp ce Tobias le oferi ceai și biscuiți.

– Mulțumesc, asta e tot, zise Jeffrey și așteptă ca majordomul să iasă.

– Îmi place încăperea asta, zise Grace, privind în jur cât timp Jeffrey turnă ceai pentru ea. Îmi aduce aminte de o cameră de la Longmeadow, un salon mic, unde mamei îi plăcea să luăm cina, neformal. Ea spunea că asta îi permitea ei să ne vadă mai bine manierele la masă. Zâmbi gândindu-se la asta. Ce e cu mama ta? Nu mi-ai zis nimic despre ea.

Jeffrey nu-și amintea prea multe despre mama lui. Își petrecuse mare parte a tinereții lui în patul ei, suferind ba de o boală, ba de alta. El credea că ea fusese mult prea neimplicată și că se obișnuise să mintă pentru a sta departe de toată lumea. Iar partea cu mințitul venea cumva natural pentru o persoană care obișnuia să bea coniac așa mult și des cum făcea ea.

– Mama mea nu s-a preocupat de copii, zise el direct, apoi privi spre farfurie, simțindu-se copleșit de acea amintire.

Tatăl lui era nervos pe el din cauza a ceva ce făcuse, dar Jeffrey nu-și mai putea aminti ce anume, și îl încuiase într-un dulap. Jeffrey își amintea cum țipase după mama lui. *Mama!* Numără până la opt și striga din nou. Și din nou. Nu venise nimeni. Trecuseră ore bune până când tatăl lui îl eliberase.

– Nu-mi aduc aminte prea bine, zise el mai mult pentru sine decât pentru Grace și îi făcu semn să se așeze, oferindu-i o cană de ceai.

– Oh... îmi pare rău.

El ridică din umeri indiferent în timp ce se așeză lângă ea pe canapea.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu-mi pot imagina. Mama, ea..., continuă Grace, uitându-se către șemineu. Mama a fost cea mai blândă și iubitoare mamă din lume.

Preț de câteva momente, ea nu mai rosti nici un cuvânt, părând pierdută în propriile gânduri, jucându-se absentă cu degetul pe marginea ceștii de ceai.

– *Tu* vrei copii?

El simți un gust amar. Avea nevoie de whisky, așa că se ridică brusc și se duse către bufet.

– Sunt obligat să produc un moștenitor, zise el, în timp ce turna whisky într-un pahărel.

– Vrei copii doar pentru că ești obligat să-i ai?

– Asta e dificil de răspuns, zise el sincer și bău cu sete, după care îl umplu din nou. Sunt, în mod clar, obligat. E singurul lucru care se așteaptă cu adevărat de la mine, presupunând că nu există obstacole naturale. Se întoarse cu spatele la ea. Dar nu *vreau* copii, Grace. Cum aș putea să le doresc o asemenea viață, știind ce boli risc să le dau?

– Eu vreau să fiu înconjurată de copii, să cresc o familie mare și fericită, cu multă dragoste și multe râsete. Nu aș vrea să-mi petrec zilele fără să am pe nimeni în grijă.

Eu îl privi așteptând, iar Jeffrey se gândi că ea se aștepta ca el să fie de acord, să-și dorească același lucru. Dacă ar fi fost altcineva, nu un bărbat care să tot numere până la opt ca să treacă prin viață sau dacă nu ar fi avut acele imagini cu ea desfăcându-și picioarele larg în fața lui, poate i-ar fi putut oferi confortul după care tânjea. Se așeză din nou lângă ea.

– Încă îi vrei, chiar dacă ți-am spus ce ți-am spus?

Ea îl privi fără a-și lua ochii de la el, privirea ei căutând ceva.

– Mă face să ezit, nu spun că nu, admise ea. Dar am încredere și îi vreau, zise ea, ronțăind dintr-un biscuit. Poți să-mi descrii acele imagini?

Cererea ei îl luă pe nepregătite. Făcea tot posibilul să fie deschis cu ea, dar erau anumite bucăți din el la care nici el nu se putea uita, darămite să le expună cu voce tare. Nu putea să o privească în ochi și să-i descrie marea de gânduri pe care le avea cu ea. Grace lăsă ceaiul și se aplecă în față, cuprinzându-i chipul între palme.

– Nu mă tem de ele, Jeffrey. Nu mă tem de nimic ce vine de la tine.

Jeffrey închise ochii și înghiți în sec.

– *Jeffrey*, șopti ea, menținându-și vocea lină, ca o șoaptă plutind prin gândurile lui arzătoare, prin dorința nebunească de a număra. Ajută-mă să înțeleg.

– Văd imagini cu tine așa cum te doresc, se auzi spunând. Maniera de neînțeles și total nebunească în care te *doresc*, zise el deschizând ochii, prinzând-o de mână și sărutându-i palma. Imaginile, zise el făcând semn către capul lui, sunt șocante.

– Imagini cu ce?

– Grace, te implor, nu mă forța. Am fost cât de sincer am putut cu tine.

Ea scutură din cap.

– Nu înțeleg cum modul în care un bărbat își dorește o femeie – pe soția lui – poate fi *depravat*.

– Pentru că ești prea inocentă ca să înțelegi de ce există depravare în această lume.

Ea se îndepărtă, fără a-și lua privirea de la el, cercetându-l.

– Poate că sunt inocentă, dar nu sunt naivă, Jeffrey. Am auzit povești...

– Nu ai auzit nimic asemănător, zise el repede și se ridică, îndreptându-se din nou către bufet. Eu te doresc în moduri în care te-aș putea răni.

– Dar nu m-ai rănit deloc. Obsesia asta a ta nu e reală.

– Prin natura actelor pe care mi le imaginez, te rănesc.

Ea se încruntă, de parcă încerca să înțeleagă ce-i spunea. Se ridică, făcând un pas către el.

– Spune-mi cum m-ai răni. Am dreptul să știu.

El deja își simțea sângele clocotind de regret, de dorință, de un torent de emoții pe care le ascunsese toată viața lui. Putea simți pericolul iminentei explozii. Trase aer în piept și strânse mâinile.

– Mi te imaginez legată și cu căluș la gură, zise el direct. Nu te poți mișca și nici nu poți vorbi.

Grace ezită.

– Sunt îmbrăcată?

– La început. Dar apoi îți scot hainele și rămâi dezbrăcată în fața mea, zise el înghițind în sec, mintea fiindu-i invadată de acele imagine.

Pieptul lui Grace se ridică.

– Continuă, zise ea.

– Mâinile tale sunt... sunt legate deasupra capului, spuse el, făcându-i semn cu mâna. Picioarele tale sunt depărtate.

Grace își mușcă buza de jos.

– Și apoi?

– Și apoi, te pătrund cu degetele, continuă el, ridicând două degete și prefăcându-se că alunecă în ea, să mă asigur că îți place să mi te supui.

– Și îmi place? întrebă ea, înclinând capul pentru a se uita la el.

– Da, șopti. Apoi, mă întind după biciul meu de călărie. El o putu auzi inspirând. Îl folosesc pentru altceva decât pentru ce e folosit de obicei.

Grace înclină ușor capul către el.

– Pentru a mă răni?

Buzele lui erau pe tâmpla ei.

– Nu. Pentru a-ți oferi plăceri nebănuite. Dar mă tem că, în zelul meu, aș putea să te rănesc.

Ea rămase nemișcată câteva momente, apoi se îndepărtă de el. Jeffrey crezu că mersese prea departe – ea se îndrepta către ușă. Dar se opri la masă și ridică biciul pe care el îl așezase lângă pălăria lui. Se întoarse cu el în mână.

– Arată-mi, zise ea.

– Grace, nu...

– Jeffrey Donovan, prefer ca soțul meu să mă dorească atât de mult încât să se teamă că o să mă rănească decât să nu mă dorească deloc.

Îi aruncă biciul, forțându-l să îl prindă. Ea începu să-și descheie rochia la spate. Materialul se lărgi, iar ea împinse rochia de pe umeri. Aceasta căzu fără mare zgomot. Nu mai purta corset, ci doar o cămășuță.

– *Arată-mi*, repetă ea.

El era mai incitat decât dacă ea i-ar fi luat mădularul în gură și ar fi făcut cerculețe pe vârful lui. Apucă strâns de bici, apoi o lovi ușor peste sfârc. Grace plecă ușor capul și împinse cămașa jos. Acum, era

în fața lui dezbrăcată, cu pielea strălucind în lumina șemineului, părul dintre picioarele ei la fel de auriu ca acela de pe cap. Jeffrey era pierdut acum în flăcările dorințelor lui. Desenă o line cu biciul peste celălalt sân al ei, apoi îi lovi sfârcul. Acum, sfârcurile ei erau tari. Grace îi zâmbi. El se mută în partea ei dreaptă și testă biciul pe fundul ei. Grace sări un pic când el făcu asta și se uită la el înflăcărată.

– Îți place, Lady Merryton? șopti el și o lovi din nou cu biciul.

– E interesant, zise ea și trase aer în piept în timp ce el mișcă biciul între picioarele ei.

Era în spatele ei acum; își puse mâna pe talia ei și se aplecă, mușcând-o de umăr. Grace se roti în brațele lui. Se întinse după eșarfa lui, desfăcând repede nodul. O luă.

– Leagă-mă!

– Nu, zise el, dar Grace îi trânti materialul în mână, apoi se îndepărtă și își scoase agrafele din păr.

Șuvițe mari de păr îi căzuseră pe umeri. Își ridică mâinile, cu încheieturile unite.

– Leagă-mă, Jeffrey.

Jeffrey se uită la mâinile ei delicate, neștiind ce să facă, să plece sau să-i permită acestei tinere femei, acestui suflet inocent să-l convingă că nu era nimic depravat în el. Nu știa dacă avea forța de a-și nega dorințele; deja își simțea mădularul excitat, într-atât de mult, încât îi era greu să-și țină pantalonii închiși. Nu avea sens. Urma să o aibă acolo. Avea să se joace cu ea și apoi să o străpungă.

– Atinge-te, îi comandă el.

– Poftim?

O lovi cu biciul iar, de data aceasta mai tare, peste sâni.

– Vrei să știi ce-mi doresc, nu? Atunci, *atinge-te.*

Ea ridică ezitant mâinile către sâni. Nu era mare lucru, dar lui Jeffrey i se păru deosebit de erotic. Grace își cuprinse sânii, strivindu-și sfârcurile ei întărite, iar Jeffrey aproape că îi putu simți degetele pe sfârcurile lui..

Jeffrey trase de guler și îl îndepărtă.

– Du mâna mai jos, între picioare.

Grace făcu întocmai, mișcându-și mâna încet peste abdomen, strecurând-o între picioare. Înălță capul ușor, de parcă senzația o străfulgera. Jeffrey ajunsese lângă ea și îi cuprinse talia cu mâinile. O privi de sus până jos, sfârcurile întărite și întunecate și pielea

înfiorată. Îi luă o mână, apoi cealaltă și le legă pe amândouă cu eșarfa. Îi străluceau ochii și îi zâmbi seducător. Jeffrey îi îndepărtă părul de pe față.

– Mă uimești, murmură el, apoi o întoarse, ghidând-o să se aplece peste canapea, cu fundul către el.

O lovi cu biciul.

Grace scoase un sunet... De neliniște? De plăcere? Se panică un moment, dar apoi Grace întoarse capul și îl privi.

– Vezi? zise ea mieros. Nu m-ai rănit.

El o privi, și dintr-odată o avalanșă de imagini lascive îi pluteau prin minte. O lovi din nou cu biciul și apoi îl aruncă. Abia dacă mai putea să respire acum. Simțea flăcări în vintre. O aplecă.

– Desfă-ți picioarele! zise el, după care vârî o mână între ele și degetele în interiorul ei.

El se simțea viu, însuflețit și îi împinse mâinile legate deasupra capului. Ea era întinsă peste brațul canapelei – un adevărat festin pentru el.

– Da, zise el, mintea gonindu-i. Acum, închide ochii.

Grace se conformă.

– Nu ai voie să deschizi ochii, îi spuse el, prinzând-o de bărbie și aplecându-se în așa fel încât acum era la doar câțiva centimetri de buzele ei. Ți-e teamă?

– Nu.

El bagă un deget în borcănelul de miere de pe masă. La început, îi desenă buzele cu miere, apoi, făcu o linie pe spatele ei, până la șolduri. Întinse mierea peste pielea încă roșiatică, acolo unde o lovise cu biciul. O privi scoțând limba pentru a gusta din dulceața mierii, apoi o văzu mușcându-și buza de jos, mierea intrându-i în gură. Era ademenitor de erotic, iar ea părea mulțumită cu acest joc al lui. Nu avea să se mai abțină – avea să facă tot ce voia cu ea. Ideea în sine i se părea decadentă, dar, în același timp, eliberatoare. Încântătoare. Îi putea simți trupul gemând de anticipare sub atingerea lui. Își simțea propria inimă bătând cu putere. Un pic de miere alunecă pe șoldul ei; Jeffrey o supse pe nerăsuflate. Aplică miere pe trupul ei în mai multe locuri, lingând apoi și sugând. Când o mușcă ușor, Grace gemu și ridică fundul către el, iar valul de dorință îl copleși. Continuă asaltul cu miere pe pielea ei, făcându-și drum către picioarele

ei, către zona ei intimă. O unse cu miere și începu să o lingă, iar ea gemu și se mișcă.

– Dezleagă-mă, zise ea pe nerăsuflate.

El crezuse că mersese prea departe și simți cum scuzele și dezgustul de sine începeau să se formeze. Se ridică, dezlegând-o repede și predându-se.

– Îmi pare rău. Știam că...

Grace chicoti. Se întinse după miere. Își vârî degetele în ea și, cu privirea spre el, se întinse către mădularul lui, ungându-i vârful cu miere. Jeffrey gemu puternic, în timp ce Grace mai luă niște miere și îi desenă linii pe piept, pe abdomen, urmărind cărarea creată cu gura ei, mușcând și sugând, așa cum îi făcuse și el ei. Efectul era divin; Jeffrey se prăbuși peste canapea, iar pieptul îi zvâcnea nebunește, cu fiecare răsuflare. Ea îl împinse, forțându-l să se așeze pe un scaun și se cufundă între picioarele lui.

– Grace, zise el, dar pierdu orice urmă de rațiune când ea îi luă mădularul în gură.

Limba ei îl înconjura. Își mișca buzele de parcă voia să-l guste, făcându-l să înnebunească de plăcere, până când Jeffrey nu mai putu suporta. O prinse dintr-odată, o ridică, se învârti cu ea și o așeză pe masă. O sărută aproape cu disperare în timp ce o penetră. Simți valuri nebănuite de plăcere; gemu îndelung și languros. Mâna lui alunecă de la sânii ei către zona intimă, iar el se mișcă puternic și tare în ea, împingând-o către extaz cu trupul și cu degetele. Ea ajunse la orgasm, urlând animalic, cu o mână în aer, lovind ceva, care aterizâ la pământ, simțind mii de fiori și făcându-i sămânța să se reverse.

Jeffrey se simțea în rai. Îi trebuiră câteva momente pentru a se întoarce în prezent. Când ceața extazului se mai disipă, se așeză în scaunul de lângă masă, trăgând-o pe Grace în poala lui. Ea îl sărută pe obraz și linse un pic de miere de pe gura lui, după care își așeză capul pe umărul lui. El îi mângâie părul, copleșit și uimit de ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Nu avea de ce să se teamă, cu adevărat... cel puțin, nu încă. Abia dacă atinsese marginea gândurilor lui. Imaginile care aveau să vină mai târziu aveau să-l termine.

În acel moment însă, Jeffrey se gândi că poate toate îngrijorările lui fuseseră eronate. Poate că el era cel care trebuia să se teamă de gândurile lui.

Capitolul 17

Grace purta cămașa lui Jeffrey și stătea cu picioarele încrucișate pe podea în fața șemineului. Jeffrey avea doar pantalonii pe el și era întins în fața ei, pe o parte. Era o farfurie cu biscuiți între ei, dar ceaiul se răcise și în locul lui serveau vin din două pahărele. Părul lui Grace, un pic lipicios pe alocuri, i se părea neîmblânzit, atârnând liber pe spate și peste față. Ea se simțea caldă, relaxată și flămândă.

Jeffrey era suspicios, urmărind-o cum mânca biscuiții fără pic de maniere, de parcă trăise în sălbăticie până acum. În mod ciudat, Grace se simțea de parcă tocmai ieșise din sălbăticie. Se simțea exuberantă, invincibilă și deșteaptă, căci avea convingerea că reușise să ajungă la acest bărbat misterios. Avusese o sarcină dificilă în ultimele douăzeci și patru de ore, dar, sincer, fusese mult mai plăcut decât suna.

– Nu ți-e foame? întrebă ea și îi vârî în gură o bucată dintr-un biscuit.

El îi zâmbi și o mângâie pe obraz, iar ochii lui verzi erau plini de o căldură necaracteristică. Ea se aplecă peste biscuiți, îl sărută și îi mușcă buza de jos. El prinse o șuviță din părul ei și o încolăci printre degete, mirosind-o.

– Miroase a miere? întrebă ea.

– Un pic.

– Îmi place, zise ea, zâmbind timid. Nu a fost deloc depravat și nici nu mi-a fost frică. Și nici nu am fost timidă. Așa că poți să te liniștești Lord Merryton.

– De ar fi atât de simplu. Problema va veni mai târziu. Gândurile mele... Scutură din cap. O să încep să văd imagini și o să cred că ce s-a întâmplat a fost mai rău decât adevărul. Mintea mea se joacă cu mine, spuse el oftând și își întrepătrunse degetele cu ale ei, degetul lui mare mângâindu-i încheietura.

Părea reticent acum, iar ea simți că se retrăgea în acel loc de unde putea să o țină la distanță. Grace voia cu disperare să nu facă asta. Se aplecă spre el, privindu-l în ochi.

– Te rog nu pleca, Jeffrey.

– Nu o să plec, zise el. Nu ar fi trebuit să fac asta...

– Nu mă refer la asta, începu ea, împingând farfuria și așezându-se pe burtă, sprijinindu-se în coate, la doar câțiva centimetri de el. Nu mă refer la aici și acum. Ci la noi. Cred că vezi că nu mă tem de tine. Nu trebuie să crezi că ai putea să mă rănești. Sunt destul de rezistentă.

– Ești foarte rezistentă, spuse el zâmbind.

– Și să nu te temi pentru mine sau de mine, spuse ea.

El îi dădu o șuviță după urechi.

– Singura dată când mă tem de tine e atunci când te așezi la pian.

Grace mijii ochii, surprinsă, și râse.

– Oare mă înșală urechile? Sau soțul meu tocmai a făcut o glumă?

El se aplecă și o sărută.

– Îți mulțumesc că mi-ai permis să fiu sincer. Dar nimeni nu trebuie să știe, Grace. Dacă se va suspecta ceva, orice copii născuți din uniunea noastră ar fi bănuiți. Copiii surorii mele ar fi bănuiți. Copiii nenăscuți ai fratelui meu. Înțelegi.

Grace simți o apăsare. Se gândi că ar trebui să-i spună despre mama ei, să fie sincer, așa cum fusese și el, dar, cumva, în acel moment, obținând deja micile victorii cu el...

– Familia mea nu mai poate îndura un nou scandal, zise el. Mă tem că răul a fost făcut deja. Să adăugăm și nebunia... asta ne-ar pecetlui soarta – cu atât mai mult pentru nepoata și nepotul meu.

Cum să-i mai spună acum că nebunia ajunsese deja în familia lui pentru că se căsătorise cu ea? Oare avea să se ferească de ea? Oare avea să o ierte? Trebuia să-i spună, trebuia să-i spună acum, dar se temea să nu piardă tot ce construise până atunci și mai ales în această seară. Decise că trebuia să găsească modul potrivit de a-i spune – dar, înainte să poată face asta, Jeffrey o sărută și își afundă degetele în părul ei, trăgând-o mai aproape. Înainte să mai poată formula vreun gând coerent, era pe spate, iar el se repezise la sânului ei. Ea întinse mâinile deasupra capului, zâmbind de plăcere pură, în timp ce el începu să o sărute și să-și miște mâinile pe corpul ei, din nou.

*

Plecară spre reședința Blackwood a doua zi dimineață, însă, de această dată, Jeffrey călători în trăsură cu Grace, Hattie și câinele. Grace era însuflețită și pălăvrăgi tot drumul, de parcă se simțea obligată să facă asta. Jeffrey era recunoscător pentru asta, căci altfel Hattie ar fi considerat nepoliticoasă neimplicarea lui în conversație. Cât despre Hattie, ea rămase lipită de fereastră cu câinele, simțindu-se vizibil nelalocul ei cu el acolo. Grace era hotărâtă să nu lase nici un moment de tăcere între ei. Vorbi despre vreme și le expuse teoriile ei despre asta. Vorbi despre ultimul bal la care fusese în Londra, înainte ca tatăl ei vitreg să moară, și se apucă să descrie, în detaliu, toate ținutele participanților. Jeffrey observă că era deosebit de interesată de îmbrăcăminte. Ea menționă că familia Beckington avea obiceiul de a organiza cine cu cel puțin douăzeci și patru de persoane și povesti pe larg despre obiceiurile celor mai frecvenți invitați. Până când ajunseseră la reședința Blackwood, părea să fie extenuată de la atâta vorbit. Hattie țâșni spre casă.

– Milord, zise Cox, salutându-i pe alee, în timp ce Jeffrey o ajută pe Grace să iasă din trăsură. Ce mă bucur că ați ajuns. Domnul Ainsley, un avocat din Londra, a venit aici.

– Aici? întrebă Jeffrey, încercând să-și amintească dacă primise vreo scrisoare în acest sens.

– Da, milord. Spune că este o chestiune urgentă.

Jeffrey o privi pe Grace. Ea îi zâmbi.

– E o zi așa frumoasă. Cred că o să merg să călăresc. Ne vedem la cină, da?

– Da, spuse el și îi luă mâna înfășurată în mănușă și i-o sărută. Unde e? îl întrebă el pe Cox.

– În bibliotecă, milord.

Jeffrey știu de îndată că motivul pentru care venise domnul Ainsley nu era unul plăcut, dat fiind comportamentul lui solemn când i se adresă și modul neliniștit în care îi înmână o scrisoare. Era de la Sir Edmund Read, pe care Jeffrey nu-l cunoștea. Sir Edmund scria că-l trimisese pe Ainsley ca să colecteze o datorie.

Pretindea că Lord Amherst îi datora nouă sute de lire datorii la jocurile de noroc și că încercase să recupereze banii de la el, dar nu reușise. Jeffrey își simțea pulsul la tâmple – nu mai văzuse și nici nu mai auzise nimic de John din acea noapte de la Bath când îl văzuse strecurându-se din biserică în timpul spectacolului. Jeffrey

își trimisese propriul avocat când devenise clar că trebuia să se însoare cu Grace, dar John dispăruse, cel mai probabil în saloanele din Londra. Jeffrey împături scrisoarea de opt ori într-un pătrat mic, sub privirea domnului Ainsley.

– Nouă sute de lire sunt destul de mulți bani, zise el, străduindu-se să nu zdrobească scrisoare în mână din cauza furiei.

– Da, e o sumă mare, milord. Și nu am nici o îndoială că înțelegeți de ce Sir Edmund vrea să colecteze datoria.

– Bineînțeles.

Jeffrey nu înțelegea cum un bărbat putea să-și pună onoarea la mijloc și apoi să nu se țină de cuvânt. Se gândi la tatăl lui și la cât de dezamăgit ar fi fost de John. L-ar fi acuzat imediat că distrugea onoarea și integritatea familiei Merryton. Ah, dar acum John îl avea pe Jeffrey alături.

– Puteți să-i spuneți lui Sir Edmund că găsesc această situație de neiertat. Tatăl meu ar fi fost foarte dezamăgit de fratele meu.

– Dacă-mi permiteți, milord, respectul dumneavoastră pentru cuvântul dat și pentru decență este foarte bine cunoscut, de aceea Sir Edmund s-a simțit încrezător să mă trimită la dumneavoastră.

Jeffrey tresări în interior, sfârtecat de propria ipocrizie. Nu era decent. Era chiar foarte indecent.

– O să vă scriu un cec. E suficient?

– Bineînțeles. Nimeni nu are nici un motiv să se îndoiască de cuvântul contelui de Merryton, zise bărbatul zâmbind.

Jeffrey abia dacă putea vorbi – era furios pe fratele său, pe faptul că trebuia să-i curețe din nou mizeriile. Se așeză la birou și pregăti cecul. Se gândi la fratele său fără de rușine, trecând din patul cine știe căror femei direct în sălile de joc, fără a se îngrijora de datoriile pe care le aduna și de scandalul pe care-l pornea.

Jeffrey își aminti, în timp ce înmuia tocul de opt ori în cerneală, că Sylvia îi spusese de mai multe ori că era prea dur cu John, că ceea ce-i lipsea lui John moral recupera cu inima lui bună și generoasă. Jeffrey nu era de acord. Și el suferea în mod ascuns de lipsă de moralitate, și totuși se străduia în fiecare zi să compenseze. John nu suferea de nimic. Nu compensa nimic. Nu-i părea rău. Îi înmână cecul lui Ainsley și îi mulțumi pentru sinceritate și pentru respectul față de intimitatea familiei. Ceva din asta îl făcu pe Ainsley

să-l privească ciudat. Se întoarse să plece, dar se opri la uşă şi se uită înapoi la Jeffrey.

– Dacă îmi permiteţi, milord?

Jeffrey încuviinţă, dorindu-şi ca bărbatul să plece.

– Simt că nu sunteţi la curent cu vestea despre...

Făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite pentru a continua.

– Ce veste? întrebă Jeffrey.

Domnul Ainsley trase aer în piept.

– Cred că toată lumea din Mayfair ştie că fratele dumneavoastră are un copil.

Vestea îl năuci pe Jeffrey. Nu ar fi trebuit să-l uimească, dat fiind trecutul lui John, dar îl luase complet prin surprindere. Începu să bată cu degetele în coapsă.

– Un copil, zise el.

– Iertaţi-mă dacă am îndrăznit prea mult, dar sunteţi un om de caracter, şi mi se părea evident că nu ştiaţi despre asta.

Jeffrey se forţă să vorbească. Nu putea să aibă încredere în acest om, nu într-un om care se gândise să-i spună despre o treabă atât de personală.

– Vă mulţumesc, domnule Ainsley.

Domnul Ainsley încuviinţă şi trecu cu privirea peste Jeffrey, ca şi cum îl cerceta pe baza vreunui standard incert. După ce plecă, Jeffrey se prăbuşi pe scaun. Un copil. Avea să-l omoare pe John. Cu mâinile lui.

Trebuia să plece la Londra de urgenţă.

Se ocupă de corespondenţa care nu suporta amânare şi apoi plecă să o caute pe Grace.

– Călăreşte în jurul lacului, milord.

– Singură? întrebă Jeffrey, punându-şi mănuşile.

– Nu singură, milord. Câinii au însoţit-o, zise Cox, vădit nemulţumit.

– Câinii? întrebă Jeffrey curios.

– Se pare că mai era unul care trebuia salvat de la domnul Drake. Acesta are un picior beteag.

Jeffrey călări către lac, în căutarea soţiei lui. O zări destul de uşor; alerga nesăbuită pe cărarea de la lac, fundiţele de la costumul ei albastru de călărie plutind în urma ei. Năpastă alerga după cal, iar în spatele lui mai era un câine, chinuindu-se să ţină pasul pe trei

picioare. În mod normal, numai asimetria picioarelor câinelui ar fi fost suficientă pentru a-l deranja pe Jeffrey, dar acum era mult prea tulburat de cum călărea Grace. O urmări în timp ce gonea înainte de a se opri în locul unde Năpastă mirosea niște tufișuri. Când îl văzu pe Jeffrey, îi făcu cu mâna.

– Cât mă bucur că ai venit! strigă ea către el. Nu e o zi frumoasă?

– Te-am văzut călărind, zise el. Ești prea nesăbuită, doamnă.

Ea scoase limba la el.

– Ai vorbit ca orice alt bărbat pe care-l cunosc. Care este scopul călăritului dacă nu poți merge în galop?

– Poate să nu-ți frângi gâtul? sugeră el.

Ea râse.

– Tu ești un bărbat căruia îi place să călărească... Vrei să ne întrecem? întrebă ea, zâmbindu-i trufașă pentru a-l provoca.

– Acesta este un lucru scandalos și imprudent din partea ta, zise el. Dar dacă insiști... Trecu dintr-odată de ea, aplecat spre grumazul calului.

Grace chicoti și porni după el imediat. Era un călăreț excelent, și nu-l putu ajunge. În cele din urmă, încetini calul și râse în timp ce încerca să-și recapete suflul. Jeffrey întoarse calul și se îndreptă spre ea.

– Ai câștigat! zise ea răsuflând întretăiat. Iar eu mi-am pierdut boneta.

– O să o căutăm când ne întoarcem. Văd că ai mai căpătat un câine, zise el, urmărindu-l pe al doilea țopăind vesel cu acel picior beteag.

– *Ea* urma să fie o surpriză, zise Grace făcându-i cu ochiul. Domnul Drake mi-a zis că e inutilă, pentru că a fost prinsă într-o capcană.

Cățeaua se așeză pe lăbuțe și îl privi pe Jeffrey, lovind pământul cu coada și ținând piciorușul rănit îndoit ciudat. Jeffrey se uită în altă parte – simpla vedere a acelei lăbuțe îl deranja.

– Abia poate să meargă.

– Nu merge perfect, dar merge, se grăbi Grace să adauge. Am de gând să o ajut să se vindece.

– Unele lucruri nu pot fi vindecate.

– Poate că nu, dar fiecare merită o șansă.

Jeffrey zâmbi.

– Ești hotărâtă, nu?

Coborî de pe cal și o ajută pe Grace să facă la fel. În timp ce ea se scutură de praf și își așeză câteva șuvițe rătăcite de păr, el conduse caii către marginea lacului pentru a se adăpa. Cățelușa alunecă în apă și înotă într-un mod ciudat, în cerc. Fără piciorul din față, nu putea să înoate în linie dreaptă. Dar părea hotărâtă. Când Jeffrey se întoarse pe cărare, Grace se așeză pe o piatră, cu genunchii la piept, cu brațele în jurul lor și cu fața către soare. Jeffrey își scoase haina și o așeză pe iarbă, întinzându-se pe spate, cu picioarele încrucișate de la gleznă, cu brațele susținându-i capul și cu pălăria acoperindu-i chipul. Nu-și amintea ultima dată când făcuse asta – când era mic, presupunea. Năpastă veni lângă el, mirosindu-i gâtul și urechile, apoi se așeză alături.

– O să fiu fericită la vară, zise Grace suspinând. Eu și surorile mele obișnuiam să înotăm în lacul din Longmeadow. Nu aveam voie să facem asta, dar verile erau atât de călduroase. Se aplecă în față. Ne scoteam rochiile și înotam în cămășuțe, zise ea încet. Apoi, ne tolăneam pe iarbă, așa ca tine, până ne uscam. Dar într-o zi ne-a prins paznicul terenului de vânătoare, spuse ea, râzând și îndreptându-se. A fost destul de scandalizat.

Jeffrey se ridică, sprijinindu-se cu o mână de genunchi.

– Și atunci făceai numai necazuri, nu?

– Păi, nu intenționat, zise Grace. Întotdeauna ne doream să facem ce trebuie. Doar că uneori acest *ce trebuie* nu e chiar ușor, spuse ea, făcându-i cu ochiul.

– Asta ar spune cineva sub apăsarea vinovăției, comentă el zâmbind.

– Mama mea era hotărâtă să ne țină ocupate, ca să nu avem timp de tentații. Prudence era foarte bună la muzică, așa că ea a primit lecții de muzică. Este o plăcere să o auzi, cu adevărat. Mercy, cea mai tânără, ea... păi ea... are o imaginație bogată, spuse Grace dându-și ochii peste cap. Doar că dă spre macabru. Fantome și vampiri.

– Ah.

– Mama a trimis-o la lecții de artă, pentru că observase că are înclinație spre asta. Și apoi, mai e și Honor. E mai mare decât mine cu un an, iar mama a zis că prima dintre fetele Cabot care își face debutul va atrage atenția, așa că a trimis-o pe Honor la Școala doamnei Abbot pentru bune maniere. Nu o să-i spun asta vreodată, pentru

că sora mea e enervant de mândră de realizările ei, dar Honor e foarte bună la orice vrea ea. Era cam înnebunitor să fiu sora ei mai mică.

– Și care este talentul tău? întrebă Jeffrey.

– Al meu? zise Grace ridicând din umeri. Nu prea știu. Presupun că sunt suficient de drăguță. Îmi plac matematica, geografia și franceza, dar cui nu-i plac? Am salvat o pereche de câini, zise uitându-se la Năpastă. Ea sări dintr-odată de pe piatră. Năpastă sări și el, mișcându-și coada încântat. Mama și-a dorit să fim dansatoare bune, zise ea și sări peste Jeffrey. Își ridică fustele și făcu câte o reverență la dreapta și la stânga, apoi o alta. Spunea că fetele care dansează bine se căsătoresc bine, pentru că domnii nu vor să aibă la braț femei care nu știu să danseze.

Se ridică pe vârfuri și se învârti, iar Năpastă făcu ture în jurul ei, gândindu-se că voia să se joace. Cățelușa stătea jos, cu capul pe labe, doar privind.

– Nu am mai auzit așa ceva, zise Jeffrey. Te asigur că pe mine nu m-a sfătuit nimeni niciodată să-mi iau o soție care dansează bine.

Grace făcu o nouă reverență.

– Atunci, ce ai fost sfătuit, Lord Merryton? Să studiezi mărimea averii unei debutante? A zestrei ei? Să analizezi atent relațiile tatălui ei? întrebă ea și ridică mâinile deasupra capului, făcând o nouă piruetă.

Jeffrey se ridică într-un cot să o privească.

– Așa o fi, zise el, ridicându-se și luându-i mâna, ducând-o pe cealaltă pe spatele ei și începând să execute mișcările unui dans country.

– Atunci, cred că e posibil să ne fi căsătorit și în modul clasic și adecvat.

Jeffrey zâmbi.

– Mă îndoiesc, spuse el, iar Grace râse.

– Oh, dar ești un dansator bun! zise ea mișcându-se odată cu el, ridicându-se pe vârfuri, sus–jos, sus–jos, înapoi doi pași și în față patru.

– Nu sunt. Încerci să mă flatezi.

– Poate un pic, zise ea, zâmbindu-i cu subînțeles.

– Cu un pic de practică, o să fii la fel de abil precum Lord Grey, care, cred eu, se consideră vreun soi de balerin, zise ea.

Jeffrey râse.

Era aproape imposibil de crezut că el, dintre toți oamenii, dansa pe acel petic de iarbă. Mai era conștient și de faptul că astăzi nu se lovise deloc cu degetul de când o găsise pe Grace. Se simțea liniștit cu ea, eliberat de acele imagini – cel puțin, pentru moment. Când terminară dansul, o sărută, dulce, lung și jucăuș, dar și drăgăstos, așa cum fusese și acea după-amiază pentru ei. Detesta faptul că trebuia să plece la Londra.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise el în timp ce se mișcau, cu brațele unite, dansând pe o muzică auzită doar de ei. Am primit niște vești îngrijorătoare despre John și trebuie să merg la Londra mâine.

Zâmbetul lui Grace păli.

– Ce vești? E bine?

Întrebarea ei îi aduse aminte că ea ajunsese să fie soția lui din greșeală. Nu se întrebase până acum ce simțea ea pentru fratele lui.

– E bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic care să te preocupe, zise el, poate un pic mai apăsat decât și-ar fi dorit.

Nu voia ca ea să se îngrijoreze în legătură cu John, în nici un fel.

– Vin și eu cu tine...

– Nu, zise el. Trebuie să plec repede. O să călăresc.

Ea îl prinse de mână.

– Nu pleca, Jeffrey. Nu încă.

El nu înțelegea ce voia să spună cu asta, dar căută să o liniștească.

– Grace, mă întorc, dar e o problemă care îmi solicită atenția numaidecât.

Ea arăta de parcă voia să zică mai mult, dar Năpastă începu să latre și ea se întoarse pentru a-l urmări. O trestie mișcată de briza de după-amiază era vinovatul, dar tot ce voise Grace să spună se pierdu.

Nu mai spuse nimic despre asta în acea zi. Abia târziu în acea noapte, după ce Jeffrey veni la ea și îi sugeră să o lege de pat și să facă ce voia cu ea, atunci reîncepu discuția. Stătea pe burtă, picioarele îndoite în sus de la genunchi, jucându-se cu gulerul lui.

Jeffrey era satisfăcut, corpul lui moleșit după eliberare.

Presără pe pielea ei, pe spate, un lung șir de săruturi, făcându-și mâna să alunece între picioarele ei, jucându-se în umezeala sexului ei.

– Chiar trebuie să pleci? întrebă ea, ridicându-şi capul şi închizând ochii de plăcere, în timp ce el o pătrundea cu degetele.

– Trebuie, zise el mult mai interesat de trupul ei decât de plecarea la Londra.

– De ce nu pot să vin?

– Nu o să stau mult. Până când o să aduni tu ce ai nevoie pentru drum, eu m-am şi întors. De ce îţi doreşti atât de mult să mergi într-o vizită aşa scurtă? întrebă el şi aşteptă să vadă dacă ea avea să menţioneze numele fratelui lui.

Grace privi peste umăr către el.

– Nu e evident? Îmi este dor de surorile mele. Nu am nevoie de atât de multe pe cât crezi tu, dar am nevoie de familia mea.

El tresări un pic la gândul că ar trebui să-i întâlnească surorile. Găsise o cale să se simtă confortabil cu Grace, dar se îngrijora cu privire la ce ar fi putut să facă în faţa familiei ei. Îi aranjă o şuviţă de păr şi îi sărută gâtul, dar Grace se ridică. Se întoarse şi se aşeză în faţa lui, în genunchi. Sânii ei păreau atât de savuroşi şi de copţi, încât el nu se putu abţine să nu pipăie unul.

– *Trebuie* să le văd, zise ea. Tu poţi să pleci mâine, cum ai plănuit, iar eu o să vin în ziua următoare cu o trăsură.

– Grace... Trăsura va avea nevoie de o zi şi jumătate. E un drum lung pentru o vizită scurtă.

– Sunt cei mai importanţi oameni din viaţa mea, şi au trecut săptămâni bune de când nu i-am mai văzut. Nu o să ies în lume. Vreau doar să le văd pe ele. Oare e atât de dificil?

– E un drum lung...

– Mă refer dacă e aşa dificil pentru *tine*, zise ea şi îi atinse mâna.

Era uimitor cât de bine ajunsese să-i înţeleagă boala, într-un timp aşa scurt. El privi către mâna ei, acoperind-o cu a lui.

– Da, zise el. Dar înţeleg. Poţi să vii pentru câteva zile...

Grace chicoti de încântare şi îşi petrecu mâinile în jurul gâtului lui.

– Doar câteva zile, îi zise el. Nu pot... e dificil să stau în Londra mai mult de atât.

Nu-i mai spuse că haosul acelui oraş avea să aducă haos în sistemul lui de numărat, asta adăugat la problemele pe care i le făcea John. Se temea de asta.

– Da, da, doar pentru câteva zile, spuse ea, acoperindu-i fața cu sărutări.

Jeffrey o întoarse pe spate. Ea gemu în timp ce el îi asaltă sânii, mușcând-o în joacă. El îi putea simți degetele în păr.

– În plus, o să-ți fie dor de mine dacă rămân aici.

El îi strânse sânul cu mâna, frământându-i carnea. Incredibil era faptul că avea dreptate. I-ar fi dor de ea.

– Da, zise el, alunecând cu mâna între picioarele ei. Da, zise din nou. Da, mi-ar fi dor.

Capitolul 18

Grace îl conduse pe Jeffrey în dimineaţa următoare încă îmbrăcată în halatul lui şi cu părul răvăşit. Făcuseră dragoste până dimineaţa, iar ea abia îşi putea ţine ochii deschişi. El o prinse de ceafă şi o sărută de opt ori înainte să iasă din camerele lui.

Ea se prăbuşi pe perne, cu zâmbetul pe buze, în timp ce se vârî din nou sub pături, moţăind, analizând în minte orele pe care le petrecuseră împreună. Descoperise ce însemna fericirea conjugală. Jeffrey o învăţa lucruri despre trupul ei pe care nu şi le imaginase vreodată. Şi o învăţa şi despre trupul lui. O introdusese în lumea lui secretă, cerându-şi necontenit scuze pentru asta, dar lui Grace nu-i părea rău. Ea doar voia să mai înveţe din ce avea el de oferit.

Se auzi un ciocănit uşor, apoi uşa se deschise.

– Bună dimineaţa, milady, zise Hattie. A venit o scrisoare pentru dumneavoastră.

Grace deschise ochii, se ridică şi se întinse după scrisoarea pe care Hattie o aşezase pe măsuţa de lângă pat. Recunoscu scrisul lui Honor. După ce îi adresă clasicele cuvinte de bine, Honor îi scrise:

Aştept cu nerăbdare veşti de la tine! Mă tem să nu fii închisă într-o cameră întunecată şi forţată să mănânci ceva revoltător, precum ţiparii pe care ştiu că-i urăşti. Credeam că toată lumea urăşte ţiparii, dar lui Easton în plac. Lady Chatham a apărut miercuri la noi, la ceai. Nu a mai făcut asta de când m-am căsătorit cu Easton, şi am auzit de la un prieten bun că a avut multe de spus pe acest subiect peste tot prin oraş. Dar a venit, şi încă veselă, şi am ştiut din prima că e disperată că vorbească despre tine, pentru că bineînţeles că vestea s-a răspândit în Londra. Lady Chatham a cedat în faţa curiozităţii; mi-a spus că Merryton este rigid şi obositor şi că nu se gândeşte la nimic în afară de renumele său şi decenţă. Aproape că l-a dezmoştenit pe Amherst, şi se spune că este un companion de cină distant şi dezagreabil. Lady Chatham se jură

că este atât de convins de perfecţiunea lui, încât se uită cu dezgust la orice altceva.

– Nu, asta nu e adevărat, bombăni Grace pentru sine.

Nu m-am mai gândit la altceva de când mi-a făcut ea această vizită, şi cred că poate ar trebui să-i spui şi lui adevărul despre mama. Cu siguranţă, se va distanţa şi aşa se va termina căsnicia, şi bineînţeles că o să fie un scandal monstruos, dar cel puţin nu vei mai fi căsătorită cu acel bărbat nesuferit.

Grace voia să-i spună lui Jeffrey despre mama ei. Se gândea cum să facă asta, *când* anume. De ce nu îi spusese noaptea trecută? Avusese ocazia, dar se înţeleseseră aşa bine, şi simţea cum creştea afecţiunea dintre ei şi nu voia să distrugă asta. Acum o îngrijora gândul că el urma să fie nervos când avea să descopere că ea îi ascunsese acest lucru. Nu voise ca el să se supere înainte să plece în Londra. Ştia doar că el nu putea să fie în Londra fără ea. Grace se gândise că, dacă el o întâlnea pe mama ei şi vedea cât de neajutorată era fără fetele ei, atunci poate el reuşea să privească situaţia cu mai multă blândeţe.

Bineînţeles că poţi să vii la mine şi la Easton. Nu avem multe în prezent, dar nu te vom forţa să mănânci ţipari.

– Ai înţeles totul pe dos, Honor, zise Grace cu voce tare şi se ridică din pat. Înaintă către birou pentru a lua tocul şi a scrie o scrisoare prin care să o anunţe pe Honor că ea şi soţul ei aveau să vină la Londra.

Trebuie să te porţi frumos, Honor! Promite-mi! Ştiu cum poţi fi când nu îţi pasă de cineva, dar te rog oferă-i lui Merryton prezumţia de nevinovăţie. O să-ţi trimit veşti de îndată ce m-am instalat.

Grace voia să fie încrezătoare în ceea ce făcea. În timp ce ea şi Hattie se pregăteau să plece în dimineaţa următoare, îşi reaminti că circumstanţele urâte ale căsătoriei ei începeau încet să dispară în uitare. Credea cu sinceritate că putea trăi fericită alături de Jeffrey,

chiar și cu ciudățeniile lui. Nu era atât de naivă încât să creadă că totul avea să fie perfect sau că ciudățeniile sau temerile lui legate de nebunie aveau să dispară ca prin magie, dar avea încredere că drumul pe care pornise cu el era bun și că se înțelegeau în ciuda tuturor secretelor, ceea ce o făcea să privească cu optimism către viitor. Acum, nu-i mai rămânea decât să-l convingă și pe el de asta.

Londra avea un aer aparte, mai mult decât oricare alt loc din Anglia, iar după săptămâni bune de absență, Grace simți asta mai mult decât de obicei. Îi fusese dor de Londra și de agitația sezonului, de procesiunile nesfârșite de banchete, baluri, serate și petreceri cu ceai. Îi era dor de toate rochiile frumoase, de pălării și de pantofi. Îi era dor de societate, și de prietenii ei, și de agitația din Mayfair, districtul din inima Londrei. Însă, pe măsură ce trăsura se apropia de mulțime, Grace fu uimită să descopere că ajunsese să aprecieze și frumusețea simplă și calmul de la țară. La Blackwood nu era precum la Longmeadow. La Longmeadow erau atât de multe familii de seamă în apropiere, încât se părea că societatea urma familia Beckington la țară. Grace petrecuse multe veri cu dansuri, picnicuri și întreceri de cai. Nu călărise singură niciodată, așa cum făcuse la Blackwood, simțind vântul pe chipul ei, libertatea de a fi singură în lumea mare. Nici nu vizitase grajdurile, nu salvase câini care nu erau pe gustul pădurarului. O cutremură gândul că ar fi putut salva mai mulți dacă nu ar fi fost atât de preocupată de propria persoană și de nevoia de distracție și atenție.

Fusese atât de prinsă de societate, încât nu avusese timp să se gândească la altceva. Moșia Blackwood era o lume aparte, iar Grace ajunsese să aprecieze frumusețea locului. Faptul că fusese singură în toată această perioadă îi permisese să vadă diversitatea vieții și a propriilor sentimente. Nu își putu reține un zâmbet – de mai bine de doi ani, de când își făcuse debutul în societate, nu se putuse gândi la altceva decât la ținutele pe care urma să le poarte și la locurile în care avea să cineze. Nu-și dorise decât să fie admirată de bărbați și să se împrietenească cu femei. Cât de mult evoluase!

Casa din oraș a lui Merryton era pe Brook Street, foarte aproape de reședința Beckington și doar la o plimbare scurtă de Grovesnor Square și Audley Street, unde stătea Honor acum. Casa Merryton era din cărămidă roșie, cu două coloane care marcau intrarea.

Cox ieşi să le salute, conducându-le în salonul cu podea cu alb şi negru şi cu tavanul boltit ce făcea ca spaţiul să pară mai mare. Grace privi în jur în timp ce-şi scotea mănuşile şi boneta şi observă camerele aflate de o parte şi alte a foaierului, toate mobilate minimalist. Asta nu o surprinse. O surprinseră însă tablourile de pe pereţi. Nu erau multe, dar destule încât pereţii să nu fie complet goi. Presupuse că absenţa tablourilor în Londra ar fi atras prea mult atenţia şi ar fi stârnit speculaţii. Spre deosebire de reşedinţa Blackwood, pe care puţin ajungeau să o vadă. Hattie şi Julia, femeia care se îngrijea de camerele personale şi de biroul lui Jeffrey, stăteau lângă Grace în salon, în timp ce domnul Cox le ajuta cu hainele. Hattie înălţă capul şi privi în sus la tavanul de deasupra.

– Fratele mai mic al mamei mele a venit la Londra când avea doar şaisprezece ani şi nu a mai auzit nimeni de el după, zise Hattie.

Grace o cuprinse cu mâna pe după umeri.

– Ai cuvântul meu că o să ne întoarcem la reşedinţa Blackwood, Hattie.

– Eu întotdeauna m-am gândit că o să ajung la Londra, spuse Julia şi se scărpină sub nas de parcă avea o mâncărime. Îmi plăcea să cânt, şi am crezut că o să ajung pe scenă.

Atât Hattie, cât şi Grace întoarseră capul.

– *Da?*

– Oh, da, spuse Julia. Sunt o cântăreaţă bună, doamnă.

– Eu nu am crezut că o să fiu altceva decât menajeră, zise Hattie cu voce joasă.

– Pentru asta sunt visurile, din păcate, spuse Julia. Prea bine, domnule Cox. Aş vrea să mă ocup de camerele Excelenţei Sale, să mă asigur că totul este în regulă, zise ea şi porni către scări.

– Excelenţa Sa este aici? întrebă Grace.

– Nu, doamnă. E plecat astăzi şi te roagă să nu-l aştepţi. Se aşteaptă să revină târziu. Să vă conduc în camere?

Grace privi printr-o uşă deschisă, spre un ceas de birou. Avea timp să se vadă cu Honor înainte de cină.

– Da, mulţumesc. Haide, Hattie, avem multe de făcut.

Camerele ei – un dormitor, salon şi o garderobă – erau orientate spre stradă. Din colţul salonului, Grace putea să vadă puţin din Grovesnor Street. Hattie îi raportă că încăperile contelui erau imediat după, în oglindă cu cele care fuseseră rezervate pentru ea,

cu o garderobă lângă a ei. Camera ei era pictată într-o culoare plăcută, un albastru de nuanța cerului, iar pereții erau bogat ornamentați. Șemineul era placat cu marmură, iar covoarele erau noi. Era foarte frumos, și, în orice alte circumstanțe, Grace ar fi fost nerăbdătoare să le arate totul surorilor ei. Dar avea prea multe lucruri în minte, unul dintre cele mai stringente fiind cum avea să explice de ce se căsătorise cu Merryton cât încă, teoretic, trebuia să țină doliul după tatăl ei vitreg – și, mai rău, fără prezența familiei. Dacă nu ar fi mers în Bath. Dacă... Dar, dacă nu ar fi făcut ce făcuse, nu s-ar fi căsătorit cu Jeffrey. Indiferent de ce se întâmplase, indiferent de ce urma să facă Jeffrey când avea să afle adevărul despre mama ei, Grace era recunoscătoare pentru această experiență. Trase adânc aer în piept. Nu, nu ar fi vrut să piardă asta pentru nimic în lume. Fusese schimbată pentru totdeauna – și în bine. Dar acum, avea această problemă: cum să explice această căsătorie subită familiei și prietenilor. Iar dacă cineva știa ce era de făcut, atunci cu siguranță această persoană era Honor Cabot Easton. Grace o lăsă pe Hattie să-i așeze lucrurile și să se instaleze și ea porni către reședința Easton.

Ziua devenise cenușie și cădea o ploaie măruntă, ștergând mirosul specific de fum de pe străzile din Mayfair pe care trecea ea acum. Ploaia începu să cadă mai tare și până când ajunse ea pe Audley Street. Țâșni pe scările din fața casei Easton și bătu tare în ușă. Majordomul îi luă lucrurile și o conduse în salon, mergând să o anunțe pe Honor de sosirea ei. Grace privi în jur în timp ce aștepta. Casa era destul de grandioasă, cu podea de marmură, cu pereți acoperiți cu mătase și cu plăci aurite în tavan. Nu arăta precum casa unui om care-și pierduse averea, așa cum îi scrisese Honor. Camera era primitoare – părea că oamenilor le plăcea să trăiască aici. Nu existau temeri pentru simetrie, nici o teamă pentru tablouri cu rame asimetrice, prost așezate, fără obsesia perfecțiunii plasării ornamentelor.

– Grace! o auzi pe Honor strigând de undeva de sus, iar apoi se auzi ceea ce părea o cameră plină de copii alergând la etajul de deasupra.

Acel sunet se propagă către scări, vacarmul produs de pantofii lui Honor având mari șanse să fie auzit și de toată lumea de pe stradă. Se opri în fața ușii salonului, ținându-se de cadru. O privi pe Grace.

– Dumnezeule, chiar ești tu! strigă ea și se repezi spre ea, aruncându-și brațele în jurul ei, strângând-o tare.

Spre groaza lui Grace, lacrimi de ușurare începură să-i cadă pe obraji.

– Honor! zise ea plângând. Oh, Honor!

Honor începu și ea să plângă. Amândouă căzură în genunchi, încă ținându-se strâns. Dar apoi, Honor o împinse un pic și își șterse lacrimile și le șterse pe ale lui Grace.

– Gata, zise ea, zâmbind în ciuda tremurului din voce. Noi suntem doamnele curajoase și neînfricate din Londra, îți aduci aminte?

– Oh, cât îmi doresc să nu-mi aduc aminte că am zis asta, spuse Grace și se așeză în fund, sprijinindu-se de perete. Sunt așa fericită să te văd, zise ea și își șterse lacrimile.

Honor râse și se ridică.

– Bucuria se revarsă din tine. Și eu mă bucur să te văd, spuse Honor și îi întinse mâna lui Grace pentru a o ajuta să se ridice. Acum, haide, spune-mi totul. Începe cu motivul pentru care ești în Londra, când ai ajuns și ce te face să plângi.

– Plâng pentru că mi-a fost dor de tine și am trecut prin atâtea.

Grace fu asaltată de imagini din trecut.

– Săraca de tine! exclamă Honor. Ești atât de puternică fiindcă te-ai măritat cu el și că *înduri* toate astea...

Grace o prinse de mână pe sora ei.

– Honor, mi-a fost dor de tine, Doamne cât de dor, zise ea sincer. Mi-a fost dor de felul în care-mi spui ce să fac.

– Și mie mi-a fost dor. Cel mai dor mi-a fost când Easton mi-a refuzat cererea de căsătorie...

– Ce a refuzat?

– Cererea mea. M-a refuzat public și dramatic, spuse ea făcând semn cu mâna. O să vorbim mai târziu despre asta. Ideea e că și-a cerut scuze pentru asta, zise, ajutând-o pe Grace să se așeze pe canapea lângă ea.

Grace clipi.

– Ce spui? Nu pot *să cred*...

– Bineînțeles că o să crezi. Dar destul cu asta! Ești aici, te-ai întors la mine! Am nevoie să fii cu mine, Grace! zise Honor strângând-o de braț. Sunt teribil de fericită, mai mult decât aș fi crezut. Nu este ideal – avem foarte puțini bani –, dar George e foarte deștept și nu a renunțat la barca lui. Nu va dura mult până când va reuși să rezolve totul. Iată-mă cum mă pornesc iar – destul despre mine! strigă ea.

Ce e cu tine? Vreau să știu tot. Trebuie să-mi spui tot. Merryton. Cum de ai putut să faci o greșeală atât de îngrozitoare?

Cum de putuse, într-adevăr?

– Pentru că era întuneric și am crezut... Oh, nu știu, Honor, s-a întâmplat așa repede. Am prins un alt bărbat decât cel pe care-l urmăream, dar acum nu mai consider că am făcut o greșeală.

– Bineînțeles că a fost o greșeală.

– Nu, zise Grace, scuturând din cap. Adică, mă bucur că l-am încurcat cu Amherst.

Honor icni de uimire. Se lăsă pe spate, de parcă Grace ar fi recunoscut cine știe ce acuzații de înaltă trădare. La fel de repede se ridică, ochii ei albaștri scânteind.

– Bine. Atunci, spune-mi tot.

– Nu știu de unde să încep. Cu noaptea în care am sedus bărbatul greșit? Cu sentimentul de disperare și singurătate pe care l-am avut când am ajuns la reședința Blackwood? E totul foarte mohorât și întunecat. Sau poate ar trebui să sar peste toate astea și să-ți spun că am ajuns să țin la el, dar nu în modul în care mi-am imaginat că o să țin la un soț. Sau poate că nici asta nu contează sau nu va conta, pentru că nu i-am spus totul.

– Cum adică?

Grace icni.

– Nu i-am zis despre mama.

Honor suspină atât de tare, încât Grace tresări.

– Grace! Trebuie să-i spui! Toată lumea știe acum! Mama – nu o mai putem ascunde. Adică, o ascundem aici, pentru numele lui Dumnezeu, îți imaginezi ce ar zice toată lumea din Mayfair dacă ar vedea-o bântuind pe străzi, vorbind cu oameni care nu sunt acolo? Dar toată lumea știe că e nebună.

– Da?

Grace suspectase acest lucru, dar o durea să-l și audă. Honor se aplecă către ea.

– Într-o zi, Hannah a dus-o la o plimbare prin piață, șopti ea. De obicei, nu spune nimic, pentru că e pierdută în mintea ei, dar în acea zi a văzut un domn și era convinsă că-i furase ceasul. Hannah mi-a zis că a fost îngrozitor. Striga încontinuu „Hoțul!" și câte și mai câte, spuse Honor, așezându-se înapoi pe canapea. Draga mea, poți să stai liniștită, *toată lumea* știe. E cel mai prost ținut secret. Ai văzut-o?

Grace scutură din cap.

– Am venit la tine prima dată.

– Și sunt foarte bucuroasă că ai făcut asta. O să mergem împreună. Dar mai întâi spune-mi tot despre Merryton și despre reședința Blackwood. Ard de nerăbdare să aud tot, și, să fiu sinceră, întotdeauna l-am crezut foarte dezagreabil.

Grace simți tristețe pentru soțul ei, considerat de lume ciudat și distant, captiv în propriile gânduri. Grace nu-i spuse lui Honor asta, dar îi spuse toate celelalte lucruri. Îi spuse și despre Molly Madigan, despre Năpastă și despre noua cățeluș. Îi vorbi despre cât de greu îi fusese să ajungă la soțul ei și că la început el părea să o deteste.

– Pare un ticălos, zise Honor când Grace termină toată povestea.

– Așa am crezut și eu, dar am descoperit recent că nu e, Honor. Nu e deloc.

Îi povesti lui Honor cum, printr-un miracol, el a început să fie mai blând cu ea și să îi arate afecțiune. Ea admise că era ceva foarte animalic la el.

– Îmi aduce aminte de un animal rănit, de parcă e în dureri și se chinuiește să ascundă asta. Mă doare sufletul pentru el, pentru că îmi imaginez că e foarte greu să ascunzi o asemenea durere, nu crezi?

– Ce durere să aibă el? pufni Honor.

– Cu toții avem ceva dureros în noi, nu? întrebă Grace. Tatăl lui a fost foarte dur cu el, din ce am înțeles, zise ea. Foarte dur, iar mama lui... nu prea a cunoscut-o. Dar cred că e mai mult de atât. Văd că e mai mult, și, în momentele în care suntem singuri, se eliberează de tot și el e... e tot ce-mi puteam dori. E tandru și atent, îmi spune că sunt frumoasă și pot vedea cât de mult mă dorește.

– *Serios?* zise Honor încântată. Și...? continuă ea, lovind-o ușor pe Grace cu genunchiul. Te satisface așa cum trebuie să facă un soț cu soția lui?

Grace se înroși.

– Nu știu dacă e așa cum trebuie să facă un soț cu o soție, dar eu sunt destul de... fericită.

Honor chicoti, apoi începu să râdă, prinzându-se cu mâna de stomac.

– Același lucru mi s-a întâmplat și mie!

*

– Dar apoi dispare, zise Grace, prinzând-o de mână pe Honor și forțând-o să fie atentă la lucrurile mai importante. E ca și cum ar avea draperii la ochi, la ochii aceia verzi, și ele se închid. Iar eu mă gândesc că, dacă aș putea să ajung dincolo, aș putea să-l ajut.

– Oh, Grace, oftă Honor, așezându-i o șuviță rătăcită. Întotdeauna ai avut în tine dorința de a îngriji oamenii răniți, pe cei excluși?

– La ce te referi? întrebă Grace, surprinsă.

– Nu știi asta despre tine? Întotdeauna ai fost capabilă să vezi în ceilalți ceva ce nimeni nu poate vedea. Îți aduci aminte de Frederica Morton? Honor se cutremură. Avea o fire dificilă, dar tu ai rămas prietenă cu ea.

– Tu erai dură cu ea.

– Oh, nu mă îndoiesc, spuse Honor, aproape veselă. Eu și mai toată Londra. Nu spunea nimic drăguț despre nimeni.

– Era singură. Nu avea nici un prieten.

– Bineînțeles că nu avea. Dacă își dorea, se comporta prea ciudat și nu transmitea mesajul asta. Dar tu ai fost prietena ei. Nu o să uit niciodată când v-am văzut plimbându-vă la braț prin Hyde Park.

Lui Grace nu-i plăcuse prea mult de Frederica, dar simțise compasiune pentru ea. Frederica nu părea să înțeleagă cât de neplăcută era în interacțiunile sociale.

– Era plictisitoare, dar își dorea să fie inclusă. Îți aduci aminte de ziua în care acel pui de capră s-a prins în gard?

– Oh, zise Grace, strâmbându-se când își aduse aminte de acel incident.

– Tu ai stat cu acel animăluț până a murit.

– Pentru că era rănit, Honor! Nu puteam să-l las să moară singur!

– Tu nu puteai, dar eu am putut, la fel și Prudence. Era prea mult de suportat! Dar fix la asta mă refer, Grace. Tu, dintre noi toate, ai avut capacitatea de a vedea dincolo de suprafață. Tu vezi durerea și binele din oameni. Chiar și în cineva îngrozitor precum Merryton. Nu sunt deloc surprinsă că ai văzut binele din el. El trebuie să fie extaziat că s-a căsătorit cu tine.

Grace râse.

– Deloc. Dimpotrivă, m-a avertizat că nu vrea să aibă scandal, că nu va tolera să-i mânjesc renumele familiei.

– Mmm, zise Honor, mijind ochii. Cam târziu pentru asta, nu-i așa? Toată lumea vorbește despre căsătoria subită dintre contele de Merryton și despre rușinea lui Amherst.

– Poftim?

– Vrei să spui că nu ai auzit? zise Honor surprinsă. Nu de asta ai venit la Londra?

– Nu... Pentru ce să vin? întrebă Grace, încruntându-se.

Honor icni șocată și privi spre ușă de parcă voia să se asigure că nu era nimeni care să audă.

– Oh, nu ai auzit! Oh, draga mea! Prima data, s-a răspândit vestea că Merryton s-a căsătorit neașteptat și nu în circumstanțe plăcute, iar la scurt timp s-a propagat un zvon teribil – că Amherst a făcut un copil cu fata croitorului lui.

Grace suspină.

– Ce?

– Da! Prudence a auzit că o ține într-o casă la nord de Bedford Square.

Grace icni din nou.

– Da, e șocant, zise Honor, scuturând din cap. Pare prea cordial pentru a ascunde un asemenea secret, nu?

– Ești sigură, Honor? Nu e doar un zvon?

– Păi, în mod clar, nu pot fi pe deplin sigură – dar cred că e adevărat.

Grace își îngropă fața în mâini, alarmată de propria prostie, recunoscătoare că Amherst nu venise atunci. Nu-i păsa că el avea un copil ilegitim – nu era primul lord care să facă asta. Însă își dădu seama că, dacă Amherst ar fi venit la magazinul de ceaiuri, ea ar fi făcut rău mai multor persoane decât își imaginase în nebunia ei. Un copil! Și, dincolo de acel copil, o femeie care foarte probabil ținea la Amherst.

Grace fusese atât de naivă și atât de impresionată de iscusința ei.

– Oh, nu! Nu trebuie să te întristezi! zise Honor. Având în vedere ce-ți spun acum, dacă tot era să te alegi cu unul din bărbații Donovan, cel puțin te-ai ales cu cel potrivit, nu? Oh, draga mea, nu te îngrijora – după ce am făcut eu în sala de jocuri din Southwark, scăpările tale o să pară o nimica toată comparate cu ale mele. Honor râse de parcă era mândră de asta. Acum, abia aștept să fac cunoștință cu Merryton. Dar mai întâi trebuie să mergem la reședința Beckington. Prudence și Mercy îți duc lipsa, la fel și Augustine.

– Cum sunt ei? întrebă Grace în timp ce Honor se ridică.

– Foarte bine. Prudence a fost de mare ajutor cu mama. Ea s-a oferit, doar o știi pe Prudence, întotdeauna gata să ajute și să schimbe lucrurile în bine. Augustine a zis că e mai bine ca mama și fetele să stea cu el până când eu și Easton le vom putea lua. Iar Mercy..., zise Honor pocnind din limbă, Mercy e Mercy, mereu își bagă nasul unde nu-i fierbe oala și inventează tot fel de povești. Îl înnebunește pe Augustine.

Grace zâmbi sincer. Mercy îl șocase întotdeauna pe Augustine, având în vedere firea lui sensibilă, deși ea nu plănuia vreodată asta.

– Vreau cu disperare să le văd.

– Nu ai zis un cuvânt despre mama, spuse Honor pe un ton acuzator. Vrei să o vezi, nu?

– Da, bineînțeles! zise Grace ridicându-se și ea. Oh, Honor, sunt o fiică ticăloasă! Știi că mi-e teamă să o văd, să văd că i s-a înrăutățit starea? Și că nu vreau să i-o prezint lui Merryton.

– Nu ai nici o șansă să scapi de asta, zise Honor calmă. De ce nu i-ai spus soțului tău?

– Nu știu, gemu Grace.

Simțea că i se face rău. Era imposibil de descris războiul din mintea ei, dar se chinui să-l pună în cuvinte.

– La început, nu i-am spus pentru că mi-a vorbit autoritar despre dorința de a nu fi implicat în vreun scandal și mi-a spus explicit că nu va tolera asta. Mă temeam să nu mă alunge.

– Cel puțin, puteai veni la noi. Eu și Easton nu ne temem de scandal.

– Asta așa e, dar, dacă aș fi știut despre căsătoria ta, nu aș fi mers niciodată la acel magazin de ceaiuri, îi aminti Grace. Am aflat prea târziu! Era disperată – credeam că suntem aproape de a pierde toate oportunitățile pentru Prudence și Mercy. Și cine putea să ne spună ce avea să facă Augustine cu mama?

– Mi-e rușine că m-am îndoit de el, sincer, zise Honor. Dar a fost bun cu mama. Știe că Easton nu are bani în momentul de față. Dar te avertizez, draga mea, că mi-a zis recent că știe că te-ai căsătorit cu un nobil, că ai privilegii și că nu mai există nici un motiv ca fetele Cabot să rămână la Beckington. „Nu ar fi mai confortabil să stea cu tine sau cu Grace, draga mea?" zise Honor, imitându-l pe Augustine. Așa că vezi că nu ai de ales. Trebuie să-i spui lui Merryton.

– Bineînțeles că trebuie, zise Grace. Ar fi trebuit să fac asta acum câteva zile, dar am fost atât de recunoscătoare că am dărâmat bariera dintre noi, încât nu am vrut să distrug totul. Și apoi, de fiecare dată când mi-am făcut curaj, a apărut ceva.

– Mmm, zise Honor sceptică, de parcă nu credea că asta era adevărat.

Știa doar că nu voia să distrugă afecțiunea și înțelegerea care apăruse între ea și Jeffrey. Era totul fragil. Ca întotdeauna, Honor o înțelese pe Grace. Se întinse după mâna ei.

– Te înțeleg, draga mea. Chiar te înțeleg. Nici nu-mi pot imagina cum are să reacționeze un bărbat atât de înțepat și de neiertător ca Merryton când o să audă adevărul. Dar nu îl poți ascunde, iar noi nu le putem părăsi pe Prudence și pe Mercy – au nevoie de noi mai mult ca oricând. Trebuie să-i spui. Nu va fi ușor, dar știu că vei face ce trebuie și că vei ține fruntea sus. Pentru că ești neînfricată și puternică și ești cea mai bună soră pe care mi-o puteam dori.

Grace zâmbi și o îmbrățișă pe Honor.

– Sper să mai crezi și să mai spui asta și când voi trăi sub acoperișul tău, în rușine și plângând în fiecare zi.

Honor o strânse ușor.

– Oh, draga mea, și eu sper.

Capitolul 19

Grace se simțea tristă după ce plecă de la reședința Beckington și mergea pierdută prin ploaie către casa Merryton. Bineînțeles, Prudence și Mercy fuseseră încântate să o vadă pe Grace, și ea pe ele. O năuciseră cu întrebări despre reședința Blackwood și Merryton, apoi o zăpăciseră cu ultimele vești și zvonuri despre cele mai noi debutante ale sezonului. Până și Augustine fusese încântat să o vadă, strângând-o atât de tare în brațe, încât Grace nu mai putuse respira, apoi o cercetase atent, declarând că arăta foarte bine.

– Ce bine că ai venit, ce bine, zisese el. Trebuie ca tu și Merryton să veniți la noi cât de curând. Nu-i așa? continuă el, uitându-se către logodnica lui, Monica Hargrove.

– Da, numaidecât, spusese Monica, uitându-se la Grace atentă, cu brațele încrucișate. Toți abia așteptăm să știm cum de v-ați căsătorit atât de repede. Nu știam că vă cunoșteați. Vă știați?

– Nu, zisese Grace cu calm, dar asta e frumusețea dragostei, te lovește Cupidon când vrea, nu, Monica? Fix când nu te aștepți și, în unele cazuri, rău de tot, adăugase ea zâmbind cu căldură și le promisese că, de îndată ce se putea, avea să aranjeze o întâlnire, să le prezinte soțul.

Sincer, ea spera că avea să li-l prezinte pe Merryton, nu un alt scandal, de această dată mai mare. Venise apoi timpul ca Prudence să o conducă pe Grace sus, în cele două camere în care mama ei, Lady Beckington, și camerista ei, Hannah, stăteau în majoritatea zilelor. Mama ei o privise pe Grace direct, pe sub sprâncenele nesmulse de ceva timp. Părul ei frumos și negru albise în ultimele luni și era prins într-un coc la ceafă. Grace observă că ambele mâneci ale rochiei fuseseră distruse de ciupitul constant al materialului. Acesta fusese și primul lucru pe care Grace și Honor îl observaseră la mama lor, această schimbare privind vestimentația, obsesia de a rupe broderiile de pe rochii. Mama ei se ridicase și mijise ochii, studiind-o pe Grace.

– Ce bine că ai venit, zisese ea.

– Mamă, spusese Grace, cu brațele întinse. Sunt eu, Grace.

– Știu cine ești, zisese ea dur și se ferise de îmbrățișarea lui Grace. Bets, scoate-o afară, continuase ea.

Bets, își reamintise Grace, fusese guvernanta mamei ei. Femeia luase un scaun și se așeză la masa de jocuri, lângă jocul de table. Fredonase ceva în timp ce muta piesele fără a avea ceva anume în minte, fără a urma regulile jocului. Grace o privise pe Hannah, care îi zâmbise cald.

– E obosită, doamnă.

Prudence o prinsese pe Grace de braț și o trăsese într-o parte.

– Unele zile sunt mai bune ca altele, mărturisise ea. Dacă nu te-a văzut de ceva timp, uită. Dar, dacă ai fi prin preajma ei mai mult timp, și-ar aduce aminte.

– Pe tine te recunoaște? întrebase ea.

Prudence ridicase din umeri.

– Câteodată.

Faptul că o văzuse așa pe mama ei, mai suferindă decât o văzuse ultima dată, o îndurerase pe Grace. Simțea ca și cum îi înfipsese cineva un cuțit în inimă, răsucindu-l continuu. Ce lume crudă! O mamă își vede copilul, dar nu-l recunoaște.

Grace era cu mintea în altă parte când intră în casa Merryton, hotărâtă să-i spună soțului său adevărul despre mama ei. Honor avea dreptate – era de neconceput să mai ascundă asta. Păși în foaier și zâmbi absentă către valet în timp ce-i înmână umbrela. Când își scoase pelerina, se întoarse către scări și sări ca arsă, speriată de prezența lui Amherst. El zâmbi larg la ea și țâșni către foaier, cu brațele întinse, cu pălăria în mână.

– Soră! zise el, de parcă nimic nelalocul lui nu se întâmplase, de parcă nu o lăsase cu ochii-n soare la magazinul de ceaiuri, așteptându-l.

O îmbrățișă și, înainte ca Grace să poată să scoată vreun cuvânt, o și sărută pe obraz, apoi îi dădu drumul și făcu un pas în spate. Era un bărbat frumos, întotdeauna crezuse asta, toată Londra credea la fel, dar Grace își dădu seama că-i plăcea mai mult caracterul liniștit și solemn al lui Jeffrey. Amherst semăna cu Jeffrey, dar nu avea maxilarul atât de pronunțat și nici ochii atât de pătrunzători și de vibranți.

– Ești surprinsă? întrebă el vesel. Nu cred că poți fi la fel de surprinsă pe cât am fost eu când am aflat că te-ai căsătorit cu fratele meu. Dar a fost o surpriză fericită...

– Ah...

Grace se gândea înnebunită ce să spună, privirea alunecându-i către Cox.

– Haide, trebuie să aud tot, zise Amherst, prinzând-o de cot și conducând-o în salon. Închise ușa în urma lor, apoi se uită la ea. Căsătoria îți prieste, Lady Merryton, continuă el, prinzând-o de mijloc și învârtind-o de parcă dansau.

– Milord! strigă ea.

El râse și o eliberă.

– Tu și Merryton, spuse el scuturând din cap. Cât de îndrăzneață ești, domnișoară Cabot... Pot să-ți zic Grace, nu? Să pui ochii pe contele de Merryton? Știam că fetele Cabot sunt îndrăznețe, dar nu aveam idee cât de curajoase. În momentul în care am auzit că el este în Londra, am venit numaidecât să-l felicit – pe el și pe noua mea soră.

Grace simți cum se înfierbântă. Nu se gândise până acum la ce avea să-i spună lui Amherst când avea să-l vadă. Zâmbetul lui pieri.

– Oh, draga mea, te-am supărat. Pari tristă, și nu trebuie să fii, îi zise el liniștitor și se aplecă spre ea. O să fie secretul nostru.

– Ce secret? Nu e nici un secret! zise Grace îmbufnată. Bineînțeles că știe.

– Bineînțeles că știe ce? întrebă Amherst.

– Sincer, milord, știe de ce eram în magazinul de ceaiuri în acea noapte.

Amherst ridică din sprâncene, uimit. Dintr-odată, începu să râdă.

– Oh, nu cred, asta e grandios! Nu vrei să spui că el a...

– Da, adică... mă refer... el a venit în magazin, spuse ea, încrucișându-și brațele.

Amherst râse cu poftă, de parcă totul era o glumă. Grace merita asta – se comportase de parcă totul fusese o glumă. Fusese atât de naivă, de prostuță.

– Oh, Doamne! Pot să-mi imaginez cât de nemulțumit a fost de asta, spuse Amherst jovial.

– Asta e puțin spus.

– Și cum de te-ai căsătorit cu el? întrebă el, privind-o atent. Fratele meu nu e deloc genul spontan. De fapt, e cea mai puțin spontană persoană pe care o știu. Spontaneitatea îl face să...

– Milord! strigă Grace. Nu ai nimic de spus în apărarea ta? Trebuia să te întâlnești cu mine, și nu ai venit.

Era o chestiune care o chinuise, dar acum rămăsese doar o necunoscută în toată întâmplarea din Bath. Voia să-l audă spunând-o, să admită că o abandonase.

– De ce nu ai venit?

– Cu siguranță, ai ghicit până acum, zise el.

– Nu aveam de unde să ghicesc, spuse ea îmbufnată înțelegând că el credea că ea putea intui toate lucrurile acestea. De unde era să știu? M-ai asigurat că aveai să vii. Când ne-am privit la procesiunea din biserică, mi-ai făcut semn cu capul.

– Ah, Grace, zise el, atingându-i degetele cu ale lui. Cum să-ți spun? Nu am venit... pentru că ți-am ghicit motivele.

Grace era șocată – nu-i oferise nici un indiciu, nimic care să-l facă să-i suspecteze motivele. Oare fusese atât de evidentă?

– Și? îl provocă ea, încercând să-l facă să admită că avea un copil.

– Văd că te-am jignit, dar eu nu sunt un novice. Am știut foarte bine de ce ai vrut să ne vedem în asemenea condiții suspecte. Aproape că mi-ai dat toate indiciile în conversația noastră anterioară.

– Nu am...

El zâmbi și îi atinse bărbia.

– Ba da. Oricât de mult te prețuiesc, oricât țin la tine... nu te puteam ajuta în acel fel.

Grace păli, umilită de propria naivitate.

– Dar m-ai încurajat, zise ea. În ultimii doi ani, m-ai încurajat!

Amherst ridică din umeri, de parcă nu conta deloc faptul că el flirta cu diverse femei sau că le lăsa însărcinate.

– Dacă suspectai asta, atunci de ce nu ai refuzat să mă vezi? Dacă m-ai fi refuzat, l-ai fi scăpat pe fratele tău de această soartă, zise ea rece. El te căuta pe tine la magazin și..., spuse ea, scuturând din cap.

Amherst nu merita vreo explicație. Ridică dintr-o sprânceană.

– Am înțeles eu bine? Marele conte de Merryton a făcut o greșeală?

– Cum de poți glumi cu asta?

– Nici în cele mai sălbatice vise nu mi-am imaginat că Jeffrey avea să ajungă în magazinul de ceaiuri. Am fost șocat să-l văd la concert. Urăște mulțimile. Urăște magazinele de ceaiuri, din ce știu eu. Și când mă gândesc că a mers acolo și cumva... Râse, șocând-o pe Grace. Îmi cer iertare, zise el când văzu expresia lui Grace. Dar dacă l-ai cunoaște pe fratele meu...

– Îl cunosc. M-am *căsătorit* cu el.

– Mă refer să-l cunoști bine de tot. Sunt sigur că nu te-a lăsat să-i vezi sentimentele cu adevărat – nu a permis așa ceva nimănui. Îmi pare rău, draga mea. Nu-l doresc nimănui.

– Ce...

– Dar nu te mai pot ajuta acum. E prea târziu. Ce a fost făcut rămâne făcut, așa cum se spune, zise el, de parcă terminase de mâncat și nu auzise că fratele său fusese păcălit să se însoare.

Dumnezeule, Grace presupusese că relaxarea lui Amherst însemna că era un om bun și decent. Se simți dezgustată de el. Amherst își trecu mâinile prin păr. Era un gest atât de mic, dar nu-l mai văzuse făcându-l până acum și i se păru, nu știa de ce, un semn de nervozitate. Dintr-odată, Grace îl văzu pe Amherst într-o cu totul altă lumină, drept un bărbat care încerca disperat să ascundă adevărul. Era la fel ca fratele lui în această privință, nu? Amândoi erau hotărâți să ascundă adevărul.

Și ea era la fel. Secretele lor nu se terminau.

– Haide, Grace, zise Amherst și întinse mâna către ea. Suntem cumnați acum, frate și soră. Am putea la fel de bine să fim prieteni.

– Ai dreptate.

Asta păru să-l surprindă; îi zâmbi curios în timp ce ea puse mâna peste mâna lui și îl strânse cu afecțiune.

– Ai ratat destul de multe în primăvara asta, zise el. Să-ți vorbesc despre ce e nou prin Londra?

Nu avea să-i spună cea mai mare veste, Grace era sigură de asta, și, sincer, nu-i păsa de restul. Mintea îi era în ceață, inima o durea și fu bucuroasă să-l lase să vorbească în vreme ce ea încerca să se adune. Îi povesti despre căsătoria lui Honor cu George Easton – că sora ei mersese la Southwark și încercase să parieze o ofertă de căsătorie de la el într-o sală de jocuri, dar el o refuzase public. Honor îi spusese lui Grace puțin despre acest episod, ce se întâmplase cât ea plecase spre Bath – Easton decisese că el era cea mai proastă pereche

pentru ea și refuzase să o vadă, așa că Honor luase problema în propriile mâini. Grace știa că ea mersese la Southwark și că făcuse acea ofertă. Dar versiunea lui Amherst era cu mult mai scandaloasă.

– Nimeni nu se plictisește când sunt fetele Cabot prin preajmă, nu-i așa? zise el.

Îi spuse că Easton își schimbase părerea și că făcuseră o nuntă rapidă, atât de rapidă, încât toată Londra încât vorbea despre acest lucru și despre lipsa de decență, dat fiind că Honor era în doliu după tatăl ei vitreg.

– Să sperăm că Jeffrey nu o să audă despre asta, zise el.

– De ce? Ceva foarte similar i s-a întâmplat și lui.

Amherst o cercetă atent.

– Pentru că e un om dur. E foarte rigid și are idei fixe.

– Se gândește intens la multe lucruri, admise Grace.

– Se gândește la totul din prisma consecințelor asupra lui. Analizează cum o să afecteze asta sau cealaltă părerea lumii despre el. Nu fi șocată – nu-l consider pe fratele meu un om rău. Nu-l condamn pentru tendințele lui. Tatăl meu a fost foarte dur cu el, în calitate de moștenitor, să știi. Nu tolera nimic în afară de perfecțiune, și toți eram pedepsiți dacă încălcam vreun principiu. Dar cel mai mult Jeffrey. Era un om crud.

– Crud? Sau strict?

– Crud, zise Amherst, încruntându-se. Se grăbea să recurgă la bătaie ori de câte ori voia să facem ca el. În special cu Jeffrey. Dar acum, că e conte, nu e normal ca noi să ne așteptăm ca Jeffrey să fie altfel? Mai blând? Nu folosește pumnii, ce-i drept, dar așteptările lui sunt asemănătoare cu ale tatălui nostru. Crede că ar trebui să am o ocupație cu care el să fie de acord, că ar trebui să mă căsătoresc cu o femeie cu care el este de acord, că ar trebui să duc numele familiei mai departe. Totul ireproșabil, bineînțeles.

Dar oare nu toți oamenii încercau să trăiască ireproșabil?

– Presupun că o să vrea același lucru și de la tine, zise Amherst. Nu va tolera nici un fel de deraiere de la ceea ce consideră el comportament adecvat.

– A fost destul de înțelegător, date fiind circumstanțele, zise Grace, fără a-i păsa de modul în care Amherst o studia.

– Pot să te întreb ceva mai delicat? Nu a fost... vulgar, nu?

Grace nu știa ce să răspundă la asta.

– Dur, se corectă John.

Grace simţea că se înroşeşte. Era şocată de nepoliteţea din spatele acelei întrebări, de presupunerile lui... Începu să se mişte, dar John o prinse de braţ.

– Nu aş deschide niciodată un asemenea subiect în faţa sexului frumos, dar eşti cumnata mea, şi... au fost zvonuri despre apucăturile lui... despre preferinţele lui, să spunem.

Lui Grace îi venea să intre în pământ de ruşine. Jeffrey o asigurase că nimeni, în afară de ea, nu ştia despre gândurile care-l chinuiau.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, zise ea, dorindu-şi să iasă din cameră şi să fie cât mai departe de Amherst.

– Mă refer la faptul că are un anumit apetit... din ce am auzit vorbindu-se în Ashton Down.

– Pentru ce? întrebă ea, simţind cum îi creşte frica.

– Pentru femei, dar pentru mai mult de una.

John o făcea să fie confuză.

– Mai mult de o femeie?

– În acelaşi timp, clarifică John.

Grace îl privi, incapabilă să-şi imagineze asta.

– Nu a propus ceva...

– Nu! izbucni Grace şi îşi smuci mâna dintr-a lui.

Era cu adevărat ruşinată şi, mai rău, nesigură. Abia acum afla despre aceste lucruri, despre fanteziile pe care le avea soţul ei şi se îngrijora că la asta se referise Jeffrey când vorbise despre depravarea lui. Oare asta îşi dorea? Să împartă patul şi cu altcineva? Dumnezeule, nu – era un învăţăcel înfocat şi îi plăcea ce făcea. Dar nu asta, niciodată asta.

– Îmi cer scuze, nu vreau să te alarmez. Nu ar trebui să te îngrijorezi, eu nu aş face asta dacă aş fi în locul tău, întrucât e şi mai pasionat de ideea de a păstra viu, nevătămat şi de neatins numele familiei. Mai alb şi mai curat decât zăpada.

John îi spusese toate aceste lucruri într-un mod ce trăda faptul că nu credea ceea ce zicea. Grace nu-l înţelegea. De ce îi spunea aceste lucruri? De ce i-ar povesti asemenea lucruri jignitoare? Era ca şi cum voia să o şocheze, voia ca ea să-l dispreţuiască pe Merryton.

– Am zis destule, spuse el. Dar m-am gândit că e bine să auzi de la cineva cunoscut înainte să afli de la alţii.

Era o minciună, iar ea ştia asta. Voia să o scandalizeze.

– Asemenea zvonuri o să umble prin Londra.

– Nimic nu umblă pur și simplu prin Londra, milord. Zvonurile sunt aduse la Londra la fel cum praful e purtat de furtună, zise ea, uitându-se la el insistent, gândindu-se la secretele lui.

– Presupun că ai dreptate, spuse el absent.

Se auziră niște zgomote în foaier. Ea nu avu timp să se gândească la ceva ce să spună, că ușa salonului se și deschise, iar Jeffrey intră, mutându-și privirea de la ea către Amherst, cu o expresie indescifrabilă.

Fusese o zi teribilă pentru Jeffrey, pierdută căutându-și fratele. Pentru un bărbat care detesta asimetria, căutările prin diferite localuri care de care mai alambicate și haosul oamenilor și al animalelor din Londra erau de nesuportat... De la un club pentru bărbați la altul, apoi la sălile de jocuri de noroc – fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse în ultima perioadă.

Jeffrey se mișcase rapid, dat fiind faptul că Grace avea să ajungă la Mayfair până se întorcea el. Se gândise la ea, la lucrurile pe care avea să i le facă... totul îl motiva. Dar Jeffrey știa că era mai mult la mijloc: voia să o vadă zâmbind. Era uimitor cum doar în câteva săptămâni reușise să treacă de la a nu-i păsa dacă o mai vedea vreodată la a se gândi așa la ea. Fusese vrăjit de această femeie frumoasă, vibrantă. Fu șocat să o vadă pe Grace cu John, împreună în salon.

– Jeffrey! zise John vesel. Ce faci? Arăți bine, adăugă el și întinse mâna pentru a-l saluta. Vreau să te felicit pentru căsătorie și să-ți urez tot binele pentru un viitor fericit. Tocmai îi spuneam lui Grace ce norocos ești.

Grace. Îi spusese Grace. Jeffrey o privi, iar ea îi zâmbi.

– Mă bucur mult că ești aici, zise ea și se duse către el, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

El strânse pumnii și încercă să-i zâmbească. Se uită la John, care îi privea suspicios.

– Unde ai fost? întrebă el.

John râse de parcă întrebarea lui Jeffrey îl amuzase.

– Văd că sărim peste saluturile obișnuite. Am venit să te felicit, Jeffrey. Avem multe de sărbătorit! zise el, făcând semn către Grace.

Grace atinse mâna lui Jeffrey; el simți acea atingere vibrându-i în tot corpul.

– Mulțumesc, zise el înțepat. Cred că avem multe de discutat, nu? Hai să mergem în biroul meu, bine?

Grace păru rănită de lipsa lui de politețe. Dacă Jeffrey ar fi crezut că era capabil să vorbească amiabil, ar fi făcut-o. Dar, în momentul de față, tot ceea ce vedea era fratele său suit peste soția lui, trupurile lor strâns lipite.

– Nu vrei să bem un whisky împreună, Jeffrey? Să-mi permiți să îi urez toate cele bune soției tale? întrebă John, întinzându-și brațele rugător.

Grace coborî privirea către mâinile lui Jeffrey, încolăcite la spate, apoi se uită la chipul lui.

– Te rog să-l scuzi pe Lord Amherst, sunt câteva chestiuni pe care trebuie să le discutăm de urgență, zise Jeffrey.

– Oh, asta nu sună prea bine, nu? comentă John amuzat. Prea bine, Lord Merryton, dacă insiști cu asta, o să-mi țin discursul despre fericire conjugală la cină. Sunt invitat la cină, nu?

– Bineînțeles că ești, zise Grace. Insist eu cu asta.

– Mulțumesc, zise John și făcu un semn din cap. Înaintă către locul în care Jeffrey aștepta și își puse o mână pe după umărul lui. Îmi pare bine să te văd, Jeffrey. Ai zis în birou, nu?

– Jeffrey, zise Grace, iar Jeffrey îi luă mâna și o duse la buze.

– Ne vedem la cină, murmură el și îi dădu drumul.

Voia cu disperare să o atingă, să o țină în brațe. Nevoia aceasta îl chinuia, dar erau probleme mai importante, care nu sufereau amânare, așa că ieși din salon și porni după fratele lui.

Capitolul 20

– De ce ai luat toate tablourile de pe pereți? întrebă John când Jeffrey intră în birou. Încă una dintre ciudățeniile tale, presupun.

Cât de mult detesta Jeffrey acest cuvânt! Tatăl lui obișnuia să se refere la el în acest mod – fiul meu cel ciudat. Amintirile îl loviră puternic pe Jeffrey – se bătu cu degetul în picior încercând să împiedice amintirile să iasă la suprafață.

– Cred că preocuparea ta ar trebui să fie datoria pe care o ai față de Sir Edmund și nu decorul acestui birou, zise el, observând că-l surprinsese pe John.

– Ce știi despre asta? îl provocă el.

– Doar că a trimis un avocat să colecteze datoriile din averea familiei. Încă o dată, familia Donovan trebuie să rezolve datoriile tale la jocuri.

– Sunt bani suficienți, zise John indiferent.

– Și presupun că tu crezi că sunt bani și pentru a întreține copilul din flori pe care l-ai făcut, nu?

John era șocat.

– Nu știu...

– Să nu îndrăznești să negi, îl avertiză Jeffrey.

John se ridică.

– Nu o să neg, Jeffrey. De ce aș face asta? Câteodată, aceasta este consecința naturală a faptului că îți vâri o femeie în pat.

– Fata croitorului? zise Jeffrey, imaginându-și-o pe sărmana fată, vrăjită de vicontele frumos și acum ruinată complet.

John râse.

– O femeie este o femeie.

– Nu și pentru tine, John, spuse Jeffrey, strângând pumnul pentru a opri valul de gânduri care-l încercau cu privire la inocenta femeie. Ești viconte. Numele tău este prestigios. Chiar dacă am putea să trecem cumva peste faptul că acțiunile tale iau bani de la copiii legitimi ai acestei familii, nu putem trece peste faptul că ai datoria

de a duce o viață exemplară. Acesta este prețul privilegiului de care te-ai bucurat toată viața.

– Câtă ipocrizie, scuipă John. Îmi ții mie lecții despre comportament, când știu foarte bine ce-i faci acelei sărmane femei. Ce le-ai făcut și altora.

– Ce îi fac? repetă Jeffrey, neînțelegând. Nu știu la ce te referi.

– Pe dracu' nu știi, zise John nervos, înroșindu-se din cauza furiei. Toată lumea din Ashton Down știe cam ce lucruri cauți tu la o parteneră de pat, Jeffrey. O perverteşti cu poftele tale și nu te sinchisești de asta, dar îmi ții mie predici.

Adevărul din acuzațiile lui îl răni profund pe Jeffrey. Era conștient de propria lui ipocrizie, dar asta nu-l scăpa de responsabilitatea de a conduce familia. Se învârti în jurul biroului, lovind cu pumnul rapid de opt ori.

– Nu o să eviți conversația asta încercând să distragi atenția de la comportamentul tău iresponsabil, John! Spune ce vrei despre mine, dar eu mă țin de cuvânt! Ce fel de om ești tu dacă nu îți respecți cuvântul dat?

– Un om rău, admise John.

– O scuză penibilă pentru un Donovan! strigă el, ridicând mâinile în aer.

– Dar eu cel puțin nu simt nevoia să mă uit la două femei oferindu-și reciproc plăcere cu mădularul meu în mână! Eu cel puțin nu m-am însurat pentru că nu mi-am putut stăpâni poftele într-un magazin cu ceaiuri cu o femeie a cărei mamă este nebună.

– Nebună, pufni Jeffrey .

John se lumină la față.

– Nu știi. Minunat! chicoti el. Te crezi mai presus de mine, dar tu ești cel care a adus nebunia în familia asta. Poate eu am un copil din flori, dar tu ai adus sânge mânjit de nebunie în familia noastră. Asta e doar vina ta, milord.

Inima lui Jeffrey bătea într-un ritm teribil.

– Minți...

– Oare? Întreab-o pe frumoasa ta soție.

Gândurile lui Jeffrey alergau nebunește în timp ce încerca să înțeleagă acuzațiile lui John.

– Destul, zise el încet, masându-și fruntea cu degetele. Își simțea capul greu, ca și cum urma să explodeze din cauza durerii, iar

el avea nevoie de aer, avea nevoie să numere niște pași, să gândească. Să *numere*.

– Ți-am găsit un post în marina regală, și o să te întâlnești cu amiralul Hale, vineri la două după-amiaza, zise el ferm privindu-l pe John în ochi. O să accepți postul. O să-i dam acestei femei suficienți bani pentru a pleca departe și a crește confortabil acest copil, cu condiția să nu mai aibă alte pretenții de la tine. Tu te vei ocupa de datoriile față de Sir Edmund. Și nu vreau să mai aud vreun cuvânt pe acest subiect, John. Dacă nu faci ce-ți spun, te voi dezmoșteni. Nu-ți voi permite să tot pătezi numele familiei sau să golești cuferele noastre și nici să-ți bați joc de viitorul copiilor familiei, doar ca să te distrezi.

– Ești un om fără inimă, zise John cu vocea tremurând de furie. Nu mi-ai zis niciodată vreo vorbă bună, știi asta? Credeam că moartea tatei te va schimba, dar devii tot mai mult ca el, cu fiecare zi.

Insultele lui John erau greu de auzit, dar Jeffrey le auzise de multe ori și în trecut.

De fiecare dată când el și John aveau o asemenea conversație – Jeffrey cerându-i lui John să spună de ce considerase că era o idee bună să piardă prostește sume mari din averea familiei, iar John scuzându-se spunând că făcuse totul din cauza lui, pentru că îl tratase urât –, John ajungea să-l insulte. Dar, astăzi, cuvintele lui John se înfipseseră adânc în Jeffrey, făcându-l să fie asaltat de furie, dezgust față de sine și îndoieli despre Grace.

– Întâlnirea de mâine e la ora două, zise în cele din urmă Jeffrey, ignorându-l și notând adresa pe o bucată de hârtie pe care i-o înmână lui John. O să fii acolo!

– Bineînțeles, zise John, smulgându-i hârtia din mână. E o idee minunată. Cu cât mai departe de reședința Blackwood, cu atât mai bine, pufni el, lovindu-l ușor pe Jeffrey în drumul spre ușă.

– O să rămâi la cină, zise Jeffrey sec și rece.

John se opri. Jeffrey îi putea citi încordarea din umeri, îl văzu trăgând adânc aer în piept. Se întoarse către el și îi zâmbi ciudat.

– Nu aș rata oportunitatea de a cina cu minunata ta soție, zise el și ieși trântind ușa.

– Patru anotimpuri, bâigui Jeffrey. Patru ferestre, șaisprezece pași de la birou...

Număratul nu avea să-l liniștească. Nimic nu avea să facă asta. Teama despre zvonurile care umblau prin Ashton Down era suficient de mare încât să-l chinuiască – un bărbat nu putea să caute lucruri precum cele pe care le căuta el și să nu se audă zvonuri. Dar să adauge la toate astea și nebunia mamei lui Grace era cu mult peste ce putea suporta. Nu înțelegea de ce nu-i spusese. Se îngrijora că amestecul dintre două tipuri de nebunie avea să îi distrugă copiii. Ce șansă mai aveau? Dar, mai mult decât atât, apăsarea secretelor lui Grace era insuportabilă, făcându-l să se întrebe ce alte lucruri îi mai ascunsese.

Deschise sertarul de jos al biroului și scoase o bucată de hârtie. Ridică un toc și îl vârî de opt ori în cerneală, apoi începu să scrie cifre pe rânduri și coloane, câte opt. Adunări. Înmulțiri și împărțiri, toate cu opt. Era o sarcină minuțioasă și obositoare de cele mai multe ori, una care dura o oră sau mai bine. Dar însăși minuțiozitatea, repetiția dureroasă îl calmau și îi permiteau să gândească. Nu se mai simțise așa neliniștit de zile bune, dacă nu de săptămâni.

Se obișnuise cu prezența unei femei în casa lui, iar obsesiile legate de Grace începuseră să se atenueze. Încă era bântuit de imagini – dar acum imaginile erau doar cu Grace. Doar ea. Chiar și teama lui ciudată de a nu o răni se domolise. Întotdeauna avea momente de incertitudine când era cu ea, dar până și creierul lui obosit recunoștea că nu o rănise până acum, așa că își dădea seama că teama lui era fără logică. Era ciudat cum totul pornise de la un comentariu făcut de John la nervi. Adevărul trist al depravării lui, care și în cele mai bune momente era acolo, în întuneric, în el. Chiar și atunci când Jeffrey credea că starea i se îmbunătățește. Iar acum începuse să-și imagineze numărul interminabil de secrete pe care Grace i le ascundea. Prea multe, prea lascive. Calculele păreau să-l ajute, cumva, iar Jeffrey putu în cele din urmă să plece din birou și să meargă în camerele lui să se pregătească pentru ceea ce presupunea deja că avea să fie o cină interminabilă. Whisky-ul pe care-l servise nu făcuse altceva decât să-i agite stomacul. În el se dădea o luptă între imaginile perverse cu soția și fratele lui și număratul necontenit.

– Potolește-te, șuieră el în oglindă.

Ce fel de bărbat era el de nu se putea controla? Unul ciudat, neobișnuit. Se bătu cu pumnul în picior și se forță să coboare pentru cină. Grace și John erau deja în salon. John părea relaxat, de parcă

reușise să-și îngroape toată furia. Jeffrey își dorea să poată face la fel. Grace arata minunat într-o rochie gri și purta perle.

– Bună seara, zise ea, întinzând mâna după Jeffrey. Tocmai îi spuneam lui John cât de bucuroasă sunt că a rămas la cină. Știu că îți era dor de el.

Jeffrey se aplecă și o sărută pe obraz.

– Bineînțeles că îmi era dor de el.

Era adevărat. În ciuda relației tensionate dintre ei, lui Jeffrey îi era dor de băiețelul care obișnuia să-l urmărească peste tot, pălăvrăgind încontinuu despre săbii, cavaleri și lupte. Pentru Jeffrey, John fusese multă vreme singurul element care îi înfrumusețea ziua.

Zâmbetului lui Grace era fermecător, iar Jeffrey îl simțea cum se prelinge prin el ca o panglică de mătase. Era frumoasă și cu siguranță subiectul imaginației multor bărbați sănătoși. În mod clar, nu era singurul care o vedea așa; îl privi pe fratele lui. John era lângă bufet și își turna un pahar de whisky.

Cox apăru cu pahare de șampanie. Grace acceptă. Jeffrey refuză. Ea părea neliniștită, remarcă el în timp ce ea îi zâmbi și privi către fratele lui.

– Fratele tău este incorigibil, zise ea.

– Poftim?

Ea îi zâmbi fermecător lui John.

– Are o capacitate deosebită de a imita o cunoștință comună, pe Lord Grimbley. Îl știi?

Jeffrey scutură din cap.

– Sunt surprins că ți-l amintești, a trecut ceva timp, spuse John. Să mă gândesc... e un tip grăsuț, care are tendința de a se legăna când pe o parte, când pe alta când vorbește cu doamnele, spuse el, imitându-i gesturile. Se pișcă de față, împinse capul pe spate și se uită către propriul nas, strâmbându-se. Domnișoară Cabot, aveți douăzeci de mii pe an. Ați putea fi perechea perfectă pentru mine, zise John cu voce gravă, mișcându-și șoldurile dintr-o parte în alta.

– E straniu, comentă Grace încântată. Chiar *arăți* puțin ca el. Cred că până și Grimbley ar fi amuzat de felul în care-l imiți.

– Nu sunt sigur de asta, zise John râzând.

– E la toate evenimentele la modă din societate, zise Grace. Trebuie să-i arăți asta când te vezi cu ea.

–Se pare că nu o să mai particip la nici un eveniment la modă, zise John voios, dar Jeffrey putu auzi amărăciunea din vocea lui. Poate fratele meu a uitat să menționeze, dar a fost atât de bun încât să-mi caute ocupație. Foarte amabil, într-adevăr, spuse John și ridică paharul. În cinstea fratelui meu, care în mod altruist și fără a fi rugat caută ocupații pentru membrii familiei lui, ca nu cumva să se plictisească.

Grace zâmbi nesigură, gândindu-se că John o necăjea.

–Și ce ocupație urmează să ai?

–Oh, urmează să fiu ofițer în marina regală, zise John cu grandoare. Trebuie să ne plătim datoriile, după cum știi. Însă mie nu mi-a plăcut niciodată marea. Speram să ajung popă.

Jeffrey nu se putu să nu râdă, surprins de cele spuse. Doar el râse însă; Grace îl privea curioasă pe John. Poate încerca să și-l imagineze în haine de vicar. Cox anunță că cina urma să fie servită.

Își croiră drum către sala de mese, iar John își asumă un rol pe care Jeffrey îl văzuse jucându-l de multe ori: acela de gazdă. Se apucă să povestească despre o cursă amuzantă de cai pe care o văzuse în Hyde Park. Jeffrey mai auzise povestea; John o spunea mereu cu patos și aproape că o punea în scenă.

Jeffrey nu putu să nu observe că Grace era fascinată de poveste; stătea aproape pe marginea scaunului, urmărindu-i fiecare cuvânt pentru a afla rezultatul cursei. Jeffrey își dori ca și el să aibă asemenea abilități pentru a o face pe Grace să se uite la el cum se uita la fratele lui. Radia de încântare. Îl mai privea și pe Jeffrey din când în când, căutând semne că și el se simțea bine auzind povestea fratelui lui, satisfăcută că cel puțin asculta. După care se întorcea către John și îi zâmbea. Jeffrey nu se putea abține să nu o privească și să simtă povara depravării lui într-un mod cu totul diferit. Grace nu-i zâmbise lui așa, nu? Și de ce să o fi făcut? Nu era la fel de interesant precum fratele lui. Când participa la evenimente, el rămânea tăcut, temându-se să nu-și trădeze gândurile nefirești. Începu să se întrebe dacă între ei era ceva mai mult. Gândurile îl chinuiau și era pregătit ca această seara interminabilă să se termine, să se retragă în camerele lui, la ritualurile lui, și totuși felul principal nu fusese servit. Poveștile spuse de John păreau să nu aibă sfârșit, spre încântarea lui Grace. Până când terminară felul principal, spusese atât de multe, încât Jeffrey nu mai putea să țină pasul cu ele. La sfârșitul mesei,

în timp ce Jeffrey și John serveau vin de Porto, John începu să se laude cu iscusința lui la masa de cărți, iar Jeffrey abia se abținu să nu explodeze având în vedere datoriile enorme adunate de John. Așa că, dintr-odată, Jeffrey se ridică.

– Îmi cer scuze, dar mă doare capul, zise el. Grace?

Ea îl privi pe John în timp ce se ridică de pe scaun.

– Mă bucur că ai putut veni, milord, zise ea.

– Ce? Se termină seara așa repede? întrebă John jovial. Haide, Lady Merryton, nu vrei să mă încânți cu vocea ta frumoasă și să-mi cânți ceva?

Ea râse.

– Eu nu am voce frumoasă.

– Atunci, o să cânți la pian pentru mine? întrebă John. Încă e devreme, și, cum mi-a fost interzis să mai intru în cluburile cu jocuri de noroc, am nevoie disperată de o distracție.

– E târziu, zise Jeffrey.

– Doar un cântec, insistă John, zâmbind seducător.

– Poate doar unul, sugeră Grace către Jeffrey.

– Atunci, am stabilit, zise John și se ridică cu paharul în mână.

Jeffrey îi oferi tăcut mâna lui Grace. Nu se putu abține să nu bată în picior în timp ce o conducea în salon. Simțea cum neliniștea crește în el, îngreunându-i picioarele și pieptul. Însă nu era sigur de unde venea acest disconfort. Nu mai era vorba doar despre gândurile obsesive sau despre nevoia de a număra. Nu, își dădu el seama, în timp ce o urmărea pe Grace luându-și locul la pian, ceea ce îl agita atât de mult era un sentiment complet străin și ciudat pentru el, încât nu știa cum să-l potolească, să îl ascundă sau să îl îngroape. Nu putea scăpa de el numărând.

Ceea ce-l răscolea în asemenea măsură era faptul că îi *păsa*.

Ținea la Grace. În ciuda așteptărilor, ținea la ea foarte mult, iar asta îl făcea să se simtă mai nesigur decât fusese vreodată.

Capitolul 21

Grace se simțea tulburată. Oh, zâmbise, râsese, îl declarase pe Amherst în glumă un cunoscător al talentelor muzicale inexistente. Fusese gazda perfectă, dar îl văzuse exact așa cum era – un diavol alunecos. În timp ce apăsa pe clape – în mod intenționat prost, pentru că nu avea să-i permită să se folosească de muzică pentru a continua această noapte blestemată și nu avea nici cum să-i dea una –, Grace își simți inima cuprinsă de dezamăgire. Fusese așa încrezătoare, chiar fericită, în ultimele zile! Chiar crezuse că această căsnicie avea să înflorească, în ciuda începutului nu tocmai fericit. Dar apoi venirea lui Amherst distrusese totul. Oh, înțelesese foarte bine ce intenționa el. Fusese în prea multe saloane și la prea multe baluri pentru a nu-și da seama când un domn nu juca deloc cinstit. Ceea ce nu înțelegea era de ce.

Își denigrase propriul frate, spunându-i acele lucruri îngrozitoare. Chiar dacă erau adevărate, nu avea nici un motiv să-i spună – altul în afară de dorința de a o răni sau de a o face să se teamă de Jeffrey.

John fusese un invitat teribil la cină, spunând tot felul de povești care-l excludeau pe Jeffrey. Vorbise despre multe evenimente și oameni și despre Londra, doar despre lucruri pe care el și Grace le știau, încercând să o atragă într-o discuție. Grace se străduise să îndrepte conversația spre chestiuni generale, dar Amherst era hotărât. Când devenise clar că Jeffrey avea de gând să pună punct serii, Grace înțelese că John plănuia să prelungească totul pentru a rămâne singur cu ea. Era un comportament grosolan mascat de o aparentă amabilitate, iar Grace îl disprețuia pentru asta. Știa că totul trebuia să aibă legătură cu discuția încinsă pe care frații o avuseseră mai devreme în acea zi. Oh, da, ea știa despre asta – vocile lor, ascuțite de furie, răsunaseră peste tot.

Și când se gândea că fusese atât de aproape de a se căsători cu acest om! Lucrurile erau atât de diferite acum. Simțea pentru Jeffrey lucruri pe care nu și le imaginase niciodată: afecțiune, stimă,

poate chiar ceva mai profund de atât – ceva ce nu mai simțise pentru nimeni. Ținea prea mult la Jeffrey pentru a putea suporta comportamentul mișelesc al fratelui lui.

Când își luară rămas-bun de la John, Grace se aștepta ca Jeffrey să o însoțească în camera ei. Dar, în loc de asta, el îi ură noapte bună.

– Nu vii? îl întrebă ea.

– Nu, zise el. Am ceva de rezolvat.

El intră în birou, cu pumnii strânși. Grace porni către camerele ei și se pregăti pentru noapte. Se aștepta ca Jeffrey să vină la ea. Așteptă o vreme pe scaunul de lângă foc, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor.

La unu noaptea, el încă nu venise.

Ce se întâmplase? Ce trebuia ea să facă? Instinctul îi spunea să se bage în pat și să se afunde în gânduri, dar își reaminti spusele lui Honor: „Te temi? Dacă trebuie să vorbești cu el, atunci mergi să vorbești cu el! Nu fi lașă!"

Încă o dată, Honor avea dreptate – ceea ce începea să se întâmple alarmant de des. Dar Grace nu avea să adoarmă cu toate întrebările și îndoielile care o măcinau, așa că își puse halatul, luă lumânarea de lângă pat și porni pe hol către camerele lui Jeffrey, înainte de a-și pierde curajul.

Nu se vedea nici o lumină pe sub ușa camerei lui. Oare dormea? Bătu încet și deschise ușa cu atenție, uitându-se în interior. Lumina era slabă, așa că nu putea vedea. Se aplecă, dorind să vadă mai bine...

Cineva o prinse de mijloc și trase înăuntru, apoi o lipi de perete. Îi puse mâna la gură, înăbușindu-i scâncetele de uimire. Grace ar fi scăpat lumânarea dacă Jeffrey nu ar fi prins-o de mână.

– Ce naiba faci? întrebă el. M-ai speriat de moarte.

– Am bătut, zise ea defensiv și trase de halatul care se desfăcuse.

– Ai bătut ca un copil – abia dacă s-a auzit, îi zise el făcând un pas în spate.

Încă purta pantalonii și cămașa. Se părea că stătuse în întuneric, singura lumină fiind de la jarul din șemineu.

– Jeffrey...

El se întinse după încheietura ei, apoi o trase după el prin cameră, forțând-o să se așeze pe un scaun în fața focului. Aruncă o pătură

peste ea și se aplecă pentru a înteți focul. Când flăcările izbucniră din nou, o privi.

– De ce ai venit?

– Pentru că nu ai venit tu la mine, zise ea și se ridică, aruncând pătura și punându-și mâinile pe pieptul lui.

Îi putea simți pulsul crescând sub palmele ei. El puse mâinile peste ale ei.

– Am multe pe cap, Grace.

– Știu, zise ea cu glas liniștitor. Și eu sunt tulburată de ceea ce s-a întâmplat.

El o privi suspicios.

– Ce s-a întâmplat?

– Amherst, zise ea. Sora mea mi-a zis despre... indiscreția lui.

Era evident că el nu se așteptase ca ea să știe.

– Îmi pare rău că a trebuit să afli așa, zise el, apăsându-i mâna în dreptul inimii lui. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. M-am ocupat de tot.

Grace încuviință. Presupusese că Amherst avea să se însoare cu acea fată, oricine era ea.

– Când? Unde? Când se vor căsători?

Jeffrey pufni și își lăsă mâinile să cadă.

– Nu o să fie nici o nuntă.

– Atunci, ce ai vrut să spui când ai zis că te-ai ocupat de tot?

– John o să-i dea acelei femei tot ce are nevoie pentru a duce o viață liniștită și pentru a crește copilul, iar el va accepta un post în marina regală. Trebuie să plece din Londra. Nu face nimic în afară de a stârni haos și scandal când e pe aici.

– Îl trimiți departe? întrebă Grace, încercând să înțeleagă ce voia el să facă și de ce. Asta e un pic cam... se opri.

– Da? întrebă el pe un ton calm, dar cu ochii întunecați.

– Păi, cam lipsit de milă, dacă chiar vrei să știi.

– Lipsit de milă, zici? replică el, îndreptându-se către șemineu. Eu aș spune că a-ți dezonora familia și numele este un gest lipsit de milă. Dar tu nu porți povara numelui la fel ca mine. Acțiunile lui John ne afectează pe toți.

Grace se gândi că asta era culmea ironiei, având în vedere întâmplările prin care trecuse el în ultima perioadă.

– Dar chiar trebuie să-l excluzi așa, ca pe cineva care nu e demn de respectul tău? E fratele tău, până la urmă.

– Să-l exclud... Jeffrey pufni și se întoarse pentru a o privi. Ești de acord cu modul lui de a se comporta, Grace? Ești de părere că e bine să ții secrete față de familia ta?

– Nu...

– Atunci, crezi că e acceptabil să aduni datorii enorme și să porți copiii oricui își vâră mădularul în tine?

Grace suspină, șocată.

– Scuze, te șochează asta? o întrebă el, mergând mai aproape. Poate ți se pare o dovadă de cruzime, dar e exact ce i-a făcut acelei femei. S-a culcat cu ea și i-a făcut un copil pe care nu are de gând să-l recunoască. I-a dat cuvântul lui Sir Edmund, fără a avea nici cea mai mică intenție de a-și plăti datoriile. Mă lasă pe mine să mă ocup de tot. S-a transformat într-un proscris al societății. Și-a redus șansele de a avea o soție bună, și Dumnezeu știe că aici nici eu n-am fost de ajutor.

Ultima remarcă o răni pe Grace. Fără să se mai gândească, îl lovi cu pumnii peste piept.

– Câtă amabilitate din partea ta să te bazezi pe principii și onoare, Jeffrey. Dar pentru noi, muritorii, sunt lucruri și mai importante decât un nume. Noi putem suporta o vânătaie pe ici, pe colo. Dar tu? Tu pui atâta preț pe asta, încât te-ai izolat de oamenii care te iubesc.

El strânse un pumn.

– Nu vorbi despre lucruri despre care nu știi nimic. Sunt capul unei familii importante. O familie mare, care se întinde dincolo de fratele și sora mea. Am verișori, două mătuși, o nepoată și un nepot. Nu ai idee prin ce chinuri am trecut cu John – faptele lui ne-au afectat și pe mine, și pe ceilalți membri ai familiei. Dar cum să mă aștept ca tu să înțelegi? Tu și ai tăi nu aveți probleme din astea. Nu vă pasă de decență.

Grace se simți jignită.

– Nu ne pasă? explodă ea. Poate că familia mea nu este în totalitate ferită de scandaluri, dar te asigur că noi am trăit împreună cu adevărat, am iubit și am râs. Tu poți să spui la fel? Nu, nu poți. Nu, nu se poate ca totul să fie perfect, Jeffrey! Nu poți controla lumea din jurul tău.

– Cred că asta e o viziune confortabilă pentru familia Cabot, şi, oricum, e prea târziu pentru mine să încerc, izbucni el.

Grace se înfurie. Îl privi nervoasă, la doar câţiva centimetri de chipul lui.

– Spune ce vrei despre mine, nu-mi pasă. Părerile tale oricum contează mai puţin decât părerea mea. Dar el este fratele tău, şi ar trebui să-l protejezi în loc să-l izolezi şi să-i întorci spatele.

– Aşa e, zise Jeffrey, apropiindu-se de ea şi privind-o cu ferocitate. El este fratele meu, şi eu sunt singurul care-l poate transforma în omul care trebuie să fie. Dacă-l cocoloşesc, le fac un deserviciu şi lui, şi familiei lui. Ceilalţi merită protecţia mea la fel de mult ca John, nu crezi? Nu merită să fie protejaţi de scandalurile pe care el le creează? Nu merită să fie scutiţi pata ruşinii care le poate ruina viaţa şi lor, şi copiilor lor? Tu meriţi să porţi ruşinea căsătoriei surorii tale, pe lângă ruşinea ta?

Grace reacţionă fără a mai gândi – şi îl pocni peste faţă.

– Eşti un om nervos, *rigid* şi lipsit de sentimente.

El atinse locul în care ea îl lovise. Cu delicateţe.

– Iar tu eşti o femeie neglijentă care se lasă purtată doar de sentimente. Spune-mi adevărul – eşti îndrăgostită de John?

Întrebarea o şocă.

– Ce? Nu! Bineînţeles că nu!

El ridică din umeri.

– Pare o presupunere justificată, date fiind eforturile pe care le-ai făcut pentru a-l determina să te ceară în căsătorie.

– Asta nu e adevărat! exclamă ea, vădit ruşinată. Nu de asta.

– Atunci, de ce? întrebă el, prinzând-o de braţ. Spune-mi adevărul, Grace. De ce ţi-ai distrus reputaţia şi ai risca fericirea surorilor tale cu un asemenea gest deplorabil?

– Chiar vrei să ştii adevărul? întrebă ea, vocea tremurându-i de furie. Pentru că nu o să-ţi placă, şi s-ar putea la fel de bine să scapi şi de mine cum faci cu fratele tău.

– Vreau să ştiu adevărul, zise el scurt.

– Am făcut asta ca să-mi protejez familia. Înţelegi? Şi noi, cei din familia Cabot, suntem în stare să facem şi imposibilul pentru a ne proteja reciproc.

El mijì ochii.

– Vrei să spui că ai făcut-o pentru bani?

Grace nu-i răspunse. Pur şi simplu, ridică bărbia. El se apropie de ea, studiind-o.

– Nu cred asta, zise el încet. Nu cred că o femeie ca tine s-ar vinde pentru bani. Eşti totuşi fiica vitregă al lui Beckington. Eşti frumoasă şi vii dintr-o familie nobilă. Cu siguranţă ai avut mulţi peţitori – chiar te-ai lăudat cu asta, din ce-mi aduc aminte. Atunci, de ce ai riscat atât de mult pentru averea lui John?

– Eu nu pot crede că un bărbat care pune atâta preţ pe decenţă şi care urăşte riscurile s-ar expune aşa cum ai făcut-o *tu*.

El o strânse puternic de cot.

– Oh, cu asta, cel puţin, suntem de acord, zise el, desfăcându-i funda de la capătul împletiturii şi trecându-şi degetele prin părul ei. Poate că suntem doi oameni cu nevoi mai mari decât suntem dispuşi să recunoaştem, nu crezi? Poate că sunt prea multe secrete pe care nu le putem împărtăşi.

Ea îl privi încruntată, iar el speră că încruntătura se datora vinovăţiei. Se aplecă pentru a o săruta, dar Grace se feri şi ridică mâna între ei.

– Sunt prea... *nervoasă*, zise ea rece.

– Poate ai prefera ca John să fie în locul meu, bombăni el, pipăindu-i un sân.

Grace clocotea de furie.

– Poate tu ai prefera ca în locul meu să fie două femei. Am auzit şi eu secretele tale.

El pufni.

– Nu o să neg că am avut mai mult de o femeie în pat. Dar să nu faci greşeala de a crede că a fost vorba despre afecţiune sau iubire. Două femei sunt o partidă pe cinste. O femeie – tu – e mai mult de atât, continuă el, trăgând-o pe păr de parcă ar fi tras de o funie. Tu eşti suficient pentru mine, nu pricepi? Tu eşti cea pe care eu vreau să o satisfac.

Grace se simţi cuprinsă de fiori. Nu i se mai opuse când o sărută sau când o cuprinse în braţe. Avea dreptate – îşi dorise ca el să vină mai aproape, să o ducă în altă lume cu gura şi mâinile lui.

El trase de halatul ei, aruncându-l, apoi îi săltă cămaşa de noapte peste cap. O întoarse şi o împinse către fereastră, aşa că Grace fu nevoită să se sprijine de cadrul de lemn. El îi atinse abdomenul, apoi sânii şi începu să-şi frece mădularul între picioarele ei, făcând-o

să se încingă de dorință. O întoarse și o ridică, astfel încât ea să-i cuprindă mijlocul cu picioarele. O lipi de perete din nou și o penetră cu o pasiune care o răvăși.

Ea își înfipse degetele în umerii lui.

– Ți-am dat cuvântul meu, fără secrete, zise el pe nerăsuflate. Acum, e rândul tău. Poți să fii sinceră, Grace? Poți să-mi spui ce-ți dorești? Poți să-mi spui unde vrei să-mi pun mâinile și mădularul? o întrebă el.

Ea îi cuprinse gâtul cu mâinile și închise ochii.

– Spune-mi, zise el din nou.

– Vreau... vreau să mă răvășești, murmură ea. Vreau să-ți simt mâinile și gura peste tot, să te simt în interior...

– *Unde?*

– Pe sânii mei. Între picioare. Pe gât, pe brațe. Vreau sămânța ta, vreau ca o parte din tine să crească în mine...

El suspină lipit de gâtul ei, penetrând-o nebunește, într-un ritm ce se potrivea cu pulsul lui Grace. El înălță capul, îi îndepărtă părul de pe față ei și o privi în ochi. În lumina scăzută a focului, Grace îi putea vedea dorința, și asta o făcea să se topească. Nu-și imaginase că putea simți o asemenea apropiere de el. Văzu dorința pe chipul lui, expresia lui în timp ce ea ajunse la orgasm și modul în care el o privi înainte de a i se alătura în valul de extaz.

Furia lor și dorința li se domoliseră, dar Jeffrey o ținea în continuare. Se întoarse, ducând-o către pat. Se întinseră, iar el o strânse aproape de el, punându-și un picior peste ea. Grace suspină satisfăcută, îi atinse obrazul și îi sărută buzele, apoi îi dădu o buclă umedă după ureche. Se simțea în siguranță în brațele lui, se simțea dorită și împlinită. El îi sărută umărul, iar Grace simți că plutește.

– Spune-mi adevărul, îi șopti el.

Sau oare ea îi șoptise? Ea deschise ochii. Jeffrey îi sărută din nou umărul, însă de această dată simți cum fiori de frică se strecoară pe sub pielea ei. Se ridică încet, trase de cuvertură pentru a se acoperi, își dădu părul pe spate și inspiră profund.

– Mama mea e nebună, zise ea simplu, așteptându-se ca el să urle, nevenindu-i să-i creadă, sau cel puțin să se închidă în el.

Însă el doar se întinse pe spate, uitându-se către foc.

– Acum doi ani, a avut un accident de trăsură la Longmeadow. S-a lovit la cap destul de rău. La scurt timp după, a început să uite lucruri

mărunte. Totul s-a înrăutățit acum. Trăiește în trecut și... Grace nu mai putea să respire și-i venea să plângă. Nu-și amintește cine sunt, zise ea, lacrimi rostogolindu-se pe obrajii ei, așa că întoarse capul pentru a le șterge. De asta am vrut să-l prind în capcană pe Amherst. Eu și Honor nu aveam la momentul respectiv nici o ofertă de căsătorie, iar când starea lui Lord Beckington a început să se înrăutățească, și mama să se poarte tot mai nebunește, am știut că trebuia să ne mișcăm rapid, altfel nimeni nu avea să ne mai ceară. Nimeni nu avea să invite în sânul familiei patru surori și o mamă nebună.

– De ce John? întrebă el, cu voce slabă. Aveai o înțelegere cu el?

– Nu, zise Grace repede. Părea abordabil, și m-am gândit – stupid, știu – că avea să fie supărat la început, dar că în timp furia lui avea să dispară și că avea să vadă totul ca pe o glumă, o întâmplare amuzantă, zise ea închizând ochii. Mi-e rușine să spun toate acestea cu voce tare... Am fost atât de naivă și de necugetată...

– De ce nu mi-ai spus mai devreme? întrebă el. Când ți-am zis eu adevărul despre... nebuniile mele... De ce nu mi-ai spus atunci?

– E o întrebare foarte bună, admise ea. M-am întrebat și eu asta de mai multe ori. Adevărul e că nu știu, recunoscu ea. M-am temut că nu o să mă accepți, pentru că vrei perfecțiune. Și nu voiam să stric pacea dintre noi, mai ales că începeam să am sentimente pentru tine. Dar mai mult cred că e din cauza lașității, zise ea pe un ton lin și încet.

Jeffrey întoarse capul către ea, iar lumina focului strălucea în ochii lui.

– Nu pot fi perfectă, Jeffrey, nici măcar pentru tine. E chiar imposibil, și te rog să mă crezi când îți spun că nu am reușit să fiu așa niciodată în viața mea. Toți avem secretele și dorințele noastre, dar și regretele, nu? Avem familii care nu sunt perfecte. Eu o am pe a mea, așa cum e ea, dar nu aș schimba-o niciodată. Și cel mai important e că nu aș vrea să schimb nimic. Îi iubesc pe toți așa cum sunt ei.

Ea putea să vadă licăririle din ochii lui, dar de această dată nu era atât de sigură că acele străluciri se datorau flăcărilor. El duse o mână pe genunchiul ei și strânse.

– Tu crezi că sunt neînduplecat, că vreau perfecțiune. Dar eu sunt conte. Trebuie să mă gândesc la multă lume înainte de a mă gândi la mine.

– Știu, dar nu-i poți controla, cum nici eu nu-mi pot controla surorile. Nu mă pot transforma în soția perfectă pentru tine. Nu te pot forța să nu mai numeri. Nu știu ce ți-a zis tatăl tău sau cum te-a făcut să crezi asta, dar nu poți fi perfect și nimeni nu se așteaptă să fii.

El privi în altă parte.

– Indiferent de ce hotărâre ai lua în privința mea, aș vrea să știi că eu te iubesc așa cum ești tu, zise ea, văzându-l cum tremură. Te iubesc, Jeffrey, continuă ea, punându-și mâna peste pieptul lui. Și nu-mi pasă că nu-ți plac tablourile pe pereți sau că nu poți să suporți mai mult de o culoare și de un tip de floare în vaze, sau că nu-ți plac câinii. Te iubesc așa cum ești.

El nu vorbi, dar puse o mână peste a ei.

Grace se întinse încet lângă el, din nou, așezându-se peste pieptul lui. Era extenuată, secătuită emoțional. Pentru moment, se mulțumea să rămână în prezent, să simtă căldura trupului lui lângă al ei și să nu se mai gândească la ce avea să fie a doua zi. Închise ochii și adormi. Simți degetele lui unindu-se strâns cu ale ei.

Mai târziu, se trezi brusc din cauza unor zgomote. Grace își așeză părul, ridicându-se și trăgând cuvertura peste ea. Soarele tocmai răsărea, iar Jeffrey nu era în pat. Își simți inima nimicită de dezamăgire. Însă apoi, el intră din garderobă. Era parțial îmbrăcat, cu pantaloni și cizme, o cămașă și o vestă. El îi zâmbi și îi atinse fața.

– Ai face bine să te pregătești, Lady Merryton. Domnișoara Barnill numără pașii în fața camerei mele, pregătită să-și înceapă ziua. Și pe lângă asta trebuie să-i scrii fratelui tău vitreg.

– Trebuie? întrebă ea nesigură.

El se spălă pe față și apoi se șterse cu un prosop, apoi se stropi din nou.

– Trebuie, continuă el, ștergându-se iar. Aș vrea să-ți cunosc familia în această seară. O să văd cine e mai nebun – eu sau mama ta.

Grace clipi. Jeffrey privi peste umăr la ea. Zâmbea.

– Era o glumă.

– Dar tu nu glumești.

El chicoti auzind-o.

– Presupun că nu, zise el.

Grace se înfășură într-un cearceaf și se ridică în genunchi.

– Ești sigur?

– Da, sunt. Vrei să-i cunosc, nu?

Mai mult decât orice, mai mult decât aerul, decât mâncarea...

– Da, vreau. Foarte mult!

El se întoarse pentru a-şi termina ritualul de dimineaţă.

Grace rămase cu privirea aţintită la aşternuturi, cu mintea gonindu-i şi simţindu-se copleşită doar de ideea în sine.

– Grace... draga mea, zise el. Cuvântul suna atât de ciudat venind din partea lui, dat fiind că nu mai folosise vorbe de alint cu ea. Se întoarse către ea. Fără secrete de acum înainte. Îmi promiţi?

– Îţi promit, zise ea. Fără secrete.

Grace coborî din pat, îşi adună hainele şi se îmbrăcă. Încerca să-şi aranjeze rochia, când, dintr-odată, Jeffrey se întinse spre ea. O îmbrăţişă şi o sărută pe creştet, şocând-o cu acest val de afecţiune făţişă.

– Mă străduiesc, zise el şi se aplecă să-i sărute colţul buzei.

– Mulţumesc, zise ea.

El zâmbi.

– Fugi, acum.

Grace se îndepărtă de el şi porni către uşă. Se opri în prag şi privi înapoi.

Jeffrey se spăla din nou.

Capitolul 22

Jeffrey se simți îngrozitor de jenat când John nu apăru la întâlnirea cu amiralul Hale, mai ales că amiralul acceptase doar ca să-i facă lui un favor, în cinstea memoriei tatălui lor, pe care îl cunoscuse îndeaproape. La început, Jeffrey se gândise că John fusese reținut undeva. După cearta teribilă din ziua anterioară, nu crezuse nici un moment că John avea să îndrăznească să-l provoace așa, acum. Însă, pe măsură ce timpul trecea, iar amiralul se uita la ceasul de buzunar pentru a zecea oară, Jeffrey fu nevoit să accepte faptul că John nu venise intenționat la întâlnire. Nu avusese nici cea mai mică intenție de a accepta postul pentru care Jeffrey plătise cu vârf și îndesat. Așteptarea interminabilă îl făcuse pe Jeffrey să-și simtă măruntaiele răsucindu-se încontinuu. Voia cu disperare să numere, dar fu nevoit să se mulțumească să se bată cu degetul de genunchi.

– Îmi cer scuze, zise Jeffrey când amiralul se ridică să plece. Nu am cuvinte pentru absența fratelui meu.

– Da, păi, o viață pe mare nu e pentru oricine, zise amiralul, așezându-și pălăria pe cap. Înțeleg că trebuie să te felicit pentru recenta căsătorie.

Bărbatul nu zâmbi, însă îl privi curios pe Jeffrey, ca și cum se aștepta ca el să confirme dacă zvonurile erau adevărate. Jeffrey putea doar să-și imagineze lucrurile care fuseseră spuse, bârfele care se răspândiseră și care fuseseră răstălmăcite spre amuzamentul societății. Simțea nevoia de a număra crescând în interiorul lui.

– Mulțumesc, zise Jeffrey în cele din urmă, zâmbind slab.

Amiralul îl privi atent pentru câteva momente.

– Păi, zise el, aparent convins că Jeffrey nu avea să spună mai mult decât acel simplu mulțumesc, să ai parte de cât mai multă fericire cu soția ta.

Jeffrey îl conduse pe amiral afară, unde începuse să plouă. Rămase acolo după ce trăsura amiralului plecă, cu ploaia udându-l în vreme ce pieptul i se ridica și cobora cu fiecare răsuflare furioasă.

Nu se întâmplase nimic.

Jeffrey trebuia să înțeleagă asta, să accepte. Îl felicitase. Așteptase să vadă dacă el avea să spună mai mult, ceea ce Jeffrey refuzase politicos. Și nu se întâmplase nimic. Nu fusese obligat să stea închis în foaier cu orele. Nu fusese băgat într-un dulap, lăsat acolo să plângă și să strige după o mamă care nu avea să vină. Acceptase felicitările, iar amiralul îi urase o viață fericită și o zi bună. Nu făcuse nici o remarcă urâtă.

– Milord! strigă dintr-odată un servitor de la clubul în care Jeffrey se întâlnise cu amiralul, deschizând și ridicând o umbrelă deasupra capului lui. Milord, vă întoarceți?

– Nu, mulțumesc, zise Jeffrey și chiar îi zâmbi bărbatului. Plec.

Nu reuși să dea de John. Fratele lui nu fusese văzut la White's și nici la sala de jocuri din Southwark, pe care toți tinerii creștini o credeau atât de amuzantă și unde, spunea povestea, Honor Cabot venise și-i făcuse acea propunere infamă de căsătorie lui George Easton. Nimeni nu-l văzuse pe John și nimeni nu știa pe unde umbla. Era ca și cum pământul îl înghițise, iar fratele lui dispăruse în aerul rece dens al Londrei. Din nou. În timp ce călărea spre Brook Street, Jeffrey se simțea neajutorat. El și John mai trecuseră prin asta – refuzul lui John de a lua titlul în serios, insistența lui Jeffrey de a respecta tradiția familie decentă și de onoare – și întotdeauna ajungeau la același rezultat. O ceartă între frați. Jeffrey își reaminti ce îi spusese Grace, că nu și-ar schimba pentru nimic familia. Poate, se gândi el, încercase prea mult să-l schimbe pe John. Poate că păcatele tatălui său erau repetate prin insistența lui Jeffrey ca John să fie ceea ce credea el că și-ar fi dorit tatăl lor. În loc să-i permită să fie cine era, cu toate defectele lui. Dar, dacă Jeffrey nu ar avea grijă de el, ce s-ar alege John? Cum avea să supraviețuiască? Oare era posibil ca John să fie complet fericit mulțumit de viața pe care o trăise? Jeffrey se temea ca nu cumva John să ajungă pe străzi. Un alt gând îl străfulgeră în timp ce călărea – câtă frică își făcuse cuib în inima lui. Frica de a nu fi descoperit, frica de a nu-și dezamăgi familia, frica de scandal – toate se ascundeau și creșteau în sufletul lui. Jeffrey se frecă la un ochi. Se simțea extenuat să fie omul care era, să își ducă traiul cu atâtea lucruri confuze, cu toate fricile care locuiau în el, răspândindu-se precum cancerul. Dumnezeule, cât își dorea să fie liber.

Cât de recunoscător era că John nu părea să aibă acele frici. Și, dacă nu le avea, cine era Jeffrey să i le inoculeze?

Jeffrey era la mijlocului drumului pe Brook Street, când, deodată, coti și se întoarse către o altă parte a orașului. Avea o idee despre cum să-l găsească pe fratele lui.

Jeffrey ajunse acasă mult mai târziu decât anticipase. Grace se plimba de colo-colo în foaier și păru deosebit de ușurată când îl văzu. Era îmbrăcată de seară, într-o rochie verde cu argintiu care o făcea să arate precum un înger coborât din rai. Îngerul *lui*.

– Iată-te! strigă ea ușurată. Am crezut că te-ai răzgândit.

– Nu o să mă răzgândesc, zise el încrezător și o sărută.

Astăzi luase câteva decizii cu privire la mai multe lucruri, iar prima era că voia să fie căsătorit cu această femeie, voia să facă mulți copii cu ea și voia să-i cunoască familia.

– O să întârziem, zise ea uitându-se la ceas. Augustine a trimis o trăsură pentru noi. E foarte încântat că o să-l onorezi cu prezența.

Jeffrey nu avea suficient timp pentru ritualurile lui, dar era încrezător că totul avea să fie bine.

– Așteaptă în salon. O să cobor imediat.

Rămase la fel de încrezător și când apăru în mai puțin de jumătate de oră, îmbrăcat în ținută formală și proaspăt bărbierit. Era atât de încrezător, încât îi zâmbi lui Grace atunci când o ajută să urce în trăsură și o ascultă când ea îi povesti despre toate lucrurile pe care el trebuia să le știe despre familia ei. Mercy, cea mai mică dintre fete, era plină de viață și curioasă, întotdeauna gata să pună mii de întrebări pentru a afla cât mai multe despre tot. Prudence, următoarea soră, avea să se poarte de parcă această seară era cel mai plictisitor lucru pe care-l trăise, dar, în fapt, avea să memoreze toate cuvintele pe care Jeffrey avea să le spună. Honor și soțul ei, Easton, aveau să ofere sfaturi nesolicitate, mai ales că Honor se credea expertă la mai toate. Augustine avea să fie delicat, în timp ce logodnica lui avea să le urmărească toate mișcările pentru a găsi ceva odios de raportat mamei ei, o femeie îngrozitoare; iar apoi, mai era mama lui Grace, care nu avea să-i recunoască și care avea să spună lucruri fără de sens și nepotrivite. Când trăsura opri la reședința Beckington, Grace părea îngrijorată.

– Ești bine? întrebă ea, întinzându-se și punându-și mâna pe genunchiul lui.

– Grace, chiar sunt bine, zise el – și chiar vorbea serios.

Asta până ajunse la ușă. Apoi, fu aruncat în haosul familiei Beckington, iar încrederea începu să-i slăbească, pornind de la vacarmul și strigătele celor trei femei care alergau spre Grace, a patra urmându-le în spate. Jeffrey îi dădu servitorului hainele lor în timp ce vocile feminine, voioase și puternice, îi sunau în minte precum loviturile de tobă. Cinci femei, toate îmbrăcate în rochii elegante, toate pălăvrăgind în același timp. Nu avea nici un semn – cum puteau să vorbească așa și să se mai și înțeleagă? Cum de auzeau ce spunea cealaltă?

– Milord! Milord, fii bine-venit!

Jeffrey îl recunoscu pe Beckington, dat fiind că-l mai întâlnise o dată sau de ori. Se grăbea atât de tare spre el prin foaierul mare, încât, pentru câteva clipe, Jeffrey avu impresia că urma să-l ia pe sus. Dar reuși să se oprească la timp și chiar să facă o scurtă plecăciune.

– Mulțumesc, zise Jeffrey. Mulțumesc pentru că ne-ai invitat...

– Sunt bucuros să vă am aici! zise el cu voioșie. Grace e precum o soră pentru mine! Oh, permiteți-mi să fac prezentările. Îl știți pe domnul Easton, nu? S-a căsătorit cu Honor, care e și ea ca o soră pentru mine, spuse el râzând. Presupun că toate îmi sunt ca niște surori, nu?

– Domnule Easton, zise Jeffrey și îi întinse mâna.

– Milord, spuse Easton politicos.

Era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât Jeffrey și semăna cu răposatul duce de Gloucester. Și, precum Gloucester, sau cel puțin din ce-și amintea Jeffrey despre el, Easton avea niște ochi remarcabili, albaștri și strălucitori.

– Whisky sau vin? întrebă Beckington vesel. Avem de amândouă.

– Ah... mulțumesc, zise Jeffrey.

Oare avea de gând să-l servească în foaier? O privi pe Grace, care părea că-și arăta pantofii mulțimii de femei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să vreți să le așteptați, zise Beckington. O să pălăvrăgească încontinuu despre pantofi și cine știe mai ce, cel puțin pentru încă zece minute.

– Augustine! strigă una dintre femei. Să nu îndrăznești să ni-l furi, zise o femeie cu părul negru și ochii albaștri, care apăru în stânga lui George. Era în mod clar sora lui Grace, în ciuda diferenței de culoare a părului – avea aceiași ochi expresivi ca ai ei.

– Ce faceți? întrebă ea, făcând o plecăciune perfectă. Eu sunt Honor Cabot Easton, sora lui Grace. Nu mă îndoiesc că ați auzit destule despre mine, zise ea și îi făcu cu ochiul.

– Eu, ah...

Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nici cea mai mică idee ce să spună.

– Nu o băgați în seamă, zise Easton cu glas jos.

– Mă bucur să vă...

– Și despre mine? zise o alta, venind lângă Honor.

– Cerule, puteți măcar să vă prefaceți că mă lăsați să vă prezint? zise Grace, făcându-le pe toate să se oprească.

Îl prezentă pe Jeffrey doamnei Easton, care încă îi zâmbea de parcă împărtășeau un secret, apoi lui Prudence Cabot și, ultima, dar nu cea urmă, cu ochelari rotunzi, fu Mercy Cabot.

– Și, bineînțeles, femeia care va deveni curând sora noastră, domnișoara Monica Hargrove.

– Păi... poate nu chiar soră, zise domnișoara Hargrove și făcu o plecăciune.

– Foarte bine, foarte bine, dar nu-l înghesuiți pe oaspetele nostru! spuse Beckington și le ușui pe toate, invitându-l pe Jeffrey într-un salon grandios.

Jeffrey era sigur că salonul avea mobilă de cea mai bună calitate, dar tot ce vedea și simțea era portretul de deasupra șemineului, care atârna un pic strâmb. Se întoarse cu spatele la el și o privi pe Grace. Ea îi zâmbi ușor neliniștită, de parcă simțise și ea că ceva nu era în regulă și se aștepta ca el să cedeze din clipă în clipă.

– Am fost nerăbdători să vă cunoaștem, milord! zise Beckington încântat. Mai ales draga mea domnișoară Hargrove, căci eu v-am mai văzut din când în când. Nerăbdarea mea era legată de dorința de a vă primi în familie ca pe un membru drag. Eu și domnișoara Hargrove o să ne alăturăm cuplurilor căsătorite și fericite până la finalul lunii.

– Cred că vrei să spui că o să ne bucurăm de propria noastră căsnicie fericită până la finalul lunii, dragul meu, zise domnișoara Hargrove.

– Da, bineînțeles.

– Stați mult în Londra? întrebă Easton.

– Nu, zise Jeffrey.

Easton îl privea de parcă aștepta ceva mai mult.

– Ne este dor de reşedinţa Blackwood, interveni Grace, făcându-le pe toate surorile ei să o privească suspicioase. Ce? zise ea ca şi cum ar fi răspuns întrebărilor nepuse. Mi-e dor. E frumos acolo, şi am câini...

– Câini! strigă Mercy.

– Câini de vânătoare? Cei mai potriviţi.

Tânăra femeie suspină.

– Asta e îngrozitor!

– Mercy, să-l lăsăm pe Merryton să-şi organizeze partidele de vânătoare aşa cum vrea, zise Beckington. Cu toţii suntem vânători înfocaţi la Longmeadow, milord. Iar eu sunt un înfocat al sezonului de potârniche. Le văd mai bine, înţelegeţi, spuse el, făcând semn cu mâna către ochii lui. Iepurii, cu ei e altă poveste – sunt mult prea rapizi –, iar căprioarele... nici nu acelea nu am noroc. Tu?

– Eu le găsesc pe toate provocatoare.

– Să mă duc să o aduc pe mama, nu? o întrebă Prudence pe Grace. S-ar putea să mor de foame dacă nu o aducem jos curând.

La auzul menţionării lui Lady Beckington, toată lumea încremeni. Iar lui Jeffrey i se păru că toţi stăteau ca pe ace pentru a vedea ce avea el să spună sau să facă.

– Da, te rog, Prudence, zise Grace şi zâmbi.

Ceilalţi se apucară să discute în timp ce aşteptau. Jeffrey stătea cu domnii, încuviinţând la lucruri pe care era sigur că trebuia să le recunoască, dar ţinându-şi o mână la spate, lovindu-se constant pentru a stăvili valul de gânduri haotice. Număra, încercând să se calmeze. Singura mulţumire era că gândurile nu erau depravate, ceea ce el era mare lucru dat fiind numărul de femei tinere şi frumoase din jurul lui. Era o victorie personală.

O auzi pe Lady Beckington înainte să o vadă. Era destulă gălăgie – părea ca şi cum cineva se certa. Dar apoi ea apăru în salon, cu Prudence la braţ, cu ochii sălbatici. Lady Beckington părea obosită, constată Jeffrey, şi palidă. Dar încă putea vedea frumuseţea în ea, putea să vadă de unde moşteniseră cele patru fete ale ei acele trăsături frumoase.

– Milady, cât de frumos arătaţi în această seară, zise Beckington jovial şi întinse braţele pentru a o îmbrăţişa.

Dar Lady Beckington îl împinse și se uită la mâneca ei. Beckington îi zâmbi cu tristețe.

– Foarte rar mă lasă să o întâmpin cum se cuvine.

– Mamă, uite cine a venit, zise Honor. E Grace.

– Cine mi-a luat mantaua? o întrebă Lady Beckington pe Honor.

– Nu a luat-o nimeni, răspunse Mercy. E în foaier.

– Mamă? zise Grace. Vreau să ți-l prezint pe soțul meu, Lord Merryton.

El înaintă, iar Lady Beckington întoarse capul. Îi zâmbi lui Jeffrey, dar surâsul ei era gol. Mâneca ei, observă el, era zdrențuită. Îi reaminti de cum se simțea el câteodată. Grace luă mâna mamei ei și se aplecă lângă ea.

– M-am căsătorit, mamă. Cu un conte.

– Tu trebuie să fii fata nouă pe care a adus-o William pentru curățenie, zise Lady Beckington curioasă.

– Oh, draga mea, șopti Prudence și îi zâmbi cu părere de rău lui Jeffrey. William a fost tatăl nostru.

Lady Beckington se ridică. Îl privi pe Jeffrey, cu ochii limpezi. Îl cercetă atent, de parcă se gândea că-l cunoștea.

– Știu cine ești. Știu totul despre tine, sir, zise ea.

Dar o spusese cu atâta seriozitate, încât, pe moment, Jeffrey păru nedumerit – părea ca și cum ea îi spunea că știa despre *el*.

– Unde a plecat menajera? întrebă ea dintr-odată, ochii întunecându-i-se și ea devenind din nou confuză. Trebuie să facem curățenie peste tot.

– Haide să luăm masa, mai bine, zise Honor, cuprinzând-o pe mama ei cu un braț. Să vă conduc eu? îl întrebă ea pe Beckington.

– Da, bineînțeles, cum dorește ea, zise el simplu.

Jeffrey o urmări pe Lady Beckington. Nu voia să meargă, dar fetele ei reușiseră să o calmeze și să o convingă. Se adunaseră la cină, iar Lady Beckington refuză inițial să se așeze și începu să se joace cu mâneca.

– Veniți des la Londra? îl întrebă Beckington pe Merryton, de parcă nici nu observa haosul din jur. Nu v-am văzut la club.

– Nu vin des la Londra, zise Jeffrey și continuă politicos conversația, lovind podeaua cu piciorul.

Grace își puse o mână pe genunchiul lui pe sub masă. Această seară era grea pentru Jeffrey, dar cam așa era viața lui, deci nu era nimic nou. Întotdeauna simțea acest tumult în el atunci când era în grupuri mari. Dar, după două pahare de vin și câteva înghițituri bune de rață, Jeffrey începu să vadă lucrurile diferit – cel puțin în ceea ce privea acest grup. Toată lumea râdea. Această familie părea să se bucure cu adevărat de prezența celorlalți. Al doilea lucru pe care-l observă era că nimeni, dar nimeni nu părea să o disprețuiască pe Lady Beckington. Chiar și în nebunia ei, era una de-a lor. Era ceva atât de străin pentru el, încât avu nevoie de toată seara pentru a înțelege ce se întâmpla. Chiar și domnișoara Hargrove, care vorbise foarte puțin, era atentă la Lady Beckington și o ajută să ia masă fără urmă de ranchiună. Grace îi spusese că nimeni nu era perfect, dar, la finalul acestei cine, când el și Grace își luară rămas-bun de la toată lumea, promițând că aveau să mai vină, el se gândi că trebuia să-i spună că nu avusese dreptate. Acea cină de familie, în care fiecare accepta pe fiecare, fusese perfectă.

Capitolul 23

După ce Jeffrey apelase, cu o zi înainte, la domnul Ainsley, un mesager veni în dimineața următoare cu o scrisoare pentru el. Om de cuvânt, domnul Ainsley descoperise informația de care Jeffrey avea nevoie. Acesta din urmă plecă înainte ca Grace să coboare, lăsându-i vorbă că avea să o vadă la cină.

Călări prin oraș, prin hățișul de străduțe, fără ritm sau motiv. Totul îl neliniștea, dar faptul că lovea constant în picior îl ajuta să continue. Pe Tomlinson Street, băiatul care îi luă calul pentru a-l păzi îi spuse că el nu o știa pe domnișoara Louisa Peters, dar auzise de o doamnă Peters, și îi făcu semn către o căsuță.

Jeffrey se simțea inconfortabil când se gândea la doamna Peters, dar spera ca intuiția să-l înșele. Înaintă către ușa vopsită în roșu și bătu tare de patru ori. Printr-o fereastră deschisă, putea auzi scâncetele unui copil mic, iar asta îl făcu să se încordeze.

O tânără deschise ușa, cu un copilaș în brațe. Băiețelul părea să aibă câteva luni, avea obraji bucălați și îmbujorați și semăna atât de mult cu John, că Jeffrey avu nevoie de câteva clipe pentru a-și reveni.

– Da? întrebă ea, uitându-se la el și analizându-i hainele.

– Îmi cer scuze, o caut pe domnișoara Louisa Peters.

Femeia păli și duse protector o mâna peste copil. Încercă să închidă ușa, dar Jeffrey se mișcă rapid și vârî piciorul.

– Cine ești? Ce vrei? întrebă ea.

Ceea ce Jeffrey voia cu adevărat era ca viața lui să fie diferită. Voia să crească copii care să aibă o viață mai bună decât cea pe care i-o arătase tatăl lui. Voia să fie eliberat de toate ciudățeniile care-l chinuiau. Nu voia să fie un bărbat de care femeile precum cea de față se temeau. Se forță să zâmbească.

– Știți cine sunt, domnișoară Peters, iar de vrut vreau să-mi țin nepotul în brațe.

Femeia clipi. Strânse copilul mai tare, vizibil înspăimântată.

– Nu...

– Louisa... lasă-l să țină copilul, zise John, făcându-și apariția în spatele ei.

Era în cămașă, fără eșarfă, arătând ca și cum ar fi fost acolo de ceva timp. Părea la fel de neliniștit ca domnișoara Peters și duse mâna pe umărul ei.

– Nu o să permit să se întâmple nimic rău. Nici fratele meu nu va permite asta.

Tânăra îi întinse cu reticență copilul lui Jeffrey. Când îl ridică, Jeffrey simți o căldură gonindu-i prin sânge. Copilașul se întinse după eșarfa lui și trase de ea, chicotind, ceea ce-l făcu pe Jeffrey să zâmbească.

– Cum îl cheamă?

– Thomas, zise John. Thomas Donovan. Intră Jeffrey. Am atras și așa atenția destul.

Casa era mică și nu avea cine știe ce mobilă, dar puținele piese existente erau de cea mai bună calitate. În salon se găseau câteva mingi din lemn și soldăței de jucărie. Copilul se întinse după nasul lui Jeffrey. Bărbatul nu se mișcă și-l lăsă să-și așeze mâinile micuțe pe nasul lui, apoi să se joace cu degetele în gura lui, în timp ce mama lui Thomas îi urmărea neliniștită. Jeffrey îi dădu copilul.

– Fiul tău este minunat.

– Mulțumesc, milord, zise ea și duse creștetul copilului către obrazul ei.

Ridică o cârpă legată la ambele capete și i-o oferi lui Thomas, care începu să o roadă.

– Ai ținut un mare secret, îi zise Jeffrey fratelui său. Am crezut că micuțul abia s-a născut.

John nu-i vorbi. Se mișcă și se așeză între Jeffrey și iubita și copilul lor.

– De ce ai venit? întrebă John. Ce vrei?

– O întrebare excelentă. Jeffrey suspină și își ridică pălăria de pe cap. Am venit să te caut. Am fost foarte supărat când am văzut că nu ai venit ieri. Voiam să vorbim.

– Ai spus tot ce aveai de spus, zise John tăios. Presupun că știu ce o să faci. Dar nu mă poți amenința, Jeffrey. Nu ai ce să faci ca să-mi schimbi părerea sau sentimentele. Am un fiu, și nu-l voi abandona.

Am o soție, și nu o voi abandona. Dumnezeu știe că nu am fost cine știe ce soț pentru ea.

Jeffrey era șocat. O privi pe tânăra femeie. Era frumoasă, cu părul blond și ochii mari și căprui. Îl lovi o imagine cu chipul ei, cu părul dat pe spate și gemând de plăcere, cu gâtul ei frumos expus, dar privi către copil și încercă să înăbușe acele gânduri.

– Soție, murmură el. Nu era ceea ce-și dorise pentru John, dar până la urmă nici Grace nu era ce-și dorise el pentru el.

– Sunt un crai, asta e adevărat, zise John. Dar nu-mi puteam scoate fiul în lume fără să fiu căsătorit. Și... o iubesc pe Louisa. E foarte simplu.

Totul era foarte simplu până la urmă, nu? Această revelație remarcabilă îl lovi, pe el, cel care toată viața lui se ferise de orice vag semn de lipsă de cuviință.

– Îmi cer scuze, Louisa, m-a luat valul. Acesta este fratele meu, contele de Merryton.

Femeia făcu ochii atât de mari, că stăteau să-i iasă din orbite, însă făcu o reverență. Jeffrey încuviință. Duse mâna la spate și o strânse pentru a înăbuși dorința de ordine. Se gândi la tatăl lor. Putea încă să-l vadă lângă ei, atât de clar, de parcă nu ar fi plecat niciodată, putea să-i citească nemulțumirea și dezamăgirea din ochi. Jeffrey își dorea ca John să fi fost mai atent cu el și mai ales cu Louisa – el ar fi putut să-și revină din acest scandal, dar ea nu. John știa asta, așa că făcuse ceea ce trebuia. Își asumase responsabilitatea, iar pentru asta Jeffrey era mândru de el. Pentru prima dată în viața lui nenorocită, fratele lui își asumase responsabilitatea. Jeffrey suspină, așezându-și pălăria pe cap.

– Aș vrea o bere, zise el obosit. Poate două.

John îl privi atent.

– E o tavernă la capătul străzii.

– Vii? întrebă Jeffrey.

John schimbă o privire cu soția lui, una pe care Jeffrey și-ar fi dorit să nu o vadă. Nu aveau de ce să se teamă de el.

Taverna era plină, dar proprietarul îi recunoscu rapid ca fiind oameni din înalta societate și îi conduse într-o cameră privată. Nici unul din ei nu vorbi la început, preferând să soarbă din bere și să se gândească fiecare la ale lui. În cele din urmă, Jeffrey împinse

halba deoparte, își sprijini coatele pe masă și îl privi direct și hotărât pe John.

– De ce nu mi-ai spus?

John pufni.

– Să-ți spun? Ca să-ți aud dezgustul? Să primesc lecții despre cum am distrus numele familiei? Nu e evident de ce, Jeffrey? Nu mă interesează ce spui despre mine, dar nu vreau să aud asemenea prostii la adresa fiului meu.

Jeffrey merita asta, presupuse.

– Știu că această uniune nu este ceva ce tu ai accepta vreodată, zise John, apoi râse cu amărăciune. Cine ar accepta-o? Nu are zestre, tatăl ei este croitor... Scutură din cap. Dar mă face fericit. Iar nevoia mea de a fi tată pentru acel copil – un tată bun – mi-a întrecut nevoia sau preocuparea pentru avere, continuă el, frecându-și fața. E o problemă și asta, dar am o proprietate mică, pe care pot să o vând.

– Cu siguranță, nu credeai că poți ține asta secret față de mine. Față de Sylvia.

– Nu știu ce să zic – am cam devenit experți la a ține secrete, nu-i așa? spuse el, sorbind din bere și apoi fixându-l cu privirea pe Jeffrey. Știu că te preocupă moșia Merryton și scandalul care va urma. Dar m-am gândit la asta. Intenția mea este să trăiesc retras, departe de societate. Poate într-un cătun, cum mi-ai sugerat și tu...

– Nu, zise Jeffrey, scuturând din cap. Nu era întru totul sigur de ceea ce trebuia făcut, dar era sigur că acel copil nu trebuia ascuns și nu trebuia să trăiască în rușine. Ar trebui să trăiești ca un Donovan, mândru de fiul și de soția ta. Este minunată.

– Ca un Donovan. Ce naiba înseamnă asta? Să trăiesc cu restricții constante? Cu teamă?

Oare asta credea John despre Jeffrey? Că el se temea de societate?

– Ceea ce vreau să spun este că eu cred că trebuie să trăiești exact pe dos față de cum ai zis. Deschis. Cu mândrie.

John clipi. Zâmbi trist.

– Cuvinte frumoase, dar eu nu am încredere în tine, Jeffrey. Ești un om care a insistat toată viața lui că decența și numele familiei sunt mult mai importante decât o soție.

– Așa am făcut, nu? zise Jeffrey absent.

Simțea larmă crescând în interior și se lovi în genunchi. Protejarea numelui familiei fusese sădită în el de mic, de când fusese capabil

să meargă și să vorbească. Fusese cel mai probabil lucrul care-l împinsese către nebunie, nevoia constantă de perfecțiune, incapacitatea de a accepta imperfecțiunile. Asta se schimbase puțin când se uitase la Thomas.

– Dar ai un fiu, John.

– Iar tu ai dobândit o soție cu o mamă nebună.

– Da, zise Jeffrey apăsat.

John privi către berea lui.

– Îmi cer scuze. Nu meritai să zic asta. Îmi pare rău, Jeffrey. Mai mult decât orice regret ce s-a întâmplat cu tine și cu Grace. A fost vina mea...

– Nu, zise Jeffrey. Eu, cel mai probabil, aș fi amânat căsătoria toată viața, spuse el, sorbind din bere, încercând să facă adevărul amar să dispară odată cu berea. Ea mi se potrivește, continuă el simplu.

Dar era mai mult de atât. Era cu mult mai mult decât atât. Jeffrey abia începea să înțeleagă cât de puternică și de profundă era legătura lor.

– Ei nu i-a păsat niciodată de mine, zise John. Sper că știi asta.

Jeffrey văzu fără să vrea o imagine cu Grace și John.

– A fost o vreme, înainte de Louisa, când am crezut că Grace Cabot era una dintre cele mai frumoase femei din Londra. Dumnezeu știe că am tot încercat să-i intru în grații, dar nu m-a vrut niciodată, zise John ridicând din umeri. Însă, când a venit la Bath și a încercat să mă ademenească... Nu și-a dorit niciodată pețitori. Când am aflat despre boala mamei ei, am înțeles că voia să se căsătorească înainte de a fi prea târziu, înainte ca lumea să știe că mama ei înnebunise și să-și piardă toate șansele.

Jeffrey studie masa plină de zgârieturi, gândindu-se la ironia situației. La o primă vedere, ceea ce Grace făcuse era de neiertat, dar el înțelese că ea era îngrijorată pentru familia ei și că voia să le asigure membrilor acesteia un viitor. Bine sau rău, făcuse ce ea crezuse că trebuia să facă pentru ei.

– Da, asta e. Totul a trecut.

– Mă bucur că ți se potrivește, zise John.

Nu doar că i se potrivea, ci reușise să îl facă să se bazeze pe ea într-un timp atât de scurt. El crezuse că avea să facă față acestei căsnicii de la distanță, dar Grace avusese un alt plan. Jeffrey își termină berea.

– Că tot a venit vorba despre Grace, trebuie să mă întorc la ea, zise el, ridicându-se și așezând câteva monede pe masă. Amândoi ne-am schimbat în ultima vreme, nu? Nu ar trebui să fim dușmani.

– Nu, zise John, ridicându-se și el și întinzând mâna.

Erau mult mai multe de spus și de făcut, dar, pentru moment, Jeffrey se simți ușurat.

– Ai grijă de nepotul meu.

John zâmbi.

– Mulțumesc pentru... înțelegere. Jeffrey. Nu am crezut că...

– Nu m-ai crezut capabil de asta, zise Jeffrey. Sincer, nici eu, spuse el și ieși zâmbind.

Avea multe de rezolvat – odată ce vestea despre căsătoria și copilul lui John avea să se răspândească, speculațiile aveau să curgă. Aveau să fie și oameni care aveau să-i respingă, dar, pentru prima dată în viața lui nenorocită, Jeffrey nu mai simți acel val de incertitudini crescând. Abia dacă numără în vreme ce călărea.

Se gândi la Grace și la cât de multe îi arătase în scurtul timp de când erau împreună. Se gândi la mama ei și la modul în care familia ei îi acceptase nebunia. Se gândi la lucrurile ridicole și necugetate pe care le făcuse în Bath – dar toate aveau acum sens pentru el. Grace încercase să-și protejeze familia de societate și de scandal, la fel cum Jeffrey încercase să-și protejeze fratele de societate și de scandal. Trebuia totuși să admită că-i admira puterea și dorința de a se sacrifica de dragul familiei. Și cu siguranță trebuia să recunoască și să admire faptul că, în ciuda circumstanțelor căsătoriei lor, Grace încercase să fie o soție bună.

Lucrurile se schimbaseră în dezordinea complicată a sentimentelor și a nevoilor lui. Era cu adevărat schimbat – putea să simtă asta până în măduva oaselor, o dovadă fiind faptul că obsesiile lui își pierduseră din intensitate.

Pentru prima dată în viața lui, simțea dragoste. O dragoste dulce, asimetrică, haotică, imperfectă.

Mercy auzise pisicile, dar Grace le adunase și le așezase într-o cutie, aducându-le în salonul din reședința Merryton din oraș. Cox părea gata să leșine, dar Grace și surorile ei puseră cutia pe podea și adunară pisicile abandonate.

– Ce o să zică Merryton? întrebă Honor în timp ce-i permise unui pisic negru cu o lăbuță albă să se gudure la gâtul ei.

– Nu o să zică mai nimic, spuse Grace. Dar nu o să-i placă, adăugă ea, făcându-i cu ochiul lui Honor.

– E foarte tăcut, nu-i așa? întrebă Mercy, ținând un pisoi gri dungat. Reședința Blackwood e mare?

– E enormă și destul de veche.

Mercy clipi.

– Ai auzit ceva sunete ciudate? Sunete de pași sau poate pe cineva plângând?

Grace râse.

– Nu am auzit altceva în afară de vânt.

– Pot să pariez că e bântuită, zise Mercy cu seriozitate. Majoritatea caselor vechi sunt.

– Mercy, pentru numele lui Dumnezeu! se plânse Prudence, ridicând pisica aurie care își se culcușise în poala ei și care îi privea atent pe ceilalți pisoi. Ce vreau eu să știu este ce s-a întâmplat în acea noapte în Bath, zise ea și se aplecă, privind-o atent pe Grace. Nu ai făcut ceva îngrozitor, nu?

Honor râse.

– Pari deosebit de captivată, Prudence. Cred că mai degrabă speri că a făcut.

– Păi, da, zise Prudence. Nu e nici o distracție când ne ținem de etichetă, nu?

– Nu, nu e, admise Grace. Bine, vă spun.

Grace începu să mângâie pisoiul cenușiu cu ochi verzi și le povesti surorilor ei tot ce se întâmplase în acea seară în Bath... Sări peste câteva detalii mai delicate, dat fiind că Mercy și Prudence erau prea tinere pentru a le auzi. Era pe punctul de a le povesti despre Molly Madigan și pisica ei uriașă, când apăru soțul ei. Intră în salon și se dădu un pas înapoi, uitându-se la pisoii care săreau pe lângă cele patru femei care stăteau pe jos.

– Oh, zise Grace și se ridică repede. Nu te așteptam atât de repede.

– Da, zise el, încă uitându-se la pisoi.

– Ai dreptate, Grace. Nu a zis un cuvânt despre ele, comentă Mercy, uitându-se la el.

– Mercy, taci! mormăi Honor, ridicându-se și ea.

– Ne cerem scuze, zise Grace, dar pisoii erau abandonați și nu am putut să îi lăsăm.

– *Tu* nu ai putut să îi lași, zise Honor.

Grace o privi dojenitor pe sora ei.

– Bine, eu nu am putut să îi las. Dar Honor a fost de acord să ia două. Mercy și Prudence câte una, și eu voi avea una...

– Nu mă interesează pisicile, zise Jeffrey, surprinzând-o, și își împreună mâinile la spate. Făcu un semn cu capul către surorile ei. Poți să iei cât de multe vrei, zise el, privind-o pe Grace. Putem să vorbim?

– Da, bineînțeles, spuse ea și îi dădu pisoiul ei lui Mercy. Nu îi mângâia prea tare. Sunt încă mici, continuă ea, apoi îl urmă pe Jeffrey afară.

El o conduse în biroul lui și închise încet ușa.

– L-ai... găsit? întrebă ea, uimită cât de ezitant suna.

– L-am găsit.

Grace suspină și închise ochii, imaginându-și cele mai rele lucruri. O fugărise pe acea femeie, îl făcuse pe John să accepte acel post la marină. Indiferent de cât de dezamăgită era de John, o durea sufletul pentru acel copil.

– Chiar nu ai sentimente? întrebă ea încet. Oamenii mai greșesc.

El strânse din dinți și se uită la podea preț de câteva clipe. Grace era sigură că el număra, obsedat de a ține impecabil numele familiei. Ceea ce însemna că adevărul va aduce inimi frânte și secrete, toată lumea trăind în întuneric odată cu el.

– Trebuie să înțelegi...

– Nu trebuie să o spui, îl întrerupse ea. Înțeleg. O parte din mine înțelege prea bine. De aceea am fost în magazinul de ceaiuri în acea noapte, încercând să mențin aparențele și legăturile. Dar cu ce rezultat? întrebă ea mai mult pentru ea decât pentru el.

– Dacă mă lași să termin, zise el. Tu trebuie să înțelegi mai mult decât oricine cât îmi este de dificil să accept ceea ce a făcut John. Pentru că sunt nebun, pentru că fără ordine și simetrie sunt pierdut. Fără ele, lumea mea e în haos. Tu trebuie să înțelegi asta.

– Încerc, zise ea deznădăjduită.

– Atunci, trebuie să știi cât de... Vocea i se stinse, și strânse pumnul într-o parte. Tu trebuie să știi ce înseamnă când îți spun că m-ai schimbat. Dragostea ta, acceptarea ta m-au schimbat. Când mă uit

la tine, fricile din interior încep să dispară. Pot să văd posibilități – nu le pot cuprinde pe toate încă, dar măcar le văd –, și am nevoie de tine, Grace. Am disperată nevoie de tine.

O șocase. Grace rămase locului, uitându-se uimită la el, lăsând acele cuvinte să-i pătrundă în minte și în suflet. Jeffrey strânse din dinți și se lovi cu mâna de opt ori în picior.

– Mi-am văzut nepotul. L-am văzut pe John în el. Am văzut posibilitățile întinzându-se în fața lui, și vreau ca el să aibă parte de toate. Vreau să știe că este iubit. Nu o să-l forțez pe John să accepte acel post. Nu o să-l presez nici să-l aducă pe Thomas pe aici.

Grace suspină.

– Nu i-ai alungat?

El scutură din cap.

– L-am lăsat să facă ce trebuie.

Acel gest putea să pară minuscul în ochii altcuiva, dar Grace înțelese cât de greu îi fusese lui John să facă asta, să se lupte cu el însuși, cu propria fire.

– Oh, Doamne, zise ea și nu se putu abține să nu-i atingă fața.

Jeffrey închise ochii și se sprijini în palma ei, îi sărută pielea.

– Cât de greu trebuie să-ți fi fost. Sunt atât de... ușurată și atât de mândră de tine, Jeffrey.

– Da, păi, nu știu dacă o să reușesc să nu mă mai gândesc la asta obsesiv, să nu mă îndoiesc, să nu... Dar mă simt un pic mândru de mine.

Ea zâmbi.

– Te iubesc, spuse el. Nu o să fie ușor, nu o să scap de această boală. Dar te iubesc, Grace, și promit să te iubesc așa cum ești.

Ea nu putea să-și dorească o declarație mai emoționantă. Suspină ușurată și își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– Nu am fost niciodată în viața mea atât de fermecată, milord, zise ea și-l sărută.

Mâinile lui începuseră să-i cutreiere trupul, dar zgomotul făcut de surorile ei în foaier îi făcură să ridice capetele.

– Mercy, ți-am spus să fii atentă! o auziră pe Prudence spunând.

– Nu o să-l mai găsim.

– Oh, nu! Ar trebui să merg să văd ce năzbâtie au mai făcut, zise ea și-l mai sărută o dată.

Era ciudat, gândi ea, cum se schimbase lumina din ochii lui. Ca și cum zidurile dispăruseră. Era curios, gândi Grace, în timp ce plecă pentru a ajuta la găsirea pisoiului pierdut, cum soarta transformase ceva atât de îngrozitor – acea noapte din Bath, în mod special – și făcuse ca totul să se așeze cum trebuia pentru atâta lume.

Auzi mieunatul pisoiului și îl văzu într-un colț, în apropiere de locul în care era suportul pentru umbrele. Îl ridică și îl duse la piept, simțind în toată ființa torsul pisoiului și intensitatea sentimentelor ei pentru un conte singuratic.

Epilog

1816

Era vară la reședința Blackwood, iar coridoarele lungi și întunecate fuseseră transformate de copiii care se adunaseră aici. Jeffrey nu mai folosea coridorul pentru a-și stăpâni nebunia – cum ar fi putut să facă asta? Era plin de jucării aruncate care încotro, pături uitate și bucățele dintr-o casă care pentru el părea dezmembrată de mâini micuțe.

Jeffrey îi iubea pe copii, pe toți. Cu toții îi luminaseră inima într-un mod pe care nu-l crezuse posibil. Ar fi vrut să aibă zeci dacă era posibil și câteodată se întreba dacă nu chiar așa avea să se întâmple, dat fiind că nu-și putea lua mâinile de pe soția lui. Gândurile lui lascive și pervertite erau încă acolo, dar îi erau toate dedicate lui Grace.

Cât de norocos era că soția lui avea un apetit de-a dreptul impresionant. Întotdeauna era un partener dornic, indiferent de cât de mult se afundau în imaginația lui.

Grace voia mai mulți copii și ea – dar haosul colectiv făcea boala lui greu de suportat. Teama lui de a nu o răni pe Grace devenise teama de a nu le face rău copiilor. Erau așa mici, cu oase atât de fragile. Și atât de mulți. În prezent, erau opt în casă, ceea ce, într-un mod ciudat, îl liniștea. Doi erau ai fratelui său, John, doi ai surorii lui, Sylvia. Trei erau ai lui Honor și George Easton. Easton își reconstruise averea pe care o pierduse, iar acum credea că nașterile erau ceva ce trebuia făcut o dată pe an, când se numărau câștigurile. Ultimul copil era al lui, fiul său, James Donovan, viconte Ashton. Grace urma să nască al doilea copil al lor în toamna acelui an. Familia mare și extinsă lua în fiecare seară cina în proaspăt renovata sală de mese, unde Jeffrey se obișnuise să nu se uite la tablourile de pe peretele din est. Două dintre ele nu erau așezate cum trebuia, dar nu avea nici o șansă să o convingă pe Grace de asta. Ea insistase că fuseseră făcute

măsurători de patru ori. Încercase să vadă lucrurile ca el, dar trăsese linie când se ajunsese la faza cu numărat de opt ori.

Oricum, Jeffrey reușise să-și controleze disconfortul față de tablouri și admisese că Grace avea dreptate – camerele păreau mai puțin sumbre decât când trăise el singur aici. După cina în familie, toți se retrăgeau în salon, unde Grace nu era lăsată să cânte la pian, dat fiind că talentul ei nu se îmbunătățise. Mercy, care acum avea șaptesprezece ani, cânta la fel de prost precum Grace și era împăcată cu asta.

– Dacă nu cânți la pian cum trebuie, nu ești invitat să cânți, îi explicase ea lui Jeffrey, zgâindu-se la el cu ochii ei albaștri din spatele ochelarilor rotunzi.

Dar, cum Mercy nu-și făcuse debutul în societate, surorile ei insistau ca ea să cânte în fiecare seară, cu speranța că aveau să se simtă îmbunătățiri. Jeffrey încercase să le spună că nu era logic să-i facă asta lui Mercy – era rugată să cânte tocmai pentru că nu avea talent –, dar Mercy putea să fie destul de încăpățânată când voia. Așa că Jeffrey înțelegea perfect de ce erau discuții cu privire la posibilitatea de a o trimite pe Mercy la o academie pentru tinere domnișoare, pe continent. În sinea lui, se temea de asta.

Modul în care ea cânta era atât de groaznic, încât câinii – erau patru acum, toți cu diverse defecte – începeau să urle. Asta le irita și le stârnea pe pisici. Jeffrey nu știa sigur câte erau acum, dat fiind că unele stăteau pe afară, dar văzuse cel puțin trei hoinărind prin casă. După interpretarea groaznică a lui Mercy, de obicei cânta Prudence, spre încântarea tuturor. Prudence era în mod clar cea mai talentată dintre surorile Cabot, iar Jeffrey spunea asta des. Dar el observase că în ultimele două săptămâni interpretarea lui Prudence era mai puțin armonioasă. Îi spusese lui Grace că era posibil ca Prudence să fie marcată de povara îngrijirii mamei lor. Grace și Honor aveau copii de îngrijit, iar Mercy... era Mercy.

– Dar mama trăiește cu noi acum, zisese Grace. Pru nu mai are responsabilități. Cred că dispoziția ei o să se îmbunătățească.

Din păcate, starea lui Lady Beckington se înrăutățise. Acum, vorbea foarte rar și era în mod special atașată de un ghem de sfoară. Toți, împreună, toți copiii ei și soțiile lor, hotărâseră că era bine ca ea să vină și să locuiască la reședința Blackwood. Nu mai avea nici o speranță la Londra, unde până și doctorii se dăduseră bătuți. Aici,

două femei din Ashton Down fuseseră angajate pentru a o îngriji zi și noapte, pe lângă Hannah.

Povara nu mai era pe umerii lui Prudence. Dar ceva o deranja. Poate era și faptul că avea douăzeci și unu de ani și nimeni nu-i făcuse vreo cerere în căsătorie. Prudence era uimitor de frumoasă, dar Sylvia, care fusese în Londra pentru ultimele două sezoane, dat fiind că acum copiii ei erau suficient de mari, îi spusese lui Jeffrey că, în ciuda aspectului lui Prudence și a comportamentului fermecător, nu avea oferte. „Prea multe scandaluri", spusese Sylvia.

Jeffrey se simțise inconfortabil auzind asta. Ținea la Prudence. Într-o seară, după cină, după ce Mercy le chinuise din nou auzul, iar Prudence cântase o melodie melancolică, ce-l făcuse pe George să-și pună de două ori mai mult whisky în pahar, veni vorba că domnișoara Amelia Hawthorne, care era o cunoștință a surorilor Cabot, avea să meargă la fratele ei, în India.

– Călătorește singură? întrebă Mercy, vădit încântată de idee.

– Nu *singură*, prostuțo, zise Honor. Are însoțitoare.

Jeffrey înghiți în sec, încercând să alunge imaginea care se forma în mintea lui – o tânără femeie și guvernanta ei.

În general, nu se mai gândea la alte femei, dar din când în când...

Grace îi atinse mâna, iar el își dădu seama că iar lovea cu degetele. Își făcuse un obicei din a-l atinge pentru a-l liniști când începea să numere.

– Oh, Doamne, zise Sylvia. Nu mi-ar plăcea să merg până *acolo*. Pare mult prea înșelător, e o călătorie lungă și se pot întâmpla multe lucruri. George a pierdut o barcă pe acel drum.

– Adevărat, zise George, dar sute de nave călătoresc fără probleme.

– Asta mi-ar plăcea tare mult să fac, zise Prudence și apăsă o clapă pe pian. Să văd lumea.

– *India?* întrebă Honor și apoi râse.

– De ce nu India? E cel puțin la fel de interesantă ca Bath.

– Pru, nu glumi cu asta, zise Honor în timp ce smulse o figurină din mâna fiicei ei. Gândește-te la pericol. Sylvia are dreptate – riscul să se întâmple ceva rău e prea mare.

– Da, bineînțeles, Honor, zise Prudence scurt și se ridică. Doamne ferește să mă pun în calea pericolului, continuă ea și își dădu ochii peste cap.

Ieși, lăsându-i pe toți să uite curios după ea.

– Ce naiba am spus? întrebă Honor.

– Ai pomenit despre pericol, zise Mercy.

– De ce ar nemulțumi-o asta? întrebă Grace.

Mercy ridică din umeri și își așeză ochelarii.

– Poate vrea pericol. E destul de plictisitor aici.

Honor și Grace se priviră și râseră.

– Mercy, zici cele mai absurde lucruri, comentă Grace.

Jeffrey observă că Mercy nu râse cu surorile ei. El presupunea că Mercy știa ceva despre starea lui Prudence și nu voia să spună.

Dumnezeule! Se gândi la fiul lui, de doar doi ani. Se gândi la săptămânile, lunile și anii care aveau să vină. Cum avea să-l lase pe James în lume? Cum avea să suporte asta? Cum avea să scape de teama că putea să fie rănit? Dumnezeule, dacă următorul copil avea să fie o fată?

Ridică privirea și se uită către Grace. Ea îi zâmbi și își frecă mâna de burtă. Nu putea să suporte asta, pur și simplu nu era posibil. Grace râsese de ceva ce spusese Mercy, ceea ce nu-i convenea deloc acesteia, iar acum se certau. Ce haos în familia asta!

Dar în tot acel haos creștea o dragoste pe care nu o mai cunoscuse niciodată, iar pentru asta era profund recunoscător.

Era perfect.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*